

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

HOGYAN ÉRTELMEZZÜK A SZENTÍRÁST?

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2020. április, május, június

---

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2020 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Czinkota Judit Orsolya

Tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Hogyan értelmezzük a Szentírást? – Idézetek a Biblia-tanulmányokhoz – Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból a naponkénti tanulmányozáshoz / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon: Viața și Sănătate, 2020

ISBN 978-606-911-817-7

1. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. A Biblia egyedi volta	5
2. A Biblia eredete és jellege	13
3. Jézus és az apostolok nézete a Bibliáról	22
4. A Biblia – teológiánk irányadó forrása	30
5. Egyedül a Szentírás – Sola Scriptura	38
6. Miért szükséges a Szentírás értelmezése?	47
7. A Szentírás nyelvei, szövege és szövegösszefüggése	55
8. Teremtés: Mózes első könyve az alap, 1. rész	63
9. Teremtés: Mózes első könyve az alap, 2. rész	71
10. A Biblia és a történelem	79
11. A Biblia és a próféciák	87
12. Nehezebb igeszakaszok megfejtése	95
13. Isten Igéje szerint élni	104

1.

A BIBLIA EGYEDI VOLTA

Március 28., szombat délután

Alaposan kutassák át meg át az Isten Igéjét. Bármi más olvasmány kevésbé fontos; a Biblia kutatása nem fogja szükségszerűen kizárni az összes vallásos olvasmányt, de ha imával tanulmányozzák az Úr szavát, akkor ki fogja rekeszteni az olyan olvasmányokat, amelyek elterelik a figyelmüket a Szentírásról. Ha figyelmesen olvassuk az Igét, ha könyörgünk, hogy meg tudjuk érteni, akkor minden sorában új szépséget fedezünk fel. Isten akkor olyan világosan fed fel előttünk a becses igazságokat, hogy őszinte öröm fakad belőle számunkra, és amint kitáruznak előttünk vigasztaló, fenséges igazságai, folyton lakmározni fogunk belőlük. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 337–338. o.

A sorainkba fokozatosan beférkőző gonoszság észrevétlenül távoítja el a gyülekezeteket és az embereket az Úr iránti tisztelettől, és ezzel akadályt gördít azon erő útjába, amit a menny adni szeretne.

Testvéreim, hagyjátok meg annak Isten Igéjét, ami! Emberi bölcsesség ne bátorkodjék gyengíteni a Szentírás valamelyik kijelentését. A Jelenések könyvének ünnepélyes kijelentése kellene, hogy figyelmeztessen mindannyiunkat. Az Úr nevében mondom: „Oldd le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, amelyen állasz.” – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 711. o.

Az egész Biblia Isten dicsőségének Krisztus általi kinyilatkoztatása. Ha elfogadjuk, hisszük és követjük, jellemünk átalakításának eszközévé lesz. Ez hatalmas ösztönző, kényszerítő erő, amely élénkíti testi, szellemi és lelki képességeinket, és helyes mederbe tereli az életet.

Azért lehet az ifjúságot, sőt, még az érettebb korosztályt is könnyen kísértésbe és bűnbe vinni, mert nem tanulmányozzák Isten Igé-

jét, és nem elmélkednek felette úgy, ahogy kellene. Mivel az Úr Igéjének szent tanításait semmibe veszik, életük és jellemük szilárd, biztos akaratérő hiányáról tanúskodik. Nem fordítanak komoly figyelmet arra, ami tiszta és szent gondolatokat ébreszt, és ami eltereli a gondolataikat arról, ami tisztátalan és hazug. Kevesen választják a jobb részt, és kevesen ülnek le Máriához hasonlóan Jézus lábához, hogy a mennyei Tanítótól tanuljanak. Krisztus szavait csak kevesen őrzik kincsként a szívükben, kevesen követik életük gyakorlatában.

A Biblia igazságai – ha elfogadjuk őket – csiszolják értelmünket, nemesítik lelkünket. Isten Igéjének kellő értékelése által mind fiatalok, mind idősek olyan feddhetetlenségre és elvhűsége juthatnak, hogy ellen tudnak állni a kísértéseknek. (...)

Gondolataikat, képességeiket, szellemi erejük legjavát szenteljék a Mindenható gondolatainak tanulmányozására! Ne az emberi feltevésekből kialakított filozófiát tanulmányozzák, hanem annak a filozófiáját, aki az igazság! Nincs olyan irodalmi alkotás, amelynek értéke hasonlítható lenne hozzá. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 458–459. o.

Március 29., vasárnap – Isten élő igéje

Krisztus testet öltése titok, sőt, olyan titok, „mely örök időktől fogva el volt hallgatva”. Az istenség legnagyobb és legmélyebb titka. „Az Ige testté lett, és lakozék közöttünk.” Jézus magára öltötte a mennyei természeténél alacsonyabb rendű emberi természetet. Semmi sem igazolja ennél jobban Isten leereszkedő voltát. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta...” János olyan egyszerűen mutatja be ezt a csodálatos témát, hogy bárki megértheti, és világosságot nyerhet. (...)

Isten Igéje beszámol Krisztus földi életéről, ugyanakkor határozottan szól Krisztus örök létezéséről is. Az Ige mennyei Lényként, az Úr örök Fiaként létezett, és egy volt az Atyával. Öröktől fogva a szövetség közbenjárója, akiben megáldatnak a föld minden nemzetségei, zsidók és pogányok egyaránt, ha befogadják Őt. „Az Ige Istennel vala, és Isten vala az Ige.” Az angyalok és az emberek teremtése előtt az Ige Istennel volt, és Ő maga volt az Isten. – *Lift Him Up*, 74. o.

Jézus eljött, hogy közöttünk lakjon, és kinyilatkoztassa az Atyát mind emberek, mind angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondola-

tait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szól: „Mégismertetem övelük a te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tan-könyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át fognak kutatni. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztyje lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy az Atya szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

Napjainkban, amikor felhívást kapunk, hogy figyeljünk Isten parancsolataira és a Jézus hitére, ugyanazt az ellenségeskedést tapasztaljuk, ami a Megváltó idejében nyilvánult meg. Isten maradék népéről írták: „Megharagudék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele.” (Jel 12:17) – *Jézus élete*, 398. o.

Március 30., hétfő – Kik és hol írták a Bibliát?

A Biblia tökéletes jellembeli mércét tár elénk. E szent könyv, melyet Isten ihletett, és szent írók jegyezték le, az élet minden körülményei között tökéletes vezető. Félreérthetetlenül fogalmazza meg mind az ifjú, mind az idős kötelességeit. Ha az ember az élet vezérfonalává teszi, akkor lelkét „felfelé” vezeti. Gondolatait felemeli, jellemét jobbá teszi, a szívnek békét és örömet ad. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 100. o.

Az Úr halandó emberekre bízta Igéjének összeállítását. Az Ige, mely az Ó- és az Újszövetség könyveiből áll, az elveszett világ lakóinak szánt útjelző. Isten örököül hagyta az embernek, hogy az irányelvek tanul-

mányozása és betartása által egyetlen léleknek se kelljen eltévednie a mennybe vezető úton.

Mindazok, akik a Szentírás kritikus helyeit úgy akarják tisztázni, hogy saját véges tudásukkal megállapítják, mi az ihletett, és mi nem, jobban tennék, ha befednék arcukat, mint Illés, amikor a szelíd és halk szót meghallotta. Isten és a szent angyalok jelenlétében vannak, akik korokon át ismeretet és világosságot hoztak az embereknek. Ők mondták el nekik, mit tegyenek, és mit ne, érdekesítő helyszíneken vezetve és mérföldkőtől mérföldkőig kísérve őket szimbólumok, jelek és illusztrációk által. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 16–17. o.

Lukács, az Apostolok cselekedetei írója és Theofilus, akinek írta, szép barátságnak örvendeztek. Theofilus sok tanítást és nagy világosságot kapott Lukácstól. Lukács korábban Theofilus tanítója volt, és később is felelősnek tartotta magát, hogy irányítsa és oktassa tanítványát, támogassa és védje munkásságában.

Abban az időben szokás volt elküldeni valakinek a kéziratot megvizsgálásra és elbírálásra. Lukács Teofilust választotta, akiben megbízott, hogy jól végzi el a fontos feladatot. Először Krisztus életének feljegyzéseire irányítja a figyelmet, amint azt Lukács könyve leírja, melyet ő ugyancsak Teofilusnak írt (1:1–5). A Megváltó tanításait kéziratokban és tekercecsekben kellett megőrizniük. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1051. o.

Ha ihletés nélküli emberek írták volna Bibliánkat, egészen másként festene. Akkor nagyon nyomasztó olvasmány lenne a tévelygő halandóknak, akik velük született gyengeségekkel és egy szívós ellenfél kísértéseivel küszködnek. Így azonban a Biblia történetírásában a kiválasztott jellemek vallásos életének szavahihető feljegyzéseivel rendelkezünk. Akiket Isten kitüntetett, és akikre súlyos felelősséget bízott, olykor vereséget szenvedtek a kísértésektől, néha bűnbe estek, csakúgy, mint ma mi is. Hol törekszünk, hol ingadozunk, hol gyakran tévedésbe esünk. Mégis bátorító ez csüggedő szívünk számára, ha tudjuk, hogy ők Isten kegyelméből új erőt nyerhettek gonosz természetük fölé emelkedéshez; és mikor erre gondolunk, mi is készek leszünk megújult erővel bocsátkozni a küzdelemben. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 10. o.

Március 31., kedd – A Biblia mint prófécia

Az Üdvözítő eljövételének ideje, felkenetése Szentlélekkel, halála, az evangélium hirdetése a pogányoknak – mindez pontosan meg volt írva. A zsidó nép kiváltsága volt ezen próféciaért értelmezése, és az, hogy felismerjék beteljesedésüket Jézus küldetésében. Krisztus hangsúlyozta tanítványainak a prófécia tanulmányozásának fontosságát. Dánielnek az akkori időkre vonatkozó jóvendüléséről ezt mondja: „Aki olvassa, értse meg.” (Mt 24:15) Feltámadása után „minden prófétáktól fogva” magyarázta a tanítványoknak, „amik őfelőle megíratkának” (Lk 24:27). A Megváltó szólt az összes próféta által. „A Krisztusnak őbennük levő Lelke (...) eleve bizonyoságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről.” (1Pt 1:11) – *Jézus élete*, 234. o.

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciaikkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mézárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul” adja. Ésaiás próféta bizonyoságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12).

A jóvendölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell eljőnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomóitól, hanem mint ember jön az emberek közé. Alacsony sorsban és szegénységben él, hogy végül mint megvetett és elvetett megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljesedniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története*, 227. o.

Isten Igéjének tanulója a nemzetek történelmében megláthatja az isteni jóvendölések szó szerinti teljesedését. Babilon végül összeomlott, darabokra hullott és semmivé lett, mert uralkodóik jólétükben azt gondolták, hogy nem függenek a Mindenhatótól, és országuk dicsőségét emberi eredménynek tulajdonították. A Médó-Perzsa Birodalmat a menny azért sújtotta haragjával, mert Isten törvényét lábbal tiporta. Az Úr félelme nem talált helyet a nép többségének szívében. Elharapódzott a gonoszság, az istenkáromlás és a romlottság. Az utána követ-

kező birodalmak még becstelenebbek, még erkölcstelenebbek voltak, és erkölcsi értékük egyre mélyebbre süllyedt. (...)

Ez csak Isten szavában tárul fel világosan. Ő megmutatja benne, hogy a népek erőssége – éppúgy, mint az egyéneké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetetlenné teszik őket; nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje az a hűség, amellyel betöltik a menny szándékát. – *Próféták és királyok*, 501–502. o.

Április 1., szerda – A Biblia mint történelem

Sokan, nagyon sokan megkérdőjelezik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a halandó szívek képzeltései aláaknázzák Isten Szavának ihletettségét, továbbá a titokzatosság felhője veszi körül mindazt, amit magától értetődőnek kellene venni. Semmi nem rajzolódik ki tisztán, élesen. Ez az utolsó napok egyik jellemzője.

E szent könyv kiállta Sátán támadásait, aki gonosz emberekkel szövetekezett, hogy minden isteni eredetű dolgot homályba és sötétségbe burkoljon. Az Úr azonban – csodatevő hatalma által – megőrizte a Szentírást, hogy irányjelzőként mutathassa a mennybe vezető utat az emberi családnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 15. o.

Az embernek Istenre kellene bízni a saját Könyvéről, az élő kijelentésekről való gondoskodást, aki azt eddig is tette. Némelyek megkérdőjelezik a kinyilatkoztatás bizonyos részeit, és két kijelentés látszólagos ellentmondását hibaként értelmezik. Mózes I. könyvétől kezdve elutasítják azt, amit kérdésesnek tartanak, majd így haladnak tovább. Sátán mindaddig elvezeti őket, ameddig kritikájukban készek elmenni, és ameddig csak valamiféle cáfolnivalót találnak a Szentírásban. Kritikai lelkületüket a gyakorlat élesíti, és semmi felől nem nyugszanak meg bizonyossággal. Érvelhetsz nekik, de csak az idődet vesztegeted. Magát a Bibliát is nevetségessé próbálják tenni. Még gúnyolódókká is válnak, és ők volnának a legjobban meglepve, ha ezt a tudtukra adnád.

Testvérek, ragaszkodjatok a Bibliához úgy, ahogy azt olvassátok! Hagyjatok fel a Biblia érvényességére vonatkozó kritikával! Engedelmeskedjete az Igének, és egyikőtök sem fog elveszni! Az emberi bölcsesség korokon át saját véges értelmével és korlátolt felfogóképességével méricskélte Isten Szavát. Ha az Úr, az élő kijelentések szerzője

felemelné a függönyt, és feltárná előttük bölcsességét és dicsőségét, akkor ők semmivé válnának, és úgy kiáltanának fel, mint Ésaías: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép közt lakom!” (Ésa 6:5) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 17–18. o.

Az ősi Izrael zúgolódásait, lázongó elégedetlenségét, valamint az értük tett hihetetlen csodákat, bálványimádásuk büntetését és hálátlanságukat is a mi okulásunkra jegyezték föl. Az ősi Izrael példájának figyelmeztetés a célja Isten ma élő népe számára, hogy ki tudják kerülni elődeik hitetlenségét, és megmeneküljenek az Úr haragjától. Ha a szent történelemből kihagyták volna a zsidók vétkeiket, ha csak erényeiket sorolták volna föl, akkor e történetírás nem lenne számunkra ilyen tanulságos. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 11. o.

Április 2., csütörtök – Az Ige átformáló ereje

Jósiás mélyen megrendült, amikor először hallotta az ősi iratban foglalt intéseket és figyelmeztetéseket. Eddig nem volt igazán tudatában, hogy Isten ilyen világosan tárta Izrael elé „az életet és a halált, az áldást és az átkot” (5Móz 30:19); és milyen sokszor kérlelte őket: válasszák az élet útját, hogy a földön dicséretessé, minden nemzet áldásává lehessenek. „Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlük – buzdította Isten Mózes által Izraelt –, mert maga az Úr, a te Istened megy veled, nem hagy el téged, és nem marad el tőled.” (5Móz 31:6) (...)

Ezek és hasonló igeszakaszok tanúsították Jósiásnak, hogy Isten szereti népét, és gyűlöli a bűnt. A király remegett a jövőtől, amikor olvasta annak az ítéletnek a megjövedölését, amely gyorsan lesújt a makacsul engedetlenkedőkre. Nagy volt Júda romlottsága. – *Próféták és királyok*, 393, 396. o.

Jósiás király... megszaggatta ruháit, és arra bátorította a szent szolgálatot végző papokat, hogy helyette és a nép nevében kérdezzék meg az Urat, mivel elhajoltak az isteni rendelésektől. Összegyűjtötte Izrael véneit, és elrendelte, hogy a nép előtt olvassák fel a könyvet. Rámutatnak a vezetők és a nép vétkeire, majd a király a nép elé járult, és bevalotta vétkét. Megtért, és megfogadta, hogy teljes szívvvel megtartja az Úr rendeléseit. Jósiás addig nem nyugodott, míg a nép nem tett meg min-

dent annak érdekében, hogy megtérjen hitehagyásából, és az élő Istennek szolgáljon. – *Reflecting Christ*, 57. o.

Isten Igéjének igazságai a Mindenható kijelentései. Aki ezeket az igazságokat megvalósítja az életében, minden tekintetben új teremtéssé válik. Nem kap új értelmi képességeket, de megszűnik a sötétség, amely elhomályosította értelmét a tudatlanság és a bűn által. Ezek a szavak: „Új szívet adok nektek”, azt jelentik, hogy „új lelket adok nektek” (Ezék 11:19; 18:31; 36:26). A szív megváltozásával mindig együtt jár az igazság megértése és a meggyőződés keresztény kötelességeinkről. Aki komolyan és imádkozva, figyelmesen tanulmányozza a Szentírást, tiszta gondolkodást és józan ítélőképességet nyer: Istenhez fordulva a műveltség magasabb fokára juthat el. – *Az én életem ma*, 24. o.

Isten megismerése magasabb az égnél, és szélesebb a teljes földnél. (...) Igazi tanítvány csak az lehet, aki a Szentírást olvasva annak tudatában van, hogy Isten szava szól hozzá. Remegve áll az Úr Igéje előtt, mivel számára élő valóságot jelent. Tanulmányozza és mélyre ás annak rejtett kincseiért. Értelmét, szívét megnyitja a kegyelem befogadására, és mennyei kegyelmért könyörög, hogy felkészülhessen az örök életre. Amint mennyei fáklya kerül az ember kezébe, meglátja törekeny voltát, fogyatkozásait és elkeseredett helyzetét, amikor önmagában keresi a feddhetetlenséget. Meglátja, hogy nincs semmi, amivel az Atya elé járulhatna. Imádkozik, hogy mindig Krisztus képviselője, a Szentlélek vezérelje és vezesse el a teljes igazságra. (...)

Az igazi nevelés azokat az elsajátított ismereteket jelenti, melyeket a mostani próbaidőben szereztünk, és amelyek képessé tesznek a szentekkel való együtt lakásra. Áldásokat hoznak számunkra és másokra is már ebben az életben, és biztosítják az eljövendő örök élet múlhatatlan gazdagságait. – *Sons and Daughters of God*, 125. o.

Április 3., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A Szentírás védőbástya” című fejezet.

2.

A BIBLIA EREDETE ÉS JELLEGE

Április 4., szombat délután

A Krisztus-korabeli farizeusok behunyták a szemüket, hogy ne lássanak, és bezárták a fülüket, hogy ne halljanak; ezért az igazság nem érinthette meg a szívüket. Bűnhődniük kellett szándékos tudatlanságukért és önkéntes vakságukért. Krisztus arra tanította tanítványait, hogy nyitott szívvel és készséges hittel fogadják tanításait. Áldást ígért nekik, mert elhitték, amit tőle láttak és hallottak.

A jó talajhoz hasonlított hallgató nem úgy fogadja az Igét, „mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét” (amint valósággal az is) (1Thessz 2:13). Az őszinte tanítvány a Szentírást Istennek hozzá intézett beszédeként fogadja. Megremeg az Ige szavára, mert az élő valóság számára. Figyelmesen, nyitott szívvel hallgatja. Ilyen hallgatók voltak Kornélius és barátai, akik ezt mondták Péter apostolnak: „Most azért mi mindnyájan az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazokat, amiket Isten neked parancsolt.” (Csel 10:33)

Az igazság megismerése nem annyira a jó felfogóképességtől, mint inkább a szándék tisztaságától, az egyszerű, buzgó, alázatos hittől függ. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatos szívvel mennyei vezetésre vágnak. Az Úr Lelke kitárja nekik az igazság gazdag tárházát. – *Krisztus példázatai*, 59. o.

A Biblia Isten hangja, mely épp olyan bizonyossággal szól hozzánk, mintha saját fülünkkel hallanánk. Elfogadjuk-e Isten kinyilatkoztatásaként a Bibliát? Ha megértenénk az Ige fontosságát, milyen szent félelemmel lapoznánk fel, és mekkora vágyakozással kutatnánk a benne található tanításokat! Úgy kellene tekintenünk a Szentírás olvasására és tanulmányozására, mint kihallgatásra a magasságos Isten előtt.

Az Ige az Atya üzenetét jelenti számunkra, amit meg kell hallanunk. Ezt a könyvet az igazság befogadására kész lelkülettel kellene tanulmányoznunk, mivel a vég idejére szóló figyelmeztetést tartalmazza. A Szentírást egyetlen más könyvért sem hanyagolhatjuk el. – *In Heavenly Places*, 134. o.

Szánjunk több időt a Biblia tanulmányozására. Nem értjük az Igét úgy, ahogyan értenünk kellene. A Jelenések könyvének előszava felszólít, hogy értsük meg az adott oktatást, Isten kijelentése szerint: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit.” „Megtartják azokat, amelyek megíráttak abban, mert az idő közel van.” Ha mi mint nép megértjük, hogy ez a könyv mit jelent számunkra, akkor nagy ébredés lesz a sorainkban. Isten felszólításának ellenére sem értjük teljességükben e leckék tanulságait, hogy kutassuk és tanulmányozzuk. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 113. o.

Április 5., vasárnap – A Biblia Isten kinyilatkoztatása

Hálásak lehetünk, mert biztos prófétai beszéddel rendelkezünk, s így egyikünket sem csaphat be az ellenség. Tudjuk, hogy napjainkban számos tévtanítás és mese hangzik el a világon, mi azonban az igazságot akarjuk hallani. Mindenki tanulmányozzon figyelmesen, hogy kellő ismeretet szerezhessen. Ezt nem érhetjük el a Szentírás egyszerű olvasása által. Szöveget szöveggel kell összevetnünk. Tanulmányoznunk kell a Bibliát, hogy ne léphessünk a tévelygés útjára, miközben sokakat eltávolítanak a hittől a különböző tévtanok, viszont igazság csak egy van. Sokan azt állíthatják, hogy az igazságot birtokolják, de nektek abban a nagy előjogban van részetek, hogy ti magatok tanulmányozhatjátok az Igét. „A tanításra és a bizonyságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk.” Alaposan kell ismernünk az Írást, hogy megérthessük a benne rejlő reménység igazi értelmét. – *Lift Him Up*, 114. o.

A Szentírás nem egymástól elválaszthatatlan kinyilatkoztatások folyamatos láncaként került az emberekhez, hanem fokról fokra, egymást követő nemzedékeken keresztül, ahogyan az isteni gondviselés megfelelő lehetőséget látott némelyek készítésére – különböző időkben és különböző helyeken. Az emberek a Szentlélek vezetése szerint

írtak. Először rügy fakad, majd bimbó és végül a gyümölcs; „terem a föld először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban”. Pontosan így van ez a Biblia kijelentéseivel is. (...)

De azok, akiknek szíve összhangban van az igazsággal, és látják a kötelességüket, nyitott szívvel kutatják és fogadják el a Bibliát és az isteni késztetést. A világosságot nyert személy lelki egységet, az egésztest átszövő fényes aranyfonalat lát a Bibliában. A drága aranyfonal lefejtéséhez pedig türelemre, gondolkodásra és imára van szükség. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 19–20. o.

Isten Igéje nagy tankönyv, mégis sokan, akik azt állítják, hogy tisztelik, a Bibliánál fontosabbnak tartanak más könyveket. Az emberi értelmet többre értékelik a mennyeinél. Talán nekem kellene határozottan felszólalnom, és bizonyosságot tennem? Ha Isten Igéjére kellően tekintetek volna – mint Isten emberekhez intézett szavára, a teljes bölcsesség forrására, a teljes igazságra és a legmagasztosabb tanításra –, akkor gyermekek, ifjak és szülők csak azt tanulmányozták volna, az lett volna tanítómesterük és útmutatójuk. (...)

A Biblia tankönyv, amit szorgalmasan kell tanulmányozni, ám nem úgy, mint más könyvet. Szüntelenül azt könyvet kell jelentse számunkra, ami lelki szükségletünkre ad választ. Bölccsé teszi a bizonyágtevésre, aki tanulmányozza és hallgatja. Mint ahogyan az élelem is csak úgy táplálhatja a testet, ha elfogyasztják és megemésztik, Isten Igéje is csak úgy lehet hasznos a lélek számára, ha minden emberi mű fölött a legmagasabb fokú tanításként fogadják, és ha az ember engedelmeskedik elveinek, mivel az Ige a mennyei bölcsességet tartalmazza. – *This Day With God*, 127. o.

Április 6., hétfő – Az ihletés folyamata

A Bibliát ihletett emberek írták, viszont nem isteni, hanem emberi gondolkodásmódot és kifejezésmódot tartalmaz.

Ihletett emberek írták, de nem Isten, hanem az ember gondolkodása alapján. Isten nem mint író van bemutatva. Az emberek gyakran állítják, hogy látszólag egyik vagy másik kifejezés nem származhat Istentől. Azonban a Bibliában az Úr nem szavak, logika vagy retorika alapján azonosítható be. Írói az Atya írnokei voltak, de nem az Ő íróeszközei. Figyeljétek csak meg a különböző írókat!

Nem a Biblia szavai ihletettek, hanem az emberek. Az ihletés nem a szavakra hat, vagy az emberi kifejezésekre, hanem a Szentlélek befojlyása révén a gondolatokat befogadó emberre. Viszont a szavak az emberi elme kézjegyét hordozzák. Így kerül közlésre a mennyei gondolkodásmód. A mennyei értelem és akarat az emberi értelemmel és akarral egyesült, s ennek következményeként az ember szavai Isten szavai lettek. – *24. kézirat*, 1886.

Némely emberek azt hiszik, van mit kritizálniuk Isten Igéjében. Gondolataikat másokkal is megosztják, ezzel mintegy bizonyítva felsőbbrendű bölcsességüket. Közülük sokan jó képességű, tanult, szónoki tehetséggel megáldott személyek, akik egész életművükben mások gondolkodásának megingatásán fáradoznak a Biblia ihletettségét illetően. Sokakat megnyernek, hogy ők is hasonlóképpen gondolkodjanak. Az egész folyamat így terjed egyiktől a másikig, úgy, amint Sátán tervezte, mindaddig, míg felismerhetjük Krisztus szavainak teljes értelmét: „Mindazonáltal, az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-e hitet a földön?” (Lk 18:8)

Testvérek, nehogy a Biblia kritizálásába kezdjeteK szóval vagy tettel! Nem az Úr munkája az, Sátán viszont nagy örömmel venné tőletek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 17. o.

Az Úr közölte velem, hogy az álláspontunk igazságát és Isten szavának ihletettségét érintő kifejezett kétségeknek semmi alapjuk, mint azt sokan feltételezik. A nehézségek nem annyira a Bibliából vagy hitünk bizonyítékaiból, hanem a szívekből fakadnak. Isten szavának követelményei túl szigorúak megszeneteletlen természetűeknek... Ha nem tartjuk kordában meg nem szelídített szívünk gondolatait, és nem vetjük alá a hit által nyert isteni kegyelem megszeneteelő hatásának, akkor azok nem lesznek tiszták és szentek. Az üdvösség Isten Igéjében leírt feltételei észszerűek, világosak és építők, semmivel sem kevesebbek, mint a menny akaratával való tökéletes megegyezés, az pedig a szív és az élet tisztasága...

Csaknem minden esetben azért kezd valaki kételkedni az Úr szava ihletettségében, mert megszeneteletlen az élete, és az Írás ezt elítéli. Nem kedvelik azokat, akik meg szeretnék őket téríteni és fékezni. A nehézségek és a kétségek, amelyek megzavarják az erkölcstelen szí-

vet, szertefoszlanak az előtt, aki az igazság tiszta elveit gyakorolja.
– *Bizonyságtételek*, 1. köt., 440. o.

Április 7., kedd – Isten írott szava

[Isten] nem bízta rá előírásait egy olyan nép emlékezetére, amely hajlamos volt, hogy arról megfeledkezzen, hanem kőtáblára véste fel azokat. Szent előírásaival meg akarta óvni Izraelt a pogány hagyományokkal való összekeveredés minden lehetőségétől, és kizárta, hogy követelményeit emberi rendeletekkel és szokásokkal összekeverjék. Nem állt meg azonban a Tízparancsolat előírásainak átadásánál. A nép bebizonyította, milyen könnyen félrevezethető. Ezért Isten a kísértés egyetlen ajtaját sem akarta őrizetlenül hagyni. Megparancsolta Mózesnek, hogy írja le – mégpedig pontosan úgy, ahogy Ő mondta neki – az ítéleteket és a törvényeket, és adjon aprólékos utasításokat arra nézve, hogy mit követel népétől. Ezek az utasítások a népnek az Isten, az egymás és az idegenek iránti kötelességére vonatkoztak, és a Tízparancsolat alapelveit részletesen megmagyarázták, mégpedig olyan világosan, hogy senki sem érthette félre. Az volt a feladatuk, hogy a két kőtáblára vésett tíz parancsolat szentsége felett őrködjenek.

Ha az ember úgy tartotta volna meg Isten törvényét, ahogy azt a Mindenható a bűneset után Ádámnak adta, és ahogy azt Noé megőrizte, és Ábrahám megtartotta, akkor semmi szükség nem lett volna a körülmetélkedés elrendelésére. Ha Ábrahám leszármazottai megtartották volna a szövetséget, amelynek a körülmetélés volt a jele, akkor nem tudták volna őket bálványimádásra csábítani, és nem szenvedtek volna rabszolgaként Egyiptomban. Ha értelmükben megtartották volna Isten törvényét, akkor nem lett volna szükség annak kihirdetésére a Sínai-hegyről, amit kőtáblába is véstek. Ha a nép gyakorolta volna a Tízparancsolat alapelveit, akkor nem kellett volna Istennek további utasításokat adnia Mózesnek. – *Pátriárkák és próféták*, 364. o.

Krisztus megparancsolta az apostolnak, hogy írja meg mindazt, amit kinyilatkoztat nekik. „Amit látsz, írd meg könyvben – szólt –, és küldd el a hét gyülekezetnek, mely Ázsiában van, Efézusban, Smirnában, Pergámumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiceában...

Én vagyok az Élő; pedig halott valék, és ímé, élek örökkön örökké... Írd meg, amiket láttál, és amik vannak, és amik ezek után lesznek; a hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala; és amely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.” (Jel 1:11, 18–20) (...)

Krisztus mondja, hogy a hét gyertyatartó között jár. Ez jelképezi viszonyát a gyülekezetekhez. Összeköttetése népével állandó. Ismeri gyermekei valóságos állapotát. Figyeli helyzetüket, kegyességüket, odaadásukat. Noha Jézus főpap és közbenjáró a mennyei szentélyben, János mégis úgy látja Őt, mint aki földi gyülekezetei között jár-kel. Fáradhatatlan éberséggel folyamatosan őrködik felettük, vajon nem homályosul-e vagy alszik-e ki valamelyik őrálló fáklyája. Ha a gyertyatartókat csupán emberek gondoznák, lobogó lángjuk csakhamar pislákolni kezdene, és kialudna. Az Úr házában azonban Ő az őrizője, a templom csarnokának hű védelmezője. Állandó gondoskodása és megtartó kegyelme az élet és világosság forrása. – *Az apostolok története*, 585–586. o.

Április 8., szerda – Párhuzam Krisztus és a Szentírás között

Isten Fia leszállt, hogy az elesetteket felemelje. Ott hagyta a magasságot, a bűn nélküli világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették Őt, és lejött erre a földre, ahol „megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért” (Ésa 53:5). Minden dologban hasonlónak vált testvéreéhez, olyan testet öltött fel, mint a mienk. Tapasztalta, mit jelent éhesnek, szomjasnak és fáradtnak lenni. Táplálékkal tartotta fenn életét, és alvással erősítette testét. Idegen és vándor volt a földön – a világban élt, de nem e világból való volt. Megkísértetett és háborítottatott, ahogyan napjainkban is férfiak és nők megkísértetnek és háborítottatnak, de a bűntől mentes maradt. Mindenkor gyöngéd, részvételtjes, szeretetteljes volt, másokkal szemben elnéző. Isten jellemét így szemléltette lényében. „Az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk..., aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Az apostolok története*, 472. o.

Mária fiának emberi természete vajon Isten Fiának isteni természetévé változott? Nem változott át. A két természet egyetlen személyben olvadt össze: az ember Krisztus Jézusban. Benne lakik az istenség egész teljessége testileg. Mikor Krisztus meghalt, emberi természete

halt meg. Az istenség nem merült el, nem halt meg: ez lehetetlen lett volna. Jézus, a bűntelen, megmenteni jött Ádám minden gyermekét, aki elfogadja a felajánlott üdvösséget, és hajlandó Isten gyermekévé válni. Az Üdvözítő a vérével váltotta meg a bukott emberiséget.

Nagy titok ez, amit nem értünk meg teljesen sokoldalú és fontos voltában, míg csak az üdvözültek el nem változnak. Akkor megértjük Isten ajándékának hatalmát, nagyságát és hatékonyságát. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1113. o.

Ha hitszemünket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legrágább kijelentésekkel fogja megajándékozni éhező, szomjazó népét. Krisztust személyes Megváltónak ismerik meg. Amikor Igéjével táplálkoznak, rájönnek, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által az Atya képmása formálódik ki a tanítványban: új teremtés lesz. Szeretet veszi át a gyűlölet helyét, a szív isteni hasonlóságot nyer. Ezt jelenti élni „minden Igével, amely Istennek szájából származik” (Jn 4:4). – *Jézus élete*, 391. o.

Április 9., csütörtök – A Biblia megértése – hittel

Az Úr engedi, hogy a tudományos felfedezések nyomán világosság özőne áradjon a világra. De még a legnagyobb elmék is, ha kutatásukban nem Isten Szava az útmutatójuk, zavarba jönnek, amikor megpróbálják kikutatni a tudomány és a kinyilatkoztatás összefüggéseit.

Az ember csak részlegesen és tökéletlenül ismeri mind az anyag, mind a lélek világát, ezért sokan képtelenek összhangba hozni tudományos nézeteiket a Szentírás kijelentéseivel. Sokan tudományos tényként fogadnak el puszta elméleteket és spekulációkat, és azt gondolják, hogy Isten szavát, „a hamis nevű ismeret”-tel kell megmérni (1Tim 6:20). A Teremtő és alkotásai meghaladják felfogóképességüket. És mivel nem tudják megmagyarázni azokat a természet törvényeivel, a bibliai történelmet tartják megbízhatatlannak. Azok, akik kétségbe vonják az Ó- és Újtestamentum történelmi megbízhatóságát, nagyon sokszor még egy lépést tesznek: kételkednek Isten létezésében, és végtelen hatalmat tulajdonítanak a természetnek. S mivel elengedik horgonyukat, a hitetlenség szikláján egymaguk küzdenek a szél és a hullámok ellen.

Így tévednek el sokan a hittől, és kerülnek az ördög bűvkörébe. Az ember megpróbál bölcsebb lenni, mint Teremtője. Az emberi filozófia megkísérel kikutatni és megmagyarázni olyan titkokat, amelyeket Isten soha nem fog kinyilatkoztatni, még az örökkévalóságban sem. Ha az emberek azt kutatnák és megértenék, amit Isten önmagáról és szándékairól közölt, olyan képet kapnának Jahve dicsőségéről, fenségéről és hatalmáról, hogy felismernék a maguk kicsiségét, és meg volnának elégedve azzal, amit Isten kinyilatkoztatott gyermekeinek. – *A nagy küzdelem*, 522. o.

A hit nem érzés. „A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Az igazi hitnek semmi köze nincs az elbizakodottsághoz, amely fölött csak az győzhet, akinek valódi hite van, mert Sátán elbizakodottsággal utánozza az igazi hitet.

A hit bízik Isten ígéreteiben, és megtermi az engedelmesség gyümölcseit. Az elbizakodottság is igényt tart az ígéretekre, azonban úgy használja fel őket, amint Sátán tette: törvényáthágásait mentegeti velük. A hit arra segítette volna ősszüleinket, hogy bízzanak az Atya szeretetében, és engedelmeskedjenek parancsainak. Az elbizakodottság azonban arra ösztönözte őket, hogy hágják át az Úr törvényét – abból a feltevésből kiindulva, hogy Isten nagy szeretete úgymint megóvjá őket a bűn következményeitől. Az nem hit, amely anélkül tart igényt a menny javaira, hogy teljesítené azokat a feltételeket, amelyek alapján a kegyelem elnyerhető. Az őszinte hit alapja az ígéretekben és a Szentírás feltételeiben rejlik. – *Az evangélium szolgálói*, 260. o.

Sokan nem gyakorolják a hitüket úgy, ahogy előjoguk és kötelességük lenne, s gyakran várnak arra az érzelemre, amit egyedül a hit adhat. Az érzelem nem hit: a kettő különbözik egymástól. Rajtunk múlik hitünk gyakorlása, ellenben áldással és boldogító érzelmekkel csak Isten ajándékozhat meg minket. A menny kegyelme az élő hit csatornáján át áradhat a lelkünkbe, és nekünk módunkban áll ezt a hitet gyakorolni.

Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának vagy érezhetők volnának. Küldjük imáinkat hittel a mennyei szentek szentjébe; ragadjuk meg hitben a megígért áldásokat, és tartsuk magunkéink. Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat, s azok már a mi

tulajdonunk e szöveg értelmében... Az igaz hit azokon az ígéreteken alapszik, melyek Isten szavában foglaltaknak, és csak azok tarthatnak rá igényt, akik feltétel nélkül engedelmeskednek az Úrnak. – *Tapasztalatok és látomások*, 72. o.

3.

JÉZUS ÉS AZ APOSTOLOK NÉZETE A BIBLIÁRÓL

Április 11., szombat délután

El kell fogadnia Isten szavát, amint olvassa, úgy kell értékelnie, ahogy van, és be kell hozni azt az életbe, beleszólni a jellembe. Az ember üdvösségét érintő összes kérdés világosan ki lett nyilatkoztatva az Úr Igéjében. S ha legjobb képességeink szerint értjük meg és fogadjuk el, akkor Isten a segítségünkre lesz a megértésében.

A Szentlélek segítségével nélkül az ember sok igen nehezen érthetőt talál a Bibliában, mivel hiányzik az isteni világosság. Senki se jöjjön az Úr szavához a maga útját, akaratát vagy elgondolásait állítva mértékül, hanem csakis szelíd, alázatos, megszentelt lelkülettel.

Csak akkor kísérelj meg a Szentírás kutatását, ha készen állsz hallgatni rá, ha hajlandó vagy tanulni belőle, ha úgy állsz készen hallgatni szavára, mintha közvetlenül hozzád szólna élő Igéjéből. Halandó ember sohase mondjon ítéletet Isten szava fölött, hogy mennyi ihletett belőle, és mennyi nem, vagy hogy ez a rész ihletettebb, mint mások. A Mindenható távozásra szólítja őt erről a helyről. Nem bízott rá ilyen kötelességet. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 919. o.

Péter azt mondja, hogy az írásokban „akad némi nehezen érthető, amit tudatlanok és hitben ingadozók vesztükre fordítanak el” (2Pt 3:16). A kételkedő bölcselet művelői fegyvert kovácsolnak a Szentírás nehezen érthető részeiből, pedig ezek a részek pontosan az ellenkezőjét bizonyítják: a Biblia isteni ihletettségének határozott bizonyítékai. Ha nem tartalmazna olyan beszámolót az Alkotóról, amelyet nehezen értünk meg, ha véges gondolkodásunk könnyedén felfogná az Úr nagyságát és fenségét, akkor a Biblia nem hordozná magában szerzője, Isten félreérthetetlen igazolását. Az elénk tárt igazságok nagyszerűsége-

gének és titokzatosságának hitet kellene ébresztenie Isten Igéje iránt. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 700. o.

A farizeusok viszont még jobban felháborodtak. Jézus nem csak, hogy áthágta a törvényt, ahogyan ők értelmezték, hanem azzal, hogy „Atyjának” (Jn 5:18) nevezte Istent, egyenlőnek jelentette ki magát vele.

Az egész zsidó nemzet Atyjának nevezte az Urat; akkor nem bősültek volna fel annyira, ha Krisztus Istennel ugyanilyen viszonyban állónak mutatkozik be. A zsidók felismerték, hogy Jézus a legmagasabb értelemben jelentette ki ezt az igényét, ezért istenkáromlással vádolták.

Jézus Krisztus ellenfeleinek nem voltak olyan érveik, amelyek felérhetnének az általa hirdetett igazsággal. Csak szokásaikra és hagyományaikra tudtak hivatkozni, ezek pedig a Megváltó érveivel összehasonlítva – melyeket Isten szavából és a természet szüntelen körforgásából szűrt le – gyengének és üresnek tűntek. – *Jézus élete*, 207–208. o.

Április 12., vasárnap – „Meg van írva”

Sátán sokkal erőteljesebben támadta Krisztust, mint ahogy valaha bennünket támadni fog. Számára túl nagy volt a tét, és nem volt mindegy, hogy ki győz – Krisztus vagy ő. Ha a Megváltó ellenáll legerősebb kísértéseinek, és nem tudja rávenni Őt a bűnre, akkor ez az ördög számára hatalmának elvesztését jelenti, végül pedig örök pusztulás lesz a sorsa. Ezért tehát minden erejét latba vetve próbálta Jézust rávenni a bűnre, mert így előnyre tehetett volna szert... Sosem lesztek olyan elszántan és kegyetlenül megkísértve, mint a Megváltónk. Sátán figyelemmel követte minden lépését...

Az Üdvözítő győzött, hogy megmutassa az embernek: ő is győzhet. Jézus Krisztus minden egyes sátáni kísértést Isten Igéjével vert vissza. Az Atya ígéreteiben bízva nyert erőt, hogy megtarthassa a menny parancsolatait, és a kísértő nem győzhette le. – *Sons and Daughter of God*, 156. o.

Krisztus eljött, hogy megmutassa, mit tud megtenni Istennel együttműködve, és hogy mi mire vagyunk képesek. Emberi testben kiment a pusztába, hogy az ellenség megkísértse. Tudja tehát, mit jelent éhezni,

szomjazni. Ismeri a test gyöngeségeit és betegségeit. Ő is minden ponton kísértést szenvedett, hozzánk hasonlóan.

Üdvözítőnk kifizette a váltságot. Senkinek sem elkerülhetetlen, hogy Sátán rabja legyen. Krisztus áll előttünk isteni példaképként, mindenható segítőnként. Olyan áron vett meg, melyet lehetetlen fölmérnünk. Ki tudná lemérni a mentő szeretet jóságát és irgalmasságát? – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1074. o.

Hit tekintetében el kell érnünk a legmagasabb mércét. Túl kevés hitünk van. Hagyatkozzunk Isten Igéjére. Vegyük úgy, ahogy van, és egyszerűen higgyük el minden szavát. Ilyen bizalommal kérhetünk nagy dolgokat, és hitünk alapján azokat meg is fogjuk kapni... Ha megálazzuk magunkat az Úr előtt, magasztosabb, szentebb tapasztalatokat fogunk szerezni. Az igazi hit pontosan azt cselekszi, amit Isten parancsolt, és nem tesz olyat, amire Ő nem utasította. A feddhetetlenség, az igazság és az irgalom képezik hitünk gyümölcseit, melyek a naponta megújított szívben megteremnek. – *The Upward Look*, 346. o.

Legyen Isten Igéje az útmutatónk. Az Igében található igazságokkal kapcsolatosan nem lehetnek feltételezéseink. Ne tegyük félre ezt a tévedhetetlen útmutatót valami új és furcsa dologért... Számos tanítás van, amely nem a „meg van írva” elvre épül. Ezek csupán emberi feltételezések. Jézus Krisztus a pusztában Sátán összes kísértését ezekkel a szavakkal fogadta: „Meg van írva!” Ezzel a karddal felfegyverkezve mondhatta az ellenségnek: „Eddig jöjj, és ne tovább!” – *That I May Know Him*, 210. o.

Április 13., hétfő – Jézus és a törvény

Isten az élet tökéletes szabályát állította fel számunkra szent törvényében. Kijelentette, hogy a törvény követelményei az utolsó pontig minden emberre kiterjednek a világ végezetéig. Krisztus azért jött, hogy ezt a törvényt nagygyá és dicsővé tegye; kimutatta, hogy talapzata: szeretet Isten és felebarátunk iránt; hogy az ember erkölcsi kötelességeinek foglalatosa: engedelmeskedni szabályainak. A mennyi törvénye iránti engedelmességről Ő maga adott nekünk példát életével. A hegyi beszédben pedig kifejtette, hogy a törvény követelményei túlmennek a külső cselekedeteken, kiterjednek a gondolatokra, sőt, a szándékokra is. (...)

Az Úr törvénye iránt mutatkozó fokozódó megvetéshez kapcsolódik a vallás iránt érzett és növekvő undor, az elharapózó büszkélkedés, élvezetvágy, kielégülések, a szülők iránti engedetlenség. Gondolkozó emberek mindenfelé aggódva kérdik: Mi a teendő? Hogyan akadályozzuk meg a riasztó bajokat? Erre feleli Pál Timótheusnak: „Hirdesd az Igét!” A Bibliában találjuk cselekedeteink egyedüli biztos irányelveit. Ez Isten akaratának írásbeli leszögezése, az isteni bölcsesség kifejezése. Feltárja az emberi értelem előtt az élet minden fontos kérdését; akik betartják előírásait, azok számára biztos vezető. Óvja őket, hogy életüket helytelen irányú fáradozásokkal ne pazarolják el. – *Az apostolok története*, 505–506. o.

Amikor Jézus a törvényről beszélt, kijelentette: „Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.” (...)

Az volt a küldetése, hogy a törvényt „nagygyá” és „dicsőségessé” tegye (Ésa 42:21), hogy feltárja lelki lényegét, hogy bemutassa messze ható alapelveit, és bizonyítsa örökké tartó érvényességét. (...)

Jézus így szólt: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.” (Mt 5:18) Ő is engedelmeskedett a törvénynek, és ezzel igazolta annak változhatatlan jellegét; egyben bebizonyította, hogy kegyelme által Ádám minden fia és lánya tökéletesen betarthatja az isteni követelményeket. Azt mondta a hegyen, hogy a törvény legkisebb betűje sem múlhat el, míg be nem teljesedik; tehát mindaz, ami az emberiségre vonatkozik, mindaz, ami a megváltási tervvel kapcsolatos, betölti küldetését. Nem szól róla, hogy a törvény valaha is érvénytelenné válna, ehelyett személyvel az emberi történelem végső hatáira tekint, és kijelenti, hogy a törvény még ekkor is érvényben lesz. Ezért senki sem gondolhatja, hogy Jézus feladata a törvény megszüntetése lett volna. Amíg az ég és a föld fennáll, mindaddig érvényesek az isteni törvények is. Igazsága olyan szilárdan megáll, „mint Isten hegyei” (Zsolt 36:7), és az áldás forrásává válik, amely szétárad az egész földre, hogy felüldítse azt. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 48–49. o.

Április 14., kedd – Jézus és a teljes Szentírás

Szolgalata során állandóan alattomos és álszent emberek üldözték. Meg akarták ölni. Besúgók jártak nyomában: figyelték a szavait, hogy okot

találjanak a megvádolására. A nemzet legértelmesebb és legműveltebb polgárai próbálták vitában legyőzni. De soha nem ők voltak az erősebbek. Mindig zavartan és megszegyenülten kellett az egyszerű galileai Tanító elől visszavonulniuk a csataterről. Krisztus tanításaiban addig soha nem ismert elevenség és erő rejtett. Még ellenségei is kénytelenek voltak elismerni: „Soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember!” (Jn 7:46)

Jézus gyermekkorá szegénységben telt. Nem fertőzték meg az erkölcstelen kor mesterkelt szokásai. Dolgozott a gyalupadnál, hordta a családi élet terheit; megtanult engedelmeskedni és keményen dolgozni; a természetben pedig felüdült. Miközben igyekezett megfejteni a természet titkait, tudása bővült. Kutatta Isten Igéjét. Akkor volt a legboldogabb, amikor munkáját ott hagyva kimehetett a földekre, elmélkedhetett a békés völgyekben és a hegyoldalon, vagy az erdő fái között beszélgethetett Istennel. A kora reggel sokszor találta valamilyen elhagyatott helyen: elmélkedett, kutatta a Szentírást, vagy imádkozott. Énekszóval köszöntötte a reggeli fényt. Hálaénekével vidámmá tette a munkával telt órákat, és a menny örömét hozta a munkában elfáradtaknak és az elcsüggedteknek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 51–52. o.

A Megváltó nem azért jött, hogy félretegye a pátriárkák és próféták beszédeit, hiszen Ő maga szólt képviselői által. Isten Igéjének minden igazsága tőle származott. Ám ezeket a felbecsülhetetlen drágaköveket hamis foglalatba helyezték. Drága fényüket a tévelygés szolgálatába állították. Isten arra vágyott, hogy kiemelje őket a bűn foglalatából, és az igazság keretébe helyezhesse vissza e kincseket. Ezt a munkát csak isteni kéz végezheti el. Az igazság a tévelygéshez kötve az Úr és az ember ellenségének célját szolgálja. Krisztus azért jött, hogy helyre tegye, ahol Istent dicsőíti, és az emberiség megváltását munkálja. – *Jézus élete*, 287. o.

A Megváltó győzött, hogy megmutassa az embernek, hogyan győzhet. Krisztus a menny Igéjével válaszolt Sátán minden kísértésére. Mivel bízott az Úr ígéreteiben, erőt kapott az Isten parancsolatai iránti engedelmességhez, és a kísértő nem juthatott előnyhöz. Ez volt Jézus válasza minden kísértésre: „Meg van írva.” Isten nekünk is adta Igéjét, hogy ellenálljunk vele a bűnnek. „Igen nagy és becses ígéreteket” kap-

tunk, hogy általuk „isten természet részeseivé” legyünk, „kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4).

Mondd a megkísértett embernek, hogy ne a körülményeket és saját gyengeségeit nézze, sem pedig a kísértés hatalmát, hanem Isten Igéjének erejét! Ez az erő a mienk. „Szívembe rejtettem a te beszédedet – mondja a zsoltáríró –, hogy ne vétkezzem ellened.” „A te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire.” (Zsolt 119:11; 17:4) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 181. o.

Április 15., szerda – Jézus és a Biblia eredete, története

Mégis Isten Fia jött emberként a világra. Levette királyi palástját és koronáját, istenségét emberi testtel takarta el, hogy végtelen áldozata révén az Atya természetének részeseivé lehessünk, és megmeneküljünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.

Krisztus mindenben átment a kísértéseken, amin az emberek átmennek, de sosem emelt sértő vádat a kísértő ellen. Minden kísértésre az Úr szavával válaszolt. „Írva van” – ez volt csorbíthatatlan fegyvere. Nekünk, Jézus képviselőinek is az élő Isten szavával kell elhárítanunk az ellenség minden szúrását. Sohase engedjük meg magunknak, hogy kövessük a kígyó nyomát – hogy tudományos érveket használjunk. Sátán sohasem kerekedhet Isten olyan gyermeke fölé, aki védelemül a Mindenható szavára támaszkodik. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 68. o.

A Szentírás az Ótestamentumot éppúgy magában foglalja, mint az Újat. Egyik a másik nélkül nem teljes. Krisztus kinyilatkoztatta, hogy az Ószövetség igazságai éppoly értékesek, mint az Újszövetség igéi. Jézus a világ kezdetekor ugyanaz a Megváltó volt, mint ma. Még mielőtt istenségét emberi természetbe öltözve eljött világunkba, Ádám, Séth, Énok, Mathusélah és Noé már tolmácsolta az evangéliumi üzenetet. Kánaánban Ábrahám, Szodomában Lót hirdette az üzenetet, és nemzedékről nemzedékre hűséges hírvivők beszéltek az Eljövendőről. A zsidó üdvrend szertartásait Krisztus maga rendelte el. Áldozati rendszerüknek Ő – az igazi áldozat – volt az alapja, akit minden istentiszteletük előképezett. Az áldozat bemutatásakor kiontott vér Isten Báránya áldozatát jelképezte. Minden szimbolikus áldozat benne teljesedett be.

Krisztus, ahogy a pátriárkák megismerték, ahogy az áldozati szolgálat szimbolizálta, ahogy a törvény bemutatta, és ahogy a próféták kinyilatkoztatták: az Ótestamentum kincse. Az élő, a halott, a feltámadt Krisztus, a Szentlélek által kinyilatkoztatott Krisztus az Újtestamentum kincse is. Megváltónk, aki az Atya dicsőségének visszatükrözése, Ő az Ő- és az Újszövetség. – *Krisztus példázatai*, 126. o.

Isten az Ige igazságai által nyilatkoztatta ki önmagát az embernek, és mindazokat, akik elfogadják ezeket az igazságokat, megvédi Sátán csalásaitól. Az igazság semmibevevése kaput tár olyan gonoszságok előtt, amelyek most nagy mértékben terjednek a vallásos világban. Sokan szem elől tévesztették az Úr törvényének jellegét és fontosságát. E törvény jellegének, örökérvényűségének és kötelező voltának meg nem értése téves fogalmakat keltett a megtérésről és a megszentelődésről, majd a kegyesség normájának leszállításához vezetett az egyházban. Itt keresendő a titka annak, hogy korunk ébredéseiből miért hiányzik Isten Lelke és ereje. – *A nagy küzdelem*, 465. o.

Április 16., csütörtök – Az apostolok és a Biblia

A tanítványok, ezek az egyszerű férfiak minden vagyon és vértet nélkül indultak el az evangélium terjesztésére. Krisztus erejével hirdették a jászolról és a keresztről szóló csodálatos történetet, és győztek le minden ellenállást. Világi kitüntetés vagy elismerés nélkül is igazi hősök voltak. A hit hősei. Ajkukról mennyei beszéd áradt szerteszét, mely megrendítette a világot. – *Az apostolok története*, 77. o.

A farizeusok lenézték Jézus egyszerűségét. Nem akarták tudomásul venni csodáit, jelet követeltek tőle, hogy Ő Isten Fia. A szamaritánusok viszont nem kértek jelet, Jézus nem tett csodát közöttük, kivéve, hogy feltárta az asszonynak élete titkait a kútnál. Mégis sokan befogadták Őt. Frissen ébredt örömeikben így szóltak az asszonyhoz: „Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy bizonynal ez a világ üdvözítője, a Krisztus.” (Jn 4:42)

A szamaritánusok hitték, hogy az eljövendő Messiás nemcsak a zsidók, hanem a világ Üdvözítője is. A Szentlélek Mózes által jövendölt róla mint Istentől küldött prófétáról. Jákób által kijelentette, hogy hozzá gyűlnek a népek, Ábrahámot keresztül pedig, hogy benne áldatik

meg a föld minden nemzetsége. Ezekre a szövegekre alapozta Szamária népe a Messiásba vetett hitét. Az, hogy a zsidók félremagyarázták a későbbi prófétákat, és Krisztus második eljövételének dicsőségét az első adventhez kötötték, a szamaritánusokat a szent iratok elutasítására készítette, Mózes könyveinek kivételével. Viszont amint a Megváltó elsöpörte ezeket a hamis értelmezéseket, sokan elfogadták a későbbi próféciákat és magának Krisztusnak az Isten országára vonatkozó szavait. – *Jézus élete*, 192–193. o.

Ragadjuk meg Isten gazdag ígéreteit! Az Úr kertje tele van gazdag ígéretekkel. Gyűjtsük be, és vigyük haza őket! Mutassuk meg, hogy hiszünk Istenben! Fogjuk Őt szaván! Egyikünk se legyen bizalmatlan és kételkedő a Mindenhatóval szemben!

Legyünk növekedő keresztények! Ne torpanjunk meg! A tegnapiánál előbbre kell jutnunk a mai napon. Mindennap tanuljunk jobban bízni Jézusban és erősebben ráhagyatkozni! Így kell felnövekednünk. Nem egy pillanat alatt éritek el a tökéletességet. A megszentelődés élet-hosszig tartó folyamat. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 192–193. o.

Április 17., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok, „A Szabadító eljövetele” című fejezet. *Jézus élete*, „Jézus gyermeksége” című fejezet.

4.

A BIBLIA – TEOLÓGIÁNK IRÁNYADÓ FORRÁSA

Április 18., szombat délután

Nagy kortyokat igyunk az üdvösség kútjából. Saját magunk menjünk a forráshoz, hogy felüdülést nyerjünk, hogy Jézus örök életre buzgó kútfejjé váljon bennünk. Csak a Biblia igazsága és a Biblia vallása fogja kiállni az ítélet próbáját. Nem szabad elferdítenünk, kiforgatnunk Isten szavát, hogy saját céljainknak és világi érdekeinknek feleljen meg, hanem őszintén tegyük fel a kérdést: „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjek?” Mivel áron vétettünk meg, ezért nem vagyunk önmagunké. És micsoda árat fizettek értünk! (...) Megengedjünk tehát bármilyen földi megfontolást, hogy elfordítson bennünket az igazság ösvényétől? Ne tegyünk-e minden tanítást és elméletet Isten Igéjének mércéjére?

Ne engedjünk semmilyen emberi érvelésnek, hogy elfordítson bennünket a bibliai igazságok alapos megvizsgálásától. Az emberi véleményeket és szokásokat nem szabad úgy fogadni, mint mennyei tekintélyvel rendelkezőket. Az Úr kinyilatkoztatta Szavában, mi az ember teljes kötelessége, és ne térjünk el az igazság nagy mércéjétől. Azért küldte egyszülött Fiát, hogy példaképünk legyen, és meghagyta nekünk, hogy Őt hallgassuk és kövessük. Nem szabad olyan befolyásoknak engedni, amelyek eltávolítanak attól az igazságtól, ami Jézusban van, azért, mert nagy és állítólag jó emberek Isten Szava világos állításai fölé hangsúlyozzák elképzeléseiket. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 127–128. o.

Az igaz Istent az emberek már alig ismerték. Értelmüket elhomályosította a bálványimádás. Az Úr törvényét, amely „szent, igaz és jó” (Róm 7:12), megpróbálták kegyetlen, önző szándékaikhoz illeszkedő rendelkezésekkel helyettesíteni. Az irgalmas Atya nem vonta vissza tőlük az életet. Alkalmat adott nekik arra, hogy egyháza útján megismerjék Őt.

A népe által kinyilatkoztatott elveket eszközül akarta felhasználni, hogy erkölcsi képmását helyreállítsa az emberben.

A menny törvényét magasra kell emelni, tekintélyét meg kell védeni! Izrael háza kapta ezt a nagyszerű és nemes feladatot. Isten elkülönítette őket a világtól, hogy szent megbízást adhasson nekik. Törvénye őrzésével bízta meg őket. Azt akarta, hogy általuk maradjon meg az istenismeret az emberek között. Így kellett sugároznia a mennyei világosságnak a sötétségben rejtőző világra. Mondaniuk kellett minden népnek, hogy hagyjanak fel a bálványimádással, és az élő Istent szolgálják. – *Próféták és királyok*, 15–16. o.

Ebben a veszedelmes időben egyedül Isten igazsága és ereje birtokában állhatunk meg. Az emberek csakis úgy ismerhetik meg az igazságot, ha az isteni természet részeseivé válnak. Az emberi bölcsességnél többre van szükségünk a Biblia olvasásához és kutatásához. Ha alázatos szívvel nyitjuk meg Isten Igéjét, az Úr olyan zsinórmértéket állít elénk, mely megóv minket a törvénytelenségtől. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 367. o.

Április 19., vasárnap – Hagyomány

Jézus nem vette tekintetbe azokat a hagyományos előírásokat, amelyekkel Isten törvényét nehezítették meg. Ezeket állítólag a törvény megtartásának őrzésére találták ki, de szentebbnek tekintették, mint magát a törvényt. Amikor ezek ütköztek a Sínai-hegyi parancsolatokkal, a rabbinikus előírásokat részesítették előnyben. (...)

Mialatt az emberek elenyésző különbségekkel, Isten által meg nem kívánt szabályokkal voltak elfoglalva, figyelmük elterelődött az Úr törvényének nagy alapelveiről. (...)

Az ötödik parancsolatot mint jelentéktelent félretették, de nagyon pontosan végrehajtották a vének hagyományait. Azt tanították a népnek, hogy vagyoniuk odaszentelése a templomnak még szüleik támogatásánál is szentebb kötelesség. – *Jézus élete*, 395–397. o.

Nem szűnt meg Isten parancsolatainak emberi előírásokkal történő helyettesítése. Még a keresztényeknél is vannak olyan intézmények, szokások, melyeknek nincs szilárdabb alapjuk, mint az atyák hagyományai. Az ilyen, pusztán emberi tekintélyen alapuló szokások helyettesí-

tik az isteni rendeléseket. Az emberek ragaszkodnak hagyományaikhoz, nagyra becsülik szokásaikat, és gyűlölik azokat, akik megpróbálják megmutatni nekik tévedésüket. – *Jézus élete*, 398. o.

Számunkra, utolsó időben élő emberek számára nem lehet biztos vezérelv a múltban élő tanult és nagy emberektől kapott konzervatív hagyomány, mivel olyan küzdelem előtt állunk, amelyet még a világ nem látott. Testvéreinknek, akik a múltban nem vették ki a részüket a munkából, sokkal nagyobb elővigyázatossággal kell elfogadniuk vagy elutasítaniuk a tanításokat, sokkal mélyebbre kell ásniuk annál, amire vezet a korlátolt lelki tudásuk vagy jelenlegi szokásuk, véleményük. Nekik valószínűleg meg kellene újítaniuk az életüket. – *Medical Ministry*, 99. o.

Az Úr elkülönítette magának a hűségeseket. Mind az Ó-, mind az Újszövetség világosan és határozottan megparancsolja az Istennek szentelést és a világtól elkülönülést. Válaszfal áll – melyet maga az Örökkévaló alapozott meg – a világ dolgai és azok közt a dolgok közt, amelyeket kiválasztott a világból, és magának szentelt meg. Isten népének különleges a hivatása és jelleme, különlegese a kilátásaik, és ezek a sajátosságok különböztetik meg őket a többi embertől. (...)

Ahogy Krisztus a világon élt, követőinek is úgy kell viselkedniük. Isten fiai ők, Jézus örökostársai – övék lesz az ország. A világ nem érti meg jellemüket és szent hivatásukat. Nem érti befogadásukat az Úr családjába. A világ előtt nem nyilvánvaló az Atyával és a Fiúval való egységük és közösségük. Noha látják alázatukat és gyalázatukat, nem tűnik ki, kicsodák, vagy kik lesznek később. Idegenek nekik. A világ nem ismeri őket, és nem értékeli indítékaikat, amelyek cselekvésre készítik az Úrban hívőket. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 283, 286. o.

Április 20., hétfő – Tapasztalat

A világ emberi bölcsességével nem tudja megismerni Istent. A világ bölcsei az Úr tökéletlen ismeretére jutottak alkotásaiból, és balgaságukban a természetet és a természet törvényeit helyezték felmagasztalva a természet Istene fölé. Akik nem rendelkeznek a Mindenható ismeretével a kinyilatkoztatás elfogadása által, melyet Krisztuson keresztül közölt magáról, azok a természetben az Úr tökéletlen ismeretére jutnak. Ez a tudás, mely távolról sem teszi az egész embert Isten akaratá-

hoz alkalmazkodóvá: bálványimádóvá tesz. Bölcseneknek vallva magukat balgává válnak.

Akik azt képzelik, hogy Isten ismeretére képviselőjétől, Jézustól függetlenül is el tudnak jutni, akiről az Ige kijelenti, hogy Ő Isten személyének kimondott képmása, azoknak balgává kell válniuk a maguk szemében, mielőtt valóban bölcssek lehetnének. Lehetetlenség egyedül a természetből az Ő tökéletes ismeretére eljutni. Tökéletlensége miatt nem képviselheti Istent, az Atya erkölcsi tökéletességét. Ezzel szemben Krisztus személyes Megváltóként jött el. Ő a személyes Isten képviselője. Személyes Megváltóként szállt a magasba, és úgy is jön el ismét: személyes Megváltóként. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1068. o.

Még azok sincsenek biztonságban, akik már szereztek némi tapasztalatot, hát még azok, akik nem – míg nem élnek úgy, mintha már látták volna a láthatatlan Istent. Napról napra, óráról órára kellene megérintsenek bennünket a Biblia igazságai: a feddhetetlenség, az irgalom és Isten szeretete. Aki erkölcsi és értelmi erőre akar szert tenni, merítsen a mennyei Forrásból. Minden pillanatban döntenie kell, és tegye fel a kérdést: „Ez az Úr útja?” – *Medical Ministry*, 99. o.

[Sátán] azzal kísérti az embereket, hogy ne bízzanak Isten szeretetében, és vonják kétségbe bölcsességét. Állandóan tiszteletlen kíváncsiságot, nyugtalan, firtató vágyat igyekszik kelteni az isteni bölcsesség és hatalom titkaiba való behatolásra. Azt kutatva, amit Istennek tettett visszatartani, a tömegek figyelmen kívül hagyják azokat az igazságokat, amelyeket kinyilatkoztatott, és amelyek elengedhetetlenek az üdvösséghez. Sátán engedetlenségre buzdítja az embereket, elhítelve, hogy a tudás csodálatos mezejére lépnek. De ez mind csalás. A fejlődés gondolatától fellelkesülve, az Úr kívánalmainak lábbal tiprásával olyan útra lépnek, ami romlottsághoz és halálhoz vezet.

Sátán úgy tüntette fel a szent párnak, hogy csak nyernek, ha Isten törvényét áthágyják. Vajon nem találkozunk-e ma is hasonló okoskodással? Sokan korlátoznak mondják azokat, akik engedelmeskednek a menny parancsolatainak, magukat pedig felvilágosultnak tartják, mint akik nagyobb szabadságot élveznek. Mi ez, ha nem az Édenben elhangzott szó visszhangja? „Amely napon esztek arról – szegd csak meg Isten kívánalmát –, olyanok lesztek, mint Isten.” (...) Bár látta, hogy a bűn következménye végtelen veszteség, eltitkolta saját boldogtalanságát,

hogy másokat is ugyanabba a helyzetbe sodorjon. – *Pátriárkák és próféták*, 54–55. o.

Április 21., kedd – Kultúra

A misszionárius minden társadalmi osztállyal és minden emberrel érintkezésbe kerül. Megérti majd, hogy különböző módszereket kell alkalmaznia, hogy az emberek szükségleteit kielégítse. Saját gyarlóságának tudata Istenhez és a Bibliához vezet majd, hogy világosságot, erőt és ismeretet kapjon.

Nem mindig egyformák az utak és eszközök, amikkel a lelkeket el lehet érni. A misszionárius legyen értelmes és jó képességű ember. A tapasztalat megtanítja majd a fennálló körülmények között a legbölcsebb útra. Gyakran az egyik ország erkölce és éghajlata olyan magatartást követel, amelyet más ország nem tűrne meg. Ezeket meg kell változtatni, de jobb, ha nem fogunk rögtön neki.

Ne legyenek viták jelentéktelen dolgok miatt. A szeretet lelkülete és Krisztus kegyelme fogja a szíveket összefűzni, ha a munkások lelkük ablakát az ég felé kitarják, és a föld felé bezárják. – *Az evangélium szolgálói*, 468. o.

Péter beszélt Kornéliussal és a házában összegyűltekkal a zsidók azon szokásairól, hogy törvényellenesnek tekintették a pogányokkal való társadalmi érintkezést, mert ezáltal ceremoniális tisztátalanság esett rajtuk. Isten törvénye ezt nem tiltotta meg, de ők kötelező szokássá tették az emberi hagyományokat. (...)

„Péter pedig megnyitván száját mondta: Bizonynal látom, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetben kedves őelőtte, aki Őt féli, és igazságot cselekszik.” (Csel 10:33–35) Habár az Úr minden nemzetnél jobban kedvelte a zsidókat, mégis ha visszautasították a világosságot, és nem éltek hitvallásuk szerint, akkor nem becsülte őket többre a többi nemzetnél. A pogányok közül az Örökkévaló kedvesen vette és elfogadta őszinte szolgálatukat azoknak, akik Kornéliushoz hasonlóan félték Istent. – *A megváltás története*, 287–288. o.

Egyedüli biztonságunk, ha Isten választott népeként elkülönülünk. Egy jottányit se engedjünk e romlott kor szokásainak, hanem legyünk

erkölcsileg függetlenek, ne alkudjunk meg a romlottsággal és a bálványimádással.

Bátorságot és függetlenséget követel meg, ha felül akarunk emelkedni a keresztény világ vallásos színvonalán. A mai keresztények nem követik az Üdvözítő példamutatását a lemondásban, az áldozathozatalban, hanem igyekeznek kibújni a kereszt alól, amelyről pedig Jézus kijelentette, hogy ez a tanítványai ismertetőjele. – *Bizonyásgtételek*, 5. köt., 78. o.

Soha nem volt olyan nagy szükségünk az Istennel való szoros kapcsolatra, mint napjainkban. Mindig is az jelentette a legnagyobb veszélyt az Úr népe számára, hogy a világ elveihez és szokásaihoz alkalmazkodik. Különösen a fiatalok vannak veszélyben ezen a téren. Az apáknak és anyáknak résen kell lenniük Sátán cselvetéseivel szemben. Míg azon mesterkedik, hogy megrontsa gyermekeiket, a szülők ne áltassák magukat azzal, hogy nem fenyeget különösebb veszély. Míg gyermekeik örök élete forog kockán, egyetlen gondolatot se pazaroljanak e világ dolgaira. – *Gyermeknevelés*, 471. o.

Április 22., szerda – Logikus gondolkodás

Az emberi szív szükségleteinek és vágyainak megfelelően, annyira egyszerűen tárja eléink a Biblia az isteni igazságokat, hogy azok a legtanultabb személyt is csodálattal és elragadtatással töltik el, másrészt pedig a legegyszerűbb ember is felismerheti belőlük a megváltás útját. Ezek az egyszerű igazságok mégis olyan emelkedett témákkal foglalkoznak, melyek az emberi értelmet felülmúlják; csak azért fogadhatjuk el őket, mert Isten jelentette ki azokat. Így tárja fel előttünk az üdv- és világtervét, olyan tisztán, hogy minden lélek könnyen megtudhatja, hogy a bűnbánat útján, hitben milyen lépéseket kell tennie az Úr Jézus Krisztus felé, hogy a menny által előírt módon megmeneküljön. De ezen könnyen érthető igazságok mögött vannak olyan titkok is, melyek kutatása az emberi elme képességeit felülmúlja, és amelyek az igazság őszinte keresőit félelemmel és hittel töltik el. Minél többet kutatnak a Bibliában, annál inkább meggyőződnek róla, hogy a Szentírás: az élő Isten kinyilatkoztatott szava; és az emberi szellem mélyen meghajol az isteni kinyilatkoztatás fenségé előtt. – *Jézushoz vezető út*, 107. o.

Ha Krisztus Lelke lakik bennünk, és ha az Ő munkatársai vagyunk, akkor kötelességünk továbbvinni azt a munkát, amiért Ő a földre jött. A Biblia igazságait újból elhomályosították a szokások, hagyományok és hamis tanítások. A népszerű teológia tanításai ezeket és ezeket tettek kételkedővé és hitetlenné. Tévedéseket hirdetnek következetlenül, amelyeket sokan mint a Biblia tanításait vetnek el, holott azok csupán hamis értelmezései az Írásoknak... Tömegeket készítettek az Istenről alkotott téves felfogásra, olyanra, amilyen képük a hazugságaikban és hagyományaikban tévelygő zsidóknak is volt Krisztusról. „Mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.” Isten valódi jellemét kell bemutatnunk a világnak. Biblia-kritika helyett igyekezzünk inkább elméleti és gyakorlati példaadással bemutatni a világ előtt annak szent és életadó igazságát. Hirdessük annak „dicsőségét, aki a sötétségből csodálatos világosságra hívott el minket”. – *Bizony-ságtételek*, 5. köt., 710. o.

Szent értelemmel és jó lelkiismerettel lapozzátok fel a Bibliát. Szíveteiket, lelketeiket, értelmeteket ébressze föl Isten Szentlelke. Az Igében rejlő szent elvek világosságot fognak árasztani a lélekre. Testvéreim, azt mondom, hogy a golgotai kereszten rejlik a bölcsesség, az erény és az erő igazi forrása. Jézus Krisztus hitünk szerzője és bevezetője. Ő mondta: „Nélkülöm semmit sem cselekedhetek.” Egyedül Jézus biztosíthatja sikereinket és értelmi fejlődésünket. – *Medical Ministry*, 99. o.

Április 23., csütörtök – A Biblia

A Biblia... becses, csodálatos könyv. Nagy értékű kincseket, drágaköveket rejtő kincsesár. Történelem, mely letűnt évszázadokat nyit meg. Szentírás nélkül találgatásokra és mesékre kellene hagyatkoznunk az elmúlt korok történéseit illetően. A világot elöntő összes könyv közül, legyenek azok bármilyen értékesek is, a Biblia a könyvek Könyve, és legjobban megérdemli a legalaposabb tanulmányozást és figyelmet. Nem csupán e világ teremtésének történetét adja meg, hanem az eljövendő világot is leírja. Tanítások vannak benne a világegyetem csodáiról, és kinyilatkoztatja értelmünk részére az eget és a föld Teremtőjét. Egyszerű és teljes teológiai és filozófiai rendszert fed fel. Akik Isten Igéjének gondos tanulói, engednek tanításainak, és szeretik egyszerű igazságait, azok jobbá válnak gondolkodásukban és modorukban. Isten

adománya, áldása ez, melynek minden emberi szívben a legőszintébb hálát kellene keltenie, mivel nem más, mint Istennek az ember részére átadott kinyilatkoztatása. – *A keresztény nevelés alapjai*, 129. o.

Sokan... félreteszik az ótestamentumi írásokat, amelyekről Jézus kijelentette: „Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” (Jn 5:39) Az Ó elvetésével tulajdonképpen elvetik az Újat is; hiszen a kettő egymástól elválaszthatatlan. Az evangélium nélkül senki sem tárhatja fel helyesen Isten törvényét, sem az evangéliumot a törvény nélkül. A törvény a testet öltött evangélium, az evangélium pedig a kibontakoztatott törvény. A törvény a gyökér, az evangélium pedig a törvény illatos virága és gyümölcse. (...)

A Krisztusban elrejtett és általa megismerhető igazság végtelen. A Szentírás olyan forrás, mely állandóan mélyül és szélesedik a mélységeibe tekintő ember előtt. Ebben az életben nem fogjuk megérteni, hogy Isten miként tudta odaadni Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Az Atya szeretetének titka rejtve marad ezen a földön. Megváltónknak világunkban végzett munkája olyan téma – és az is lesz mindig –, ami teljesen igénybe veszi a képzeletünket. Az ember minden értelmi képességét próbára téve megkísérelhet a titok mélyére hatolni, de belecsúszhat és elfárad. A legigyekvőbb kutató is végtelen, parttalan tengert lát maga előtt. – *Krisztus példázatai*, 128–129. o.

Ma is valóságos az igazság, amit Jézus mutatott be, és amit Ő hirdetett a felhőben. És úgy fogja megújítani a befogadó lélek elméjét, amint megújította elődeink elméjét is. Krisztus mondta: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” (Lk 16:31)

Isten népeként a Szentlélek vezetése alatt kell készítenünk az Úrnak útját, hogy az evangélium a maga teljes tisztaságában terjedhessen... Csodálatos munkálkodásának köszönhetően Isten nehézségek hegyeit távolítja el az utunkból. – *This Day With God*, 195. o.

Április 24., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A Szentírás védőbástya” című fejezet.

5.

EGYEDÜL A SZENTÍRÁS – SOLA SCRIPTURA

Április 25., szombat délután

Akiknek a gondolkodása mélyült, bővült, akiknek a logikája fejlődött az Írások alaposabb tanulmányozásával, hogy megismerjék Isten akaratát, ők olyan beosztásba kerülnek, ahol mások javára tudják ezt kamatoztatni, mivel az Úr Igéje átjárta az életüket és a jellemüket. Az Igének el kell végeznie különleges munkáját, el kell „hatnia még az ízeknek és a velőnek a megoszlásáig” is, és meg kell ítélnie a gondolatokat és a szívnek indulatait (Zsid 4:12). Isten Igéjének olyan lelki táplálékká kell válnia, mely által a kereszténynek lélekben és értelemben kell növekednie, hogy harcolhasson az igazságért és az igazságosságért. – *A keresztény nevelés alapjai*, 132. o.

Luther tanai egész Németországban megragadták a gondolkodó emberek figyelmét. Prédikációiból és írásaiból a világosság sugarai áradtak szét, ezreket ébresztettek és világosítottak fel. Élő hit foglalta el a holt formaságok helyét, amelyekben olyan sokáig tartották az egyházat. Az emberek naponta veszítették el bizalmukat a római katolikus egyház babonáiban. Az előítélet akadályai ledőltek. Isten Igéje, amellyel Luther megvizsgált minden tantételt és minden állítást, kétélű kardhoz hasonlított, ami utat vágott az emberek szívében. Mindenütt annyira éheztek és szomjaztak az igazság után, amit már korszakok óta nem tapasztaltak. Az emberek a tekintetüket nagyon sokáig irányították az emberi ceremóniákra és emberi közbenjárókra, hogy most bűnbánattal és hittel néztek a megfeszített Krisztusra. – *A megváltás története*, 343. o.

Isten szándéka, hogy Igéjének igazsága már ebben az életben is mind jobban feltáruljon népe előtt. Ezt a tudást csak egyetlen úton-módon

szerezhethetjük meg: ha a Szentlélek érteti meg velünk, aki ihlette az Írásokat. „Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanem ha az Istennek Lelke”, „mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is” (1Kor 2:11, 10). Az Üdvözítő megígérte tanítványainak és követőinek: „De mikor eljő... az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra... mert az enyémből vesz, és megjelenti nektek.” (Jn 16:13–14) – *Jézushoz vezető út*, 109. o.

A Biblia azokat a mennyei elveket tartalmazza, amelyek minden valódi siker alapját képezik az egyén és a nemzet számára egyaránt. Az az ország, ami lehetővé teszi a Biblia szabad terjesztését, megnyitja az ajtót a nép fejlődése előtt. A Szentírás olvasása által fény ragyog fel a sötétségben, Isten Igéjét tanulmányozva életadó igazságokra bukkanunk. Ha figyelünk a Szentírás tanításaira, életünket boldogság hatja át, ami áldást hoz mindazok számára, akikkel kapcsolatba kerülünk. – *Az én életem ma*, 24. o.

Április 26., vasárnap – A Szentírás irányadó normája

Jól cselekszünk, ha a Szentírás minden egyes pontját tüzetesen tanulmányozzuk, és kutatjuk Isten mélységeit (1Kor 2:10), amennyiben a Bibliában nyilvánvalóak. Ugyanis a „titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké...” (5Móz 29:29). Sátánnak azonban érdeke, hogy megrontsa, összezavarja kutató szellemi erőinket. A bibliai igazságok vizsgálatához hozzávegyül egy kis büszkeség is, úgy, hogy az emberek elvesztik a türelmüket és a kedvüket, ha a Szentírás minden egyes helyét nem tudják megelégedésükre kimagyarázni. Igen megalázónak tartják beismerni, hogy nem értik teljesen az ihletett Igét. Nem tudnak türelmesen várni, míg Isten jónak látja, hogy kinyilatkoztassa nekik igazságát. Azt hiszik, hogy tehetetlen, emberi bölcsességük elég a Szentírás megértéséhez, és mivel erre nem képesek, nyíltan tagadják tekintélyét, hatalmát. Isten mondja: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim... Mert... magasabbak az én utaim utaitoknál...” (Ésa 55:8–9) Igaz, hogy sok elméletről és tanról általában azt hiszik, hogy a Bibliából származnak, pedig nem alapulnak a Szentírás tanításain: a valóság az, hogy szöges ellentétben állnak az ihletett kijelentésekkel. Ezek a dolgok okozták számos ember kétkedését és tévelygését.

Ezekért a hamis tanokért azonban nem vádolhatjuk a Bibliát, hanem csakis az emberi ferdítéseket. – *Jézushoz vezető út*, 108. o.

Ha téveszmék kelnek szárnyra, és bibliai igazságként hirdetik azokat, akkor a Krisztussal kapcsolatban levő hívők a nemes lelkű béreaiakhoz hasonlóan naponta kutatni fogják az Írásokat, hogy úgy vannak-e azok. Amikor pedig felfedezik, hogy mit mond az Úr szava, akkor az igazság oldalán foglalnak állást. Meghallják a jó Pásztor hangját, amint ezt mondja: „Ezen az úton járjatok!” (Ésa 30:21) Így tanulhatjuk meg, hogy a Biblia legyen a tanácsadónk. Ez megóv attól, hogy idegen hangot kövessünk. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 86. o.

Isten Igéje igaz filozófia és tudomány. Az emberi elképzelések és a szenzációhajhászó prédikációk kevésbé értékesek. Akik betöltek Isten Igéjével, ugyanolyan egyszerűen fogják bemutatni azt, mint annak idején Krisztus tette. A világ legnagyobb Tanítómestere a lehető legegyszerűbb nyelvezetet és a legérthetőbb jelképeket használta...

Az igazság tanítója csak azt mutathatja be hatékonyan, amit ő maga is tapasztalából ismer. Jézus Krisztus az igazságot tanította, mivel Ő maga volt az igazság. Gondolkodása, jelleme, élettapasztalata mindmind benne volt a tanításaiban. Hasonlóképpen szolgálói is – az Ige hirdetői személyes tapasztalatot kell, hogy szerezzenek. Legyenek tudatában annak, hogy számukra Krisztus a bölcsesség, a feddhetetlenség, a szentség és a megváltás. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 433–435. o.

Nagyon hiányzott a mély igetanulmányozás és az elmének az igazság drágaköveivel való megtöltése. Milyen sokat veszítünk mindnyájan, amiért nem vesszük a fáradságot arra, hogy isteni vezetésért imádkozva kutassunk, és így megértsük Isten szent Igéjét! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 362. o.

Április 27., hétfő – A Szentírás egysége

Az Ó- és az Újszövetséget Isten aranykapcsa fogja egybe. Válgjunk jártassá az Ószövetségben. Világosan föl kell ismernünk az Úr változhatatlanságát. Tanulmányozzuk Isten régi és mai népével való bánásmódját...

A szorgalmas kutatónál a Szentlélek közreműködésével az igazság megerősödik az értelemben, és bevésődik a szívbe. Ez nem csupán annak áldására lesz, akinek kifejti az igazságot, és akiért majd számot kell adnia, hanem maga is bőséges áldásban részesül. Akik Istent teszik tanácsadójukká, a legbecsesebb aratást érlelik be, amint az Úr Igéjéből begyűjtik az igazság aranyló szemeit; hiszen a mennyei Tanító áll közvetlenül mellettük. Aki így nyeri el égi minősítését a szolgálatra, igényt tarthat az azoknak ígért áldására, akik sokakat az igazság útjára vezetnek. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1147. o.

Az ószövetségi történelem az elkövetkezendő nemzedékek tanulására íródott. Felettébb szükségesek ezek a tanítások. Ez esetben is Krisztus a Tanítómester, aki népét vezeti, hogy keresse a fentről jövő bölcsességet, és szerezze meg a feddhetetlenség tanítását, amely mennyei képmásra formálja át a jellemét. A Szentírásban mind az Ó-, mind pedig az Újtestamentum tanítja az Isten parancsolatai iránti engedelmesség elveit, amelyek az Úr életéhez hasonló élet feltételei, mivel engedelmesség által részesülünk mennyei természetben, és tanulunk meg elszakadni a világi kívánságokban rejlő romlottságtól. Ezért kell tanulmányozni a tanításokat, betartani az aranyból értékesebb parancsolatokat és elveket. Ezeket kell nap mint nap megélnünk. – *This Day With God*, 254. o.

A gondolatok Teremtője nagyon sok ember elméjére ugyanazzal a gondolattal hathat, ám mindenki másképp fejezheti ki ugyanazt anélkül, hogy egymásnak ellentmondának. Annak, hogy másként látunk dolgokat, nem kellene kételyt vagy zavart keltenie közöttünk. Ritkán történik meg, hogy két ember egyformán fejezi ki ugyanazt az igazságot, mivel mindegyikük azokra a vetületekre és sajátosságokra összpontosít, amelyek szerinte önmagához és neveltetéséhez illenek. A nap sugarai különböző tárgyakra vetődve eltérő dolgokat fognak kiábrázolni. – *The Publishing Ministry*, 100–101. o.

A Szentírás közeli ismerete élesíti a tisztánlátást, és megerősíti a lelket Sátán támadásaival szemben. A Biblia a lélek kardja, mely minden esetben legyőzi az ellenfelet. Ez az egyedüli, igaz vezetőnk a hit és a gyakorlat összes ügyében. Sátán azért gyakorol olyan nagy ellenőrzést az emberek értelmén és szívéen, mert nem teszik Isten szavát tanács-

adójukká, és nem vetik alá minden útjukat az igaz vizsga próbájának. Az Ige megmutatja, milyen utat járunk, hogy a dicsőség gyermekei legyünk. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 89. o.

Április 28., kedd – A Szentírás tisztasága

Látszólag nagyon sok homályos vagy nehezen érthető rész van, amiket azonban Isten világossá tesz azok előtt, akik a megértésükre törek-szenek. Lelkének vezetése nélkül a Szentírást elcsúrik-csavarják, vagy helytelenül értelmezik. Sokszor haszon nélkül olvassák az emberek a Bibliát, sőt, határozott kárakra van. Ha Isten Igéjét szent félelem és ima nélkül nyitjuk fel, ha gondolataink, érzelmeink nem irányulnak Őrá, és nincsenek összhangban akaratával, akkor kétségek lepik el az elménket, és a Szentírás tanulmányozása közben kételyeink megerősödnek. Az ördög fogva tartja gondolatainkat, és hamis magyarázatokat sugall. Ha nem törekszenek szóban és tettekben összhangban élni a mennyel, akkor – ha még olyan tanultak is – állandóan veszélyben forognak, hogy félreértik a Szentírást, s nem is szabad bízunk az ő véleményükben. Akik csupán ellentmondásokat keresnek a Szentírásban, sohasem nyerhetnek lelki látást. Ferde nézeteik miatt a legegyszerűbb és legvilágo-sabb dolgokban is okot találnak a kételkedésre és hitetlenségre. – *Jézus-hoz vezető út*, 110. o.

Ha az elme a Biblia tanulmányozásának kötelességére összpontosít, akkor gyarapodik az ismeret, és az értelmi képességek is fejlődnek. A Szentírás tanulmányozása által fejlődik az elme, és sokkal kiegyensúlyozottabbá is válik, ha nem a Bibliától távol álló könyvek-ből szerzi be az információkat. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 452. o.

Isten Lelke nélkül nem ér semmit az Ige ismerete. Elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek – nem tudja megeleveníteni az ember lel-két, sem megszentelni a szívét. Ha Isten Lelke nem vési be a szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át. A Lélek világossága nélkül az ember nem tudja megkü-lönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesterei kísérté-sei nyomán. – *Krisztus példázatai*, 408. o.

A vőlegény késése a csalódást, a látszólagos késedelmet szemlélteti, azt, hogy elmúlt az az idő, amikor az Urat várták. E bizonytalanság közben a felszínes és lagymatag hívők érdeklődése csakhamar alább hagyott, és erőfeszítésük megcsappant. De azok, akik hite a Biblia megismerésén nyugodott, sziklán álltak, amit nem tudtak a lábuk alól elmosni a csalódás hullámai. „Mindannyian elszunnyadtak és aludtak.” Az egyik csoport közömbösen, hitét feladva, a másik csoport türelmesen, nagyobb világosságra várva. Mintha azonban a próba éjszakáján az utóbbiak lelkesedése és hitbuzgalma is kissé alább hagyott volna. A lagymatagok és felszínesek pedig már nem támaszkodhattak testvéreik hitére. Mindegyikük egyedül állt meg vagy bukott el. – *A nagy küzdelem*, 394. o.

Április 29., szerda – Igét Igével magyarázni

Béreában Pál olyan zsidókat talált, akik készek voltak az általa tanított igazságok felett gondolkodni, azokat megvizsgálni. Lukács tudósítása így szól: „Ezek pedig nemeslelkűek valának a thessalonikabelieknél, úgymint kik bevévék az Igét teljes készséggel, naponként tudakozva az Írásokat, ha úgy vannak-e ezek. Sokan hívének azért öközlük; sőt, az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.” (Csel 17:11–12)

A béreaiakat nem kötötte előítélet. Készek voltak az apostolok által hirdetett tanok valóságát megvizsgálni. Az írásokat kutatták, azonban nem kíváncsiságból, hanem, hogy megtudják, vajon mit tartalmaz a megígért Messiásra vonatkozóan. Naponta tanulmányozták a Szentírást, és amikor szöveget szöveggel összehasonlítottak, Isten angyalai mellettük álltak, megvilágosították értelmüket, és fogékonyá tették a szívüket. – *Az apostolok története*, 231. o.

A Szentlélek segítsége nélkül az ember sok igen nehezen érthetőt talál a Bibliában, mivel hiányzik az isteni megvilágítás. Senki se jöjjön Isten Szavához a maga útját, akaratát vagy elgondolásait állítva mértékül, hanem csakis szelíd, alázatos, megszentelt lelkülettel. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 919. o.

A Mindenható elégséges bizonyítékot adott Igéjében a maga isteni jelleméről. Azok a nagy igazságok, amelyek a megváltásunkat érintik,

világosan feltárulnak az Igében. Isten megígérte a Szentlélek segítségét mindazoknak, akik őszintén vágnak rá. Az Ő segítségével mindenki megértheti ezeket az igazságokat. Az Úr erős alapot adott az embernek, amelyre hite támaszkodhat. (...)

Isten elegendő bizonyítékot adott ahhoz, hogy hinni tudjunk, de soha nem fogja a hitetlenség minden okát megszüntetni. Aki okot keres a kételkedésre, fog is találni. Akik pedig addig nem hajlandók Jézusban hinni és szavának engedelmeskedni, amíg minden akadály és a kétely minden lehetősége el nem tűnik előlük, azok soha nem fogják megismerni a világosságot. – *A nagy küzdelem*, 526–527. o.

Emberek részéről az, hogy erőltetett, félig igaz és rejtélyes értelmezést adjanak Isten beszédeinek, olyan tett, amely saját lelküket és másokét is veszélybe sodorja. „Bizonyoságot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: hogy ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; és ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből és a szent városból és azokból, amik e könyvben megíratlak.” (Jel 22:18–19) Akik emberi belemagyarázással olyan értelmezést hoznak elő a Szentírásból, amit Krisztus soha nem mondott, meggyengítik erejét és Isten tanító és figyelmeztető hangját hamis bizonyossággá teszik, hogy elkerüljék azt a kényelmetlenséget, ami a menny követelményei iránt való engedelmességből következik. Ezek az emberek helytelen irányba, téves ösvényekre mutató útjelző táblává váltak, amelyek törvényszegésbe és halálba vezetnek. – *A keresztény nevelés alapjai*, 386. o.

Április 30., csütörtök – Sola Scriptura és Ellen G. White

Van-e más könyv a Biblián kívül, amely arra tanítja az embereket, hogy tiszteljék Istent, és engedjenek neki? Milyen más könyv adhat a diákoknak olyan tudományt, amely nemesebbé teheti az embert, amely csodálatosabb történelemmel rendelkezik? Világosan leírja, milyen az igaz élet, és előre elmondja, milyen következményekkel jár a Jehova törvénye iránti engedetlenség. Senkit sem hagy sötétségben afelől, hogy Isten mit hagy jóvá, és mit nem. Az Írások tanulmányozása közben megismerkedünk az Úrral, és eljutunk oda, hogy megértjük Krisztushoz való viszonyunkat, aki az elbukott emberi nemzetség bűneinek hordozója,

kezesünk és helyettesünk. Ezen igazságok jelenlegi és örök érdekeinket szolgálják. A Biblia a legkiemelkedőbb helyet foglalja el a könyvek között. Tanulmányozása minden más irodalomnál értékesebb abban, ahogyan megerősíti a gondolkozást, és kitágítja az ember látásmódját. Pál apostol ezt mondja: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.” (2Tim 2:15) (...) „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3:14–17) – *A keresztény nevelés alapjai*, 393. o.

Sátán munkamódszere nem változott, amellyel Isten és Igéje ellen dolgozik. Ma is éppen olyan ellensége a Szentírásnak, az élet útmutatójának, mint a XVI. században volt. Ma is sokan messze elkanyarodnak a Szentírás tanításaitól és elveitől. Vissza kell térni a nagy protestáns alapelvhez: a Biblia és csakis a Biblia a hit és a köteleesség szabálya. Az ördög ma is minden hatalmában álló eszközzel igyekszik a lelkiismereti szabadságot megsemmisíteni. Ma újult erővel törekszik a speieri protestálók által elutasított antikrisztusi hatalom arra, hogy elvesztett felsőbbségét visszaszerezze. Ma is az a rendíthetetlen hűség a reform egyedüli lehetősége, amely a reformáció e válságos helyzetében Isten Igéje iránt megmutatkozott. – *A nagy küzdelem*, 204. o.

Később azután láttam, hogy Isten jól tudja, Sátán mindent elkövet az emberiség megsemmisítésére; ezért foglalta az Úr írásba Igéjét, és ezért nyilatkoztatta ki akaratát olyan világosan, hogy a leggyengébbnek sem kell tévednie. Az Atyának gondja volt rá, hogy egyetlen nemzedékben se sikerüljön az ördögnek vagy angyalainak, eszközeinek vagy képviselőinek az Ő szent Igéjét megsemmisíteni. Minden más könyvet megsemmisíthetnek az emberek, ámde a Biblia örökkévaló. S éppen a végidőben, mikor Sátán csalásai elszaporodnak, annyi számos példány fog közkézen forogni, hogy mindenki megszerezheti, aki csak akarja, felfegyverkezhet Sátán megtévesztései és hazug csodái ellen.

Láttam, hogy Isten különösen megőrizte a Bibliát, de abban a korszakban, amikor csak kevés példányban volt meg, egyes tanult férfiak az Ige némely szavát megváltoztatták abban a hitben, hogy ezáltal könynyebben érthető lesz. A valóságban azonban inkább titokzatossá tettek a Szentírást, mert változtatásaiknál hagyományos felfogásaiknak

megfelelő kifejezéseket használtak, melyek az addig meggyökeresedett nézeteikhez alkalmazkodtak. Isten Igéje egész, tökéletes lánc, amelynek egyik szeme a másikba kapcsolódik, és azt magyarázza. Az igazság hűségű kutatóinak nem kell tévedniük, mert a Mindenható szava nem csak érthetően és világosan ismerteti az élet útját, hanem Szentlelke a vezetője az őszinte lelkeknek, hogy megérthessék az élet útját, ami abban van. – *Tapasztalatok és látomások*, 220. o.

Május 1., péntek – További tanulmányozásra

Előtted az élet, „Bibliatanítás és tanulmányozás” című fejezet.

6.

MIÉRT SZÜKSÉGES A SZENTÍRÁS ÉRTELMEZÉSE?

Május 2., szombat délután

A hit az előrehaladás létrájának első foka. Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Azonban sokan megállnak ezen a fokon, és nem igyekeznek feljebb jutni. Azt gondolják, hogy ha megvallották Jézus Krisztust, és a nevüket beírták a gyülekezeti könyvbe, ezzel befejezték munkájukat. A hit fontos, azonban az ihletett Ige így szól: „Adj a te hitedhez erényességet.” Azoknak, akik el akarnak jutni az örök életre, az Isten országában levő otthonukba, az erényesség, becsületesség alapjára kell építeniük jellemüket, aminek Jézus legyen a szegletköve. El kell távolítanunk a gondolatainkból és az életünkben mindazt, ami megfertőzi a lelkünket. Amikor kísértések vesznek körül, Krisztus erejével álljunk ellen nekik. Isten szeplőtlen Bárányának jellemét bele kell szőnünk saját jellemünkbe, hogy a próbák során megállhassunk az Ő feddhetetlenségében. – *Az én életem ma*, 96. o.

A hitünkről szóló könyvek alapos áttanulmányozása nagyszerű és fontos segítőeszköz, de nem adja meg a léleknek a legnagyobb erőt. A Biblia a legjobb könyv a világon értelmünk kiképzésére. Tanulmányozása próbára teszi az elmét, erősíti az emlékezőképességet, élesíti az értelmet, jobban, mint az emberi filozófiát felölelő összes téma. Azok a nagy tanítások, amelyeket a Szentírás felsorol, az a méltóságteljes egyszerűség, mellyel ezeket kezeli, az a világosság, amelyet az élet nagy feladataira vet, erőt és kitartást kölcsönöz az értelemnek.

Aki a nagy, ránk váró harcban hűségese akar maradni Krisztushoz, annak mélyebben be kell hatolnia az evangéliumba, mint az emberek véleményébe és tanításaiba. Az én üzenetem az idős és ifjú prédikátorokhoz ez: őrizzétek féltő szívvel az ima, a Bibliatanulmányozás és az önvizsgálat óráit. Minden nap egy részét fordítsátok az Írás

kutatására és az Istennel való érintkezésre, akkor lelki erőt nyertek az Úrtól, és növekedtek a kegyelemben. Egyedül Ő tölthet meg benneteket nemes törekvésekkel, és változtathatja át jellemeteket az isteni képmásra. Közelítsétek meg komoly imában, és akkor Ő megtölti szíveteket magasztos és szent törekvésekkel, mélységes, őszinte vágygal a gondolatok tisztasága és világossága után. – *Az evangélium szolgái*, 99–100. o.

Ilyen hitre van szükség ma a világon. Hitre, ami belekapaszkodik Isten Igéje ígéreteibe, és nem tágít, míg a menny meg nem hallgatja. Ez a hit szorosán összekapcsol az Atyával, és erőt ad, hogy megbirkózzunk a sötétség hatalmaival. Az Úr gyermekei „hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg” (Zsid 11:33–34). Hit által nekünk is el kell jutnunk a csúcsra, oda, ahova Isten akar elvezetni. – *Próféták és királyok*, 157. o.

Május 3., vasárnap – Előfeltételezések

Mikor Jézus először találkozott tanítványaival a felházban, Tamás nem volt jelen. Hallotta mások jelentését, beszámolóit. Bőségesen kapott bizonyítékokat arról, hogy a Megváltó feltámadt. A szívét azonban továbbra is a hitelenség homálya töltötte be. Mikor hallotta a tanítványok csodálatos tudósításait az Úr feltámadásáról, csak még mélyebb kétségbeesésbe sodorta... Azért elhatározta, hogy a hallott történeteket nem hiszi el. Egy egész héten át merengett saját nyomorúságán, mely egyre sötétebbnek látszott, ellentétben testvérei reménységével és hitével. (...)

Azután odafordult Tamáshoz, és ezt mondta neki: „Hozd ide a te ujjadat, és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezeidet, és bocsásd az én oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő.” (Jn 20:27) Ezek a szavak azt mutatták, hogy Krisztus ismerte Tamás gondolatait és szavait. Ez a kételkedő tanítvány tudta, hogy tanítványtársai közül senki sem látta Jézust az elmúlt hét folyamán. Így nem mondhattak a Mesternek semmit a hitetlenkedéséről. Ekkor Uraként ismerte fel és ismerte el, aki előtte állt. Nem kívánt erről további bizonyítékokat kapni. Túl-

áradó örömmel vetette magát Jézus lábához, és ezt kiáltotta: „Én Uram és én Istenem!” (Jn 20:28)

Krisztus elfogadta Tamás hitvallását, de szelíden megróttá tanítványa hitetlenségét: „Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (Jn 20:29) Tamás jobban megnyerte volna Jézus tetszését, ha kész elfogadni és elhinni tanítványtársai bizonyoságtevését. – *Jézus élete*, 806–807. o.

Csak a Szentlélek segítségével ismerhetjük meg igazán a Bibliát, aki által az Igét is kaptuk. Ahhoz, hogy ezt a tudást elnyerjük, a Szentírás szerint kell élnünk. Mindennek engedelmességnünk kell, amit Isten szava parancsol. Mindenre, amit ígér, igényt tarthatunk. Az élet, amit élénk tár, az az élet, melyet ereje által kell élnünk. Csak akkor tanulmányozhatjuk eredményesen a Bibliát, ha így viszonyulunk hozzá. – *Az evangélium szolgálja*, 100. o.

Az Ige tanulmányozásának megkezdése előtt tegyél le minden előítéletet, szabadítsd ki magad örökölt és eddig melengetett eszméid közül. Sohasem juthatsz el az igazságra, ha azért tanulmányozod az Írást, hogy saját felfogásodat igazold vele. Hagyd minden elképzelésedet az ajtón kívül, és bűnbánó szívvel lépj be, hogy meghallgathasd, mit szól az Úr hozzád. Ha az igazság alázatos keresője ott ül Krisztus lábánál, és tőle tanul, az Ige megvilágosítja értelmét. Azokhoz, akik önmaguk ítélete szerint bölcsebbek, semhogy a Bibliát tanulmányozzák, Krisztus így szól: Szelídekké és alázatosokká kell lennetek, ha bölcsek akartok lenni az üdvösségre.

Ne olvasd az Igét előzetesen alkotott vélemények befolyása mellett, hanem nyitott, előítélettől mentes lélekkel. Kutasd áhítatosan és gondosan! Ha olvasás közben jobb meggyőződésre jutnál, és tapasztalnád, hogy eddigi, gondosan ápoltságod nincs összhangban az Igével, ne akard a Szentírást a magad véleményéhez szabni, alkalmazni. Inkább saját elgondolásaidat alakítsd Isten Igéjéhez. Ne engedd, hogy az irányítsa az értelmeket, amit a múltban hittél vagy gyakoroltál. Nyisd fel lelki szemedet, hogy szemléld a törvényből sugárzó csodálatos igazságokat. Ismerd meg, hogy mi van megírva, és akkor tedd rá lábadat az örök Szirtre. – *Üzenet az ifjúságnak*, 260. o.

Május 4., hétfő – Fordítás és értelmezés

A Biblia önmagát magyarázza. Olvassuk szöveget szöveggel összevetve. A tanulmányozó egységes eszként tekintsen a Szentírára, és fedezze fel a különböző részek közti összefüggéseket. Meg kell ismernie a Biblia központi témáját: Isten tervét a világra vonatkozóan, a nagy küzdelmet és a megváltási tervet. Értse meg a felsőbbségért zajló küzdelem két elvének természetét, és lássa meg, hogy működtek a történelem folyamán, valamint a próféciákban egészen végső időkgig. Fel kell fedeznie, hogy ez a küzdelem az emberi élet minden vetületére kiterjed, és hogy az ember cselekedetei e két szembenálló elv valamelyikének a jelenlétéről tesznek bizonyosságot, amik akarva-akaratlanul már most meghatározzák, hogy kinek az oldalán fog állni. – *Lift Him Up*, 115. o.

A tanítványai társaságában János újból megpillantotta Jézust a tömegben. A próféta arcát a láthatatlan Isten világossága ragyogta be, amikor felkiáltott: „Íme, Istennek Báránya!” Szavai felkavarták a tanítványok szívét. Ők még nem értették teljesen, mit is jelent az „Istennek Báránya” kifejezés. De a próféta sem nyújtott rá magyarázatot...

Ha ugyanolyan hitetlenek lettek volna, mint a papok és az előljárók, akkor sem János, sem András nem vált volna Jézus lábánál tanuló tanítvánnyá. Csak kritizáló lelkiülettal közeledtek volna hozzá, hogy minden szava fölött ítéelkezhessenek. Így zárják be sokan szívük ajtaját a legértékesebb alkalmak előtt. Ezek a tanítványok azonban nem ezt tették. Keresztelő János prédikálása nyomán válaszoltak a Szentlélek hívására. Felismerték a Mester mennyei hangját. Jézus szavai számukra frissességet, igazságot és szépséget jelentettek. Mennyei fény áradt az ótestamentumi írások tanításaira. Az igazság bonyolult kérdései is új megvilágítást kaptak. – *Lift Him Up*, 168. o.

A kinyilatkoztatás nem egy alkotás vagy újítás, hanem egy már ismert dolog magyarázata. Komoly tanulmányozás folytán fedezhetők fel az evangéliumban található nagy, örök igazságok, Isten előtt megalázkodva. Olyan mennyei Tanítómesterünk van, aki az őszinte tanulmányozó elméjét a Szentlélek által vezeti el az igazságra, így kinyilatkoztatja számára az Ige igazságait. Nincs is hatékonyabb ismeret vagy az igazság biztosabb ismerete annál, amit ilyen vezetés alatt nyerhetünk el. A Szentlélek befogadása által válunk képessé megérteni Isten Igéjét.

Arra bátorítalak, hogy úgy keressük az igazságot, mint az elrejtett kincset. – *Lift Him Up*, 181. o.

Május 5., kedd – A Biblia és a kultúra

A római polgároknak kijáró összes előjoggal élhetett Pál apostol. Zsidó neveltetése semmivel sem volt alacsonyabb rendű, hiszen Gamálieel lábánál tanult, ám mindez nem tette képessé a legmagasabb mérce elérésére. Mielőtt megismerte Jézust, tudományos és irodalmi neveltetése ellenére is teljes sötétségben élt, mint ahogy napjainkban is sokan. Pál teljes mértékben megértette, hogy jelenlegi és jövőbeli sorsa érdekében szüksége van arra, hogy megismerje Krisztust...

Pál szónoki módon prédikált. Ő volt a megfelelő személy arra, hogy királyok vagy az athéni művelt emberek előtt szólaljon fel. Intellektuális felkészültsége gyakran vált hasznára az evangélium terjesztésének munkájában. Így próbált eljárni Athénban, amikor az ékesszólásra ékesszólással, a filozófiára filozófiával és logikával válaszolt, mégsem érte el az általa remélt sikert. Visszatekintve értette meg, hogy emberi bölcsességnél sokkal többre van szüksége. Isten tudatta vele, hogy a világ bölcsessége mellé valami mást is kell kapnia. És ezt az erőt magasabb rendű forrásból nyerheti el. A bűnösök megtéréséért végzett munkájában Isten Lelkének kellett közbelépnie, hogy megszentelje az apostol összes lelki szolgálatát. – *The Adventist Review and Sabbath Herald*, 1899. július 18.

Sokan azt gondolják, hogy egy bizonyos viselkedési formát és munkamódszert kell alkalmazni: olyan módszert, ami e rangos emberek kényes ízlésének megfelel. Fontosnak vélik a gazdagság látszatát, a díszes épületeket, a drága ruhákat, felszerelést és környezetet, a világ szokásaihoz való igazodást, az elegáns társaságot, a klasszikus műveltséget, az ékes szónoklást. De tévednek. A világi irányelv nem Isten útja a magasabb osztályok megközelítésére. Krisztus evangéliumának következetes, önzetlen bemutatásával lehet eredményesen közeledni hozzájuk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 213. o.

Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. A teremtés által mindnyájan egy család vagyunk, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisz-

tus azért jött, hogy minden válaszfalat ledöntsön. Kitárta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzásköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtévesztett a csalásaival. Az Atya trónjához emeli őket: ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szivárványa ölel körül.

Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Jézus drága vére mindenkit egygé kovácsol (lásd: Gal 3:28; Ef 2:13).

A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, sok jót tehetünk személyes munkával. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

Május 6., szerda – Bűnös természetünk

Jézus számtalanszor bebizonyította a zsidó népnek, hogy Ő a Messiás. Tanítása azonban életük gyökeres megváltozását igényelte. Tudták, hogy ha elfogadják Krisztust, le kell mondaniuk dédelgetett vezérelveikről és hagyományaikról, önző, bűnös szokásaikról. A változatlan, örök igazság elfogadása áldozatot követelt. Ezért elvetették Isten legmeggyőzőbb bizonyítékát is, amellyel hitet akart ébreszteni bennük Fia iránt. Vallották, hogy hisznek az ószövetségi írásokban, de nem fogadták el azt a bizonyágtevést, amit Krisztus életéről és jelleméről tartalmazott. Nem engedték magukat meggyőzni, mert nem akartak megtérni. Nem akarták kialakított nézeteiket sem feladni. Az evangélium kincse – az Út, az Igazság és az Élet – közöttük volt, de ők elutasították a menny legnagyobb ajándékát.

Azt olvassuk, hogy a „főemberek közül is sokan hívének őbenne; de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből” (Jn 12:42). Meggyőződtek arról, hogy Jézus: Isten Fia, de Krisztus megvallása nem fért össze nagyra törő vágyaikkal. Nem volt olyan hitük, amely megszerezte volna nekik a mennyi kincset. Ők a világ kincseit keresték. – *Krisztus példázatai*, 105. o.

Az Úr kifejtette előttem, hogy akiket bármilyen mértékben megvakított az ellenség, és akik nem teljesen tépték ki magukat Sátán csapdáiból, azokat veszély fenyegeti, mert nem látják meg a mennyből jövő

fényt, ezért hajlamosak a hamisság elfogadására. Ez gondolkodásuk, határozataik, javaslataik, tanácsadásaik egész alaphangjára kihat. Nem bizonyíték számukra az Isten által nyújtott bizonyíték, mivel megvakították szemüket, mivel inkább a sötétséget, mintsem a világosságot választották. Aztán találnak valamit, amit ők világosságnak, az Úr viszont maguk csiholta szikráknak nevez, és ezek szerint irányítják a lépteiket. Az Atya kijelenti: „Ki féli közületek az Urat? És ki hallgat az Ő szolgája szavára? Ő, aki sötétségben jár, és nincs fényessége neki, bízson az Úr nevében, és támaszkodjon Istenre. Íme, ti mind tüzet gyújtottatok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettesetek tüzetek lángjába és a tüzes szikrákba, melyet meggyújtottatok. Kezemtől jó ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni.” Jézus mondta: „Ítélet végett jöttem én a világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.” „Világossággal jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki bennem hisz.” – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1146. o.

Május 7., csütörtök – Miért fontos az értelmezés?

Más népekkel való összeházasodásuk következtében a héber nyelv megromlott. A szónoknak nagy gonddal kellett a nép nyelvén magyaráznia a törvényt, hogy mindenki megértse. Ezsdrással együtt a papok és a lévíták is magyarázták a törvény alapelveit. „Olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat.” (...)

A nép napról napra hallgatta a törvény ígeit, és meggyőződött saját és a letűnt nemzedékek bűnösségéről. Tudatára ébredt, hogy Isten elpártolásuk miatt vonta vissza oltalmazó gondviselését, és Ábrahám fiai ezért szóródtak szét idegen országokba. Elhatározták, hogy kegyelemért könyörögnek az Úrhoz, és kötelezik magukat a törvény megtartására. A sátoros ünnepet követő második napon, az ünnepélyes istentisztelet megkezdése előtt elkülönítették magukat a köztük levő pogányoktól.

Az Úr előtt leboruló, bűneit megvalló és bocsánatért esedező népet vezetői bátorították: higgyenek a menny ígéletében, Ő meghallgatja imájukat. Nemcsak bánkódni és sírni kell, nemcsak bünbánatot kell tartani, hanem hinni is kell, hogy Isten megbocsát. Jótéteményei számbavételével és jósága dicsőítésével mutassák meg hitüket. „Jöjjetek, áld-

játok Isteneteket, az Urat örökkön örökké!” – mondták a tanítók. – *Próféták és királyok*, 661, 665. o.

Egyéenként úgy kell figyelnünk az „Így szól az Úr” kifejezésre, ahogy azt korábban soha nem tettük. Némelyek hűtlenek Istenhez: megszenstelenítik a szombatot, a legvilágosabb igei kijelentésekbe is belekötnek, és kiforgatják a Szentírást valódi értelméből. Mindezek ellenére komoly erőfeszítéseket tesznek, hogy engedetlenségüket a Biblia kijelentéseivel támasszák alá. Az Ige megítéli az efféle magatartást, mint ahogy az írástudókat és a farizeusokat is megítélte Krisztus napjaiban. Szükségünk van arra, hogy ismerjük az igazságot. Úgy cselekszünk, ahogyan a farizeusok? Elfordulnánk-e a legkiválóbb Tanító-tól, akit a világ valaha is ismert, a hagyományokhoz és az emberek kijelentéseihez? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 213. o.

Talán következetlenségeket és zavart tartalmaznak a szent Irakok? Van-e alapja a különböző véleményeknek és az egymásnak ellentmondó tanításoknak, amelyek olyan népszerűek a vallásos világban? Ha nincs, akkor megkérdőjelezhetjük e tanok mennyei eredetét, mivel az isteni ihletés nem vezeti az embert nézeteltérésekhez. Akik úgy próbálják magyarázni a Bibliát, hogy elferdítik Isten Igéjét, és a Szentírás valódi értelmétől eltérnek, a mennyei igazságokat az emberi kitalációkhoz próbálják igazítani. Félremagyarázzák és helytelenül alkalmazzák az Írásokat, így téves útra terelik a felbecsülhetetlen értékű igazságokat. Ezek a tanítók a vakságuk miatt nem képesek meglátni a Szentírás igazi értelmezését. – *This Day With God*, 164. o.

Május 9., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, „Mit tegyünk a kételyeinkkel?” című fejezet.

A SZENTÍRÁS NYELVEI, SZÖVEGE ÉS SZÖVEGÖSSZEFÜGGÉSE

Május 9., szombat délután

Ebben a most folyó utolsó küzdelemben ránk bízta az igazság és vallásszabadság lobogóját. Azok vállán nyugszik a felelősség ezért a nagy ajándékért, akiket Isten az Igéjének ismeretével áldott meg. Az Úr szavát kell legfőbb tekintélynek tartanunk. El kell fogadnunk igazságait magunk számára. S csak akkor tudjuk megbecsülni ezeket az igazságokat, ha mi magunk kutatjuk fel azokat. Akkor majd a menny szavát tesszük életünk irányítójává, és meghallgatásra talál nálunk Krisztus imája: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te Igéd igazság.” (Jn 17:17) Az a hitvallásunk, ha szavunkkal és viselkedésünkkel is elismerjük az igazságot. Az emberek csakis akkor lehetnek biztosak abban, hogy hiszünk a Bibliában.

Azok a hitújítók, akiknek tiltakozása adta nekünk a protestáns nevet, tudták, hogy Isten hívja el őket, hogy közöljék a világgal az örömhírt. S amíg ezt végezték, készen álltak feláldozni vagyonukat, szabadságukat, sőt, életüket is. Ugyanolyan hűek és igazak vagyunk-e a megbízatásunkhoz a nagy küzdelemnek ebben az utolsó összeütközésében, mint a korai hitújítók voltak az övékéhez?

Az üldözés és halálbüntetés ellenére közel is, távol is elterjedt az akkori időknek szóló igazság. Eljuttatták Isten szavát az emberekhez, mire a társadalom valamennyi osztálya mohón kutatta az Írásokat. S akik elfogadták a világosságot, a hirdetői is lettek. Abban az időben már a könyvnyomtatás segítségével juttatták el az emberekhez az igazságot. Luther tolla hallatlan hatalom volt. Írásai pedig, mikor elterjedtek, megmozdították a világot. Ugyanezek a lehetőségek állnak a rendelkezésünkre, sőt, az eszközök azóta megszázaszorozódtak. Számos nyelven van kezünkben a Biblia és a jelen igazságot magyarázó többi

könyv, ezért gyorsan el lehetne azokat juttatnunk az egész világra. Közöljük az emberekkel Isten figyelmeztetését, ezért igen buzgón kellene kutatnunk a Bibliát, nagyon lelkesen terjesztenünk a világhoz! – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 402–403. o.

Az utazás mai korában sokkal több a lehetőség, mint Izrael idején volt, hogy érintkezésbe lépünk minden rendű és rangú emberrel és az összes nemzet képviselőjével. Az utazás gócpontjai ezerszeresen megszorodtak. Isten csodálatosan előkészítette az utat. A nyomtatás sokféle lehetősége áll a rendelkezésünkre. Sok nyelven van már a kezünkben a Biblia és a jelen igazságot föltáró könyveink, és gyorsan eljuttathatjuk ezeket a világ minden részébe.

A kereskedelem és utazás gócpontjaiban élő keresztények előtt külön lehetőségek kínálkoznak. A nagyvárosi hívők pedig szomszédaik körében fáradozhatnak Istenért. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 121–122. o.

Május 10., vasárnap – A Szentírás megértése

Isten Igéje tartalmazza mindazt, amire a menny emberének szüksége van ahhoz, hogy elérje a tökéletességet. Az Ige olyan, mint egy értékes és drága kincsekkel teli tárház, mégsem értékeljük javait, és nem értjük meg, hogy szükséges felfegyverkeznünk az igazság eme kincseivel. Nem értjük eléggé, milyen nagy szükségünk van arra, hogy a Szentírást önmagunk számára kutassuk. Sokan azért hanyagolják el az Úr Igéjének tanulmányozását, mert világi érdekeiket követik, vagy mert különböző könnyelmű gyönyöröknek hódolnak... Ó, inkább le kellene mondanunk minden földiről, hogy tanulmányozhassuk Isten Szavát, amely biztosíthatja számunkra az üdvösségre vezető bölcsességet! Az Istentől ihletett könyvek Könyve a leginkább jogosult arra, hogy elvárja legmélyebb figyelmünket és hódolatunkat...

A felfogóképesség azon dolgok szintjére tud felemelkedni, amilyenekre hozzá van szoktatva. Ha mindenki tanulmányozná a Bibliát, egy sokkal fejlettebb nép állhatna Isten elé, mely képes lehetne mély gondolkodásra, és sokkal nagyobb értelmi képességekkel bírna azon emberekkel, akik bár szorgalmasan, de a Bibliát mellőzve kutatják a tudományokat és a világtörténelmet. Az igazságot őszintén kereső ember számára a Szentírás magas fokú értelmi képességeket kínál, és ezáltal megsokszorozódott képességekkel csodálhatja a mennyi dolgokat.

Énje megalázkodik, és az isteni igazságokkal együtt magasztalja Istent.
– *In Heavenly Places*, 133. o.

Mielőtt a Bibliát olvassuk, engedjük meg, hogy elcsendesedjen a szívünk, és imádkozó lelkületben alázkodjon meg. Az igazság akkor fog győzedelmeskedni, amikor a Szentlélek együtt munkálkodik az Írások alázatos kutatójával. Micsoda értékes tudat, hogy az igazság Szerzője él és uralkodik! Imádkozzatok, hogy az Úr vésse elmétekbe az igazságot, és akkor valóban hasznos lesz a Szentírás tanulmányozása. Krisztus, a nagy Tanítómester nem fogja követőit sötétségben hagyni. – *Our High Calling*, 207. o.

Gyermekeiteknek legyen lehetőségük az iskolában tanulmányozni a Bibliát. Alapos tanításra van szükségük hitünk alapjait illetően, hogy maguk értsék meg az Írásokat. A Biblia igazságainak megértésével jobb képesítést szereznek bizalmi állások betöltésére. Megerősödnek a kísértések ellen, melyek minden oldalról körülveszik majd őket. Azonban ha kellő útmutatást kapnak, és elkötelezik magukat, akkor fontos és felelősségteljes beosztásokra kaphatnak elhívást, mint ahogyan Dániel esetében is történt. Dániel hűséges államférfi volt a babiloni udvarban, mivel félte, szerette Istent, és bízott benne. A kísértés és veszedelem idején a menny hatalma őrizte meg őt. Azt olvassuk, hogy a Mindenható Dánielnek bölcsességet adott, és értelemmel ruházta fel.

Akik Isten akaratának ismeretét nyerik el, és gyakorolják Igéjének tanításait, bármilyen beosztásba is kerülnek, hűségesek lesznek. Szülők, vegyétek fontolóra, és írássátok gyermekeiteket olyan helyre, ahol megtanítják őket az igazság alapelveire, ahol minden erőfeszítést megtesznek, hogy a gyerekek megtartsák átadott lényüket, ha már megtértek, ha pedig nem, akkor befolyással lesznek rájuk, hogy Isten gyermekeivé váljanak, és így felkészítsék őket, hogy másokat nyerjenek meg az igazságnak. – *A keresztény nevelés alapjai*, 204–205. o.

Május 11., hétfő – Szavak és jelentésük

A jogosság és irgalmasság azelőtt külön álltak, egymással szemben, mély szakadék választotta el őket. Az Úr, a mi Megváltónk emberi léttel takarta el istenségét, és az ember javára szeplő vagy folt nélküli jellemet alakított ki. Ég és föld közé állította, s a vonzalom tárgyává tette

keresztjét, mely mindkét irányban kinyúlt, mind a jogosságot, mind az irgalmasságot áthúzva a szakadékon. A jogosság leszállt magas trónjáról, és a menny összes seregével a kereszt közelébe gyűlt. Ott látta meg, aki Istennel egyenlő, s aki az összes gonoszságért és bűnért viselt büntetést. A jogosság tisztelettel hajolt meg a kereszt előtt, majd így szólt: elég ez. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 936. o.

[A Megváltó] nem földi előnyökre tört, hanem, hogy jót tegyen, és megóvja az embereket a szenvedéstől, hogy segítsen a leginkább segítségére szorulókon. Urunk mindvégig állhatatos maradt... Hiszen nekünk ítelték meg a keserű poharat; a mi bűneink elegyítették azt össze. Drága Üdvözítőnk azonban elvette szánktól a kelyhet, és maga ürítette ki. S a keserű pohár helyett a bűnbocsánat, áldás és üdvösség kelyhét nyújtja nekünk. Jaj, milyen kimondhatatlan áldozat volt! Milyen szeretet, mily csodálatos, páratlan szeretet is ez! Miután mindezt a szenvedést elviselte értünk, mi talán riadjunk vissza, hogy elviseljük a ránk háruló kis próbákat? Szerethetjük-e Krisztust, ha nem vagyunk hajlandók felvenni a keresztünket? Kíváncozhatunk-e vele lenni a dicsőségben, ha a bíróságtól a Kálváriáig sem követjük Őt? Ha Jézus bennünk a megdicsőülés reménye, akkor úgy járunk majd, ahogy Ő járt. Követni fogjuk mások áldására áldozott életét; akkor iszunk a pohárból, és megkeresztelkedünk keresztséggel; Krisztus kedvéért jókedvvel elviseljük az odaadás, a próba és lemondás életét. A menny így is olcsónak tűnik majd, ha még akkora áldozatot hozunk is érte. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 72. o.

A lelki nyugalom és lelki egyensúly – mely tiszta és szent indítékokból és tettekből fakad – erőt és rugalmasságot kölcsönöz a test valamennyi szervének.

A belső béke és az Isten ellen nem vétkező lelkiismeret életre kelti és felélel a szellemi képességet, akár a zsenge növényekre permező harmat. Akaratod akkor vesz helyes irányt, és marad az uralmad alatt; és bár biztosabb fellepésű lesz, mégis mentes marad a romlottságtól. Elmélyedéseid, mivel megszentelődnek, az öröm forrásaivá válnak. Az így elérhető csöndes nyugalmad áldás lesz azokra, akikkel érintkezel. Ez a békesség és nyugalom idővel magától értetődő lesz, és szétárasztja drága sugarait a környezetedre is, hogy ők meg rád ragyogják vissza. Minél inkább megízleled e mennyei békét és a lelki egyensúlyt, annál inkább növekedni fog benned. Ez élénk, életerős

öröm, amely nem fojtja bele minden néven nevezendő erkölcsi erejét egy halálszerű álomba, hanem élénkebb tevékenységre ösztönzi. A tökéletes béke olyan mennyei vonás, mellyel az angyalok rendelkeznek. Segítsen Isten, hogy szert tegyél erre a békére! – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 326–327. o.

Május 12., kedd – Ismétlés, szórend és jelentés

„Kiált vala egy a másíknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével!” (Ésa 6:3)

A szent lények büntelen ajkukkal dicsőítették és magasztalták az Urat. Olyan nagy volt a különbség az Ésaías által megszokott és hallott dicsőítő énekek és a szeráfok lelkes éneke között, hogy a próféta megdöbbsent rajta, és egyre parányibbnak érezte magát...

Amikor az Úr szolgája megszemlélheti a mennyek Istenének dicsőségét, és amikor csupán kis mértékben is felismeri Izrael Szentjének feddhetetlenségét, akkor nem saját szentségével fog kérkedni, hanem megdöbbenéssel vallja meg lelke szennyos állapotát. Ésaías mély alázattal jelentette ki: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok...” Szavai nem olyan megalázkodást és önbírálatot takartak, amit sokan erényként fitogtatnak az emberek előtt. Az alázat ilyes fajta paródiája büszke és önelégült szívből származik. Sokan alázzák meg magukat szavaikban, de nagyon csalódottak, ha magatartásukkal nem váltják ki mások dicséretét és értékelését. Itt viszont valóságos volt a próféta meggyőződése. – *Conflict and Courage*, 233. o.

Ó, milyen sokan ragaszkodnak az általuk méltóságnak nevezett magatartáshoz, ám az lényegében önigazultság! Önmaguk felmagasztalása helyett arra kellene várniuk, hogy Krisztus magasztalja fel őket. A beszélgetések során inkább magukról beszélnek, és nem magasztalják fel Jézus kegyelmének gazdagságait...

Az igazi szentség és alázat elválaszthatatlan. Minél közelebb kerül a lélek Istenhez, annál engedelmesebb és alázatosabb lesz. Amikor Jób a vihar közepén meghallotta az Úr szavát, felkiáltott: „Ezért hibázatom magam, és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6) (...)

Aki valamicskét is megragad Krisztus felmérhetetlen szeretetének ragyogásából, minden mást hiábavalóságnak fog tartani, és úgy fog az Úrra tekinteni, mint akinek elragadó személyisége kitűnik több tíz-

ezer lény közül. A szeráfok és kerubok szárnyaikkal takarják el arcukat Jézus előtt állva. Nem mutogatják Isten dicsősége előtt tökéletességüket és szépségüket. Akkor mennyire helytelen az ember részéről, hogy önmagát magasztalja! Inkább öltözzön fel alázatot, hagyjon fel minden elsőbbségért vívott küzdelemmel, és tanulja meg a szív alázatát, szelidségét. Aki Isten dicsőségét és az Ő végtelen szeretetét tanulmányozza, önmagáról szerény véleménye lesz, viszont az Úr jellemét szemlélve változik el az Ő hasonlatosságára. – *That I May Know Him*, 175. o.

Május 13., szerda – Szöveg és szövegösszefüggés

Sátán megkísértette az első Ádámot Édenben, Ádám pedig szóba állt az ellenséggel, ezzel megadta neki az előnyt. Sátán bővülő hatalmát gyakorolta Ádám és Éván. Ezt a hatalmat próbálta minden áron Krisztus fölött is gyakorolni. De miután a Megváltó az Írás szavait idézte, az ellenfél tudta, hogy nem áll módjában diadalmaskodni felette.

Jézus itt négyezer évvel azután győzelmet aratott a bűnös javára, hogy Ádám hátat fordított hajléka világosságának. Isten jelenlétéből kirekesztetten az emberi család minden egymást követő nemzedéke egyre messzebb került attól az eredeti tisztaságtól, bölcsességtől és ismerettől, mellyel Ádám rendelkezett az Édenben. Krisztus a faj bűneit és gyengeségeit viselte, ami az emberiségen volt, mikor eljött a földre segíteni teremtményein. Az ember javára, a bukott faj gyengeségeivel terhelten kellett elviselelnie az ellenfél kísértéseit minden olyan ponton, ahol az embert kísértés érheti. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1081. o.

Milyen sokan teszik terhes munkává a szentség keskeny útján való járást! Sokakhoz ma sincs közelebb ennek az áldott útnak a nyugalma és békessége, mint évekkel ezelőtt. A távolban keresik, ami közel van, és megbonyolítják, amit Jézus egyszerűvé tett. Ő az „út, az igazság és az élet”. Isten Igéje egyszerűen mutatja be a megváltási tervet, de a világ bölcsessége nagyobb elismerésnek örvend, mint Krisztus igaz életének bölcsessége. A lelkek, akik megnyugodhattak volna Jézus szeretetében, kételkedni kezdtek, és sok gondot okoztak maguknak. (...)

Bízatos Jézusban, és vonatkoztatatos magatokra Isten ígéreteit! Máskülönbén hogyan nevelhetek másokat alázatos és szent bizalomra iránta? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 151. o.

Május 14., csütörtök – Bibliai könyvek és üzenetük

Az emberi történelem első huszonöt évszázadában még nem volt írott kinyilatkoztatás. Azok, akik Istentől tanultak, közölték az ismereteiket másokkal, és ezek az ismeretek az egymást követő századok során apáról fiúra szálltak. Mózes korában született az első írott kijelentés. Később az ihletett kinyilatkoztatások ihletett könyvvé formálódtak. Ez a munka tizenhat hosszú századon át tartott – Mózesztől, a teremtés és a törvény történészeitől Jánosig, az evangélium fennkölt igazságainak feljegyzőjéig. – *A nagy küzdelem*, 5. o.

A Biblia könyvei, amelyeket más-más korszakban élő, rangban és foglalkozásban, szellemi és lelki képességekben nagyon különböző emberek írtak, a stílusok széles skáláját tükrözik, mint ahogy sokféle a benne foglalt témakörök jellege is. Különböző írók más-más kifejezési formát alkalmaztak. Ugyanazt az igazságot sokszor az egyik író megkapóbban tárta fel, mint a másik. Egy-egy témakörben – amit számos író több oldalról eltérő összefüggésben mutat be – a felszínes, figyelmetlen, elfogult olvasó talán ellentmondást vagy következtelenséget lát, a gondolkozó, istenfélő, nyitott szemű kutató viszont felfedezi a benne rejlő harmóniát.

Az igazság a különböző emberek írásai nyomán a maga sokoldalúságával jelenik meg. Az egyik íróban a téma egyik vonása kelt mélyebb benyomást: ő azokat a pontokat ragadja meg, amelyek saját élményeivel, felfogóképességével és értékelésével állnak összhangban. A másik szerző valami mást emel ki. A Szentlélek irányítása nyomán mindenki azt tárja fel, ami a legmélyebben megérintette a lelkét. Az igazságnak más és más oldala mutatkozik meg általuk, egymással tökéletes összhangban. Az így kinyilatkoztatott igazságok tökéletes egészet alkotnak, és az élet minden körülménye között és eseményénél kielégítik az ember szükségleteit. – *A nagy küzdelem*, 6. o.

Pál a Thesszalonikában elmondott prédikációiban utalt a Messiásra vonatkozó ótestamentumi próféciaakra. Jézus felvilágosította tanítványait e próféciaák tekintetében, „és megmagyarázta nekik, kezdve Mózesztől az összes prófétákon át az írásokat, melyek róla szóltak” (Lk 24:27). Péter is így tett, mikor prédikációiban Krisztusról szóló bizonyítékait az Ószövetségből vette. István ugyanezt az utat járta be, és így Pál is azokra a szövegekre hivatkozott, amelyek előre megjöven-

dölték a Megváltó születését, szenvedését, halálát, feltámadását és mennybemenetelét. Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názáreti Jézus a Messiás, és egyszersmind bebizonyította, hogy Krisztus szólt Ádám napjai óta a pátriárkák és a próféták által. (...)

Mózes, Izrael vezetője és tanítója közvetlenül működésének befejezése előtt ugyanígy jövendölt a Messiásról az egész nép előtt érthető szavakkal: „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened teközüled, a te atyádfiai közül, olyat, mint én; azt hallgassátok.” Biztosította az izraelitákat, hogy Isten nyilatkoztatta ki ezt előtte a Hóreb hegyén, amikor ezt mondta: „Prófétát támasztok nekik az ő atyafiaik közül, olyat, mint te, és az én ígémet adom annak szájába, és megmond nekik mindent, amit parancsolok néki.” (5Móz 18:15, 18) – *Az apostolok története*, 221–222. o.

Május 15., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Wiclif János” című fejezet.

8.

TEREMTÉS: MÓZES ELSŐ KÖNYVE AZ ALAP, 1. RÉSZ

Május 16., szombat délután

Napjainkban az emberek azt állítják, hogy Isten tanításait Krisztusra vonatkozóan nem támasztja alá a természet, és hogy a természet nincs összhangban sem az Ó-, sem az Újtestamentum írásaival. Azonban szó sincs a harmónia feltételezett hiányáról. A menny Istenének Igéje valóban nincs összhangban az emberi tudománnyal, viszont tökéletes harmóniában áll az általa teremtett tudománnyal. Az élő Isten méltó az imádatunkra, dicséretünkre és magasztalásunkra, mivel Ő teremtette a világot és az embert. Dicsőítenünk kell Őt, hogy ilyen csodálatos lényeknek teremtett bennünket. Testünk nem volt rejtve őelőtte, amikor olyan titokzatos módon megalkotott. Szeme már jóval azelőtt látott bennünket, hogy testet öltöttünk volna, és az Ő könyvében már azelőtt írtak rólunk, hogy akár egy napot is léteztünk volna. Ő lehelte belénk az élet leheletét, és az értelmünket is Ő ihlette. – *117. kézirat*, 1898. szeptember 21.

Krisztus testté válása ősidők és nemzetségek óta rejtett titok, mely „el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta” (Kol 1:26). Ez az istenfélelem nagy és mélységes titka. „Az Ige testté lett, és lakozék közöttünk.” (Jn 1:14) Jézus emberi, a mennyeinél alantasabb természetet vett magára. Semmi sem bizonyítja jobban Isten csodálatos leereszkedését...

Krisztus nem csupán látszatra, hanem valóságosan emberi természetet vett magára. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak.” (Zsid 2:14) Mária fia volt. Emberi származás szerint Dávid fia. Az Ige embernek, „az ember Jézus Krisztusnak” jelenti ki. Ez az ember, írja Pál, „nagyobb dicsőségre méltó”

tattatott, mint Mózes, amennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak” (Zsid 3:3). – *A Te Igéd igazság, 5. köt., 1130. o.*

Nem másra, mint teremtő erőre van szükség a bomló test egészségének helyreállításához. Az a hang, amely életre szólította a föld porából teremtett embert, ugyanaz adott életet a haldokló gutaütöttnek is. Ugyanaz az erő, mely életet adott a testnek, megújította a szívet is. Ő, aki a teremtéskor „szólt és meglett”, aki „parancsolt és előállott” (Zsolt 33:9). Az Ő szava adott életet a bűneiben és vétkeiben halott léleknek is. A test meggyógyítása annak az erőnek a bizonyítéka, mely megújította a szívet. Krisztus megparancsolta a gutaütöttnek, hogy keljen fel és menjen el, „hogymeg (...) megtudjátok – mondta –, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani” (Mk 2:10). (...)

Jézus Krisztus azért jött, „hogymeg az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8). „Őbenne vala az élet” (Jn 1:4), és Ő így szól: „Én azért jöttem, hogymeg életük legyen, és bővídjék.” (Jn 10:10) Ő „megelevenítő szellem” (1Kor 15:45). Most is ugyanolyan életadó ereje van, mint mikor meggyógyította a földön a betegeket, és megbocsátott a bűnösöknek. – *Jézus élete, 269–270. o.*

Május 17., vasárnap – Kezdetben...

„Kezdetben Isten...” (1Móz 1:1) Kétségbeesetten kérdező lelkünk, amely ide-oda röpköd, akár a bárkából kiengedett galamb, csakis nála találhat megnyugvást. Fent, lent és mindenén túl ott lakik a végtelen szeretet, ami azért dolgozik, hogymeg mindent elvégezzon „a jóban való teljes gyönyörűséggel” (2Thessz 1:11).

„Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén megláttatik.” (Róm 1:20) Bizonyágtételüket azonban csak az értheti meg, aki az isteni Tanító segítségét kéri. „Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke.” (1Kor 2:11) (...)

Csakis úgy lehet helyesen értelmezni a tudomány kijelentéseit, ha annak a Léleknek a segítségét kérjük, aki kezdetben „a vizek felett lebegett”, ha azt az Igét vesszük alapul, melynek teremtő erejére létrejött

minden, és ha arra hallgatunk, aki „az igazi világosság... amely megvilágosít minden embert” (1Móz 1:2; Jn 1:9). Csak az Ő vezetésükkel tudjuk a tudomány legmélyebb titkait felfogni. – *Nevelés*, 134. o.

A föld kimondhatatlanul gyönyörű állapotban került ki a Teremtő kezéből. Hegyek, dombok és tágas rétek, folyók és tavak borították. Nem egyhangú, véget nem érő rónaság volt, hanem dombok és hegyek tarkították, viszont nem szabdalták ilyen magas sziklaszirtek, mint most, hanem formájuk arányos és szép volt. Sehhol sem látszottak csupasz sziklák, mivel akkor még a felszín alatt a hegyek gerincét alkották. A dombokat, hegyeket és réteket növények, virágok és délceg fák díszítették, melyek sokkal szebbek voltak, és magasabbra nyúltak a maiaknál. A levegő tiszta és egészséges volt, és a föld egy pompás palotához hasonlított. Az angyalok örömmel szemlélték Isten csodálatos és szép művét. – *Lift Him Up*, 47. o.

Akiknek igaz ismeretük van Istenről, azok nem válnak olyannyira az anyagi törvények és a természet működésének rabjaivá, hogy ne vegyék észre vagy ne akarják elismerni Isten folyamatos munkálkodását a természetben. A természet nem azonos vele, és soha nem is volt. A természet maga – noha szava bizonyosságot tesz Istenről – nem Ő. Mindössze arról van szó, hogy a teremtés munkájaként tanúságot tesz az Úr hatalmáról. A természet szerzője a Szentháromság. A természet világának nincs önmagában való hatalma, csak az, amivel Isten ruhazza fel. Az Atya személyes Isten, a Fiú pedig személyes Krisztus. „Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette. Aki az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván üle a Felségnek jobbjára a magasságban.” (Zsid 1:1–3) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 293. o.

Május 18., hétfő – A teremtés napjai

Lélekben elragadtattam vissza a teremtéshez, és megmutatták nekem az első hét napot, amikor Isten hat nap alatt befejezte művét, és a hetedikén megnyugodott. Olyan volt, mint bármelyik más hét. És e napok

során teremtette meg a nyugalomnapot is. A hatalmas Isten modellként állította a napok ilyen ciklusát, hogy az ember ezt tartsa meg az idők végezetéig. „Elvégeztetek az ég és a föld és azoknak minden serege.” (1Móz 2:1) Az Úr a teremtés minden napjának végén bemutatta munkája eredményét. És minden nap munkája egy újabb „sereget” jelentett számára, mivel Ő minden nap alkotott, minden nap művének egy újabb részét teremtette meg. Az első hét hetedik napján pedig megpihent, és megáldotta azt a napot, majd félretette az ember számára. A hétnapos ciklus – hat munkanap és egy nyugalomnap – a bibliai történelem során végig meg lett őrizve, és eljutott napjainkig. A nyugalomnap eredete az első hét nap csodálatos alkotásaiból származik. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 90. o.

Közvetlenül a negyedik parancsolat szombatját támadja az a hitetlen feltételezés, miszerint az első hét eseményeinek megvalósítása érdekében sokkal hosszabb időszakra lett volna szükség. Lényegében meghatározatlannak és homályosnak állít be olyan dolgokat, amelyeket Isten világosan érthetően kijelentett. Ez a hitetlenség legaljasabb módja, és akik ezt felkarolva állítják, hogy hisznek a teremtésben, lényegében a hitetlenségüket álcázzák. Istent vádolják, hogy elvárja az embertől a szó szerinti hétnapos ciklus tiszteletben tartását egy – szerintük – meghatározatlan és homályos eseménysorozat emlékünnepeként. Ő azonban nem így bánik a halandó emberrel. Állításukkal tulajdonképpen tiszteletlenségüket fejezik ki a mennyei bölcsességgel szemben. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 91. o.

Most már teljes biztonsággal tudjuk, hogy az Úr eljövele közel van. „Az ég és a föld elmúlnak – mondja –, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” (Mt 24:35)

Krisztus nagy dicsőséggel jön el az ég felhőiben. Ragyogó angyalok sokasága kíséri majd. Azért jön, hogy feltámassza a halottakat, hogy megdicsőítse azokat, akik szerették Őt, és megtartották parancsolatait, és magához veszi őket. Krisztus nem feledkezett meg róluk, sem ígéretéről. Újra összekapcsolódunk családunk tagjaival. Mikor halottainkra tekintünk, elgondolkozhatunk arról a reggelről, mikor Isten harsónai megszólalnak, „a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk” (1Kor 15:52). Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő,

és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. Már csak egy rövid idő, és Jézus Isten „dicsősége elé állíthat” bennünket „feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 1:24). Azért, mikor az Üdvözítő megadta érkezése jeleit, ezt mondta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel, és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelgett a ti váltságotok.” (Lk 21:28) – *Jézus élete*, 632. o.

Május 19., kedd – A szombat és a teremtés

A hitetlen régészek azt állítják, hogy a föld sokkal idősebb annál, amit a bibliai leírások mondanak. A Szentírás beszámolóját a földben talált tárgyak miatt utasítják el, amelyeket a föld több százezer éves létezésének bizonyítékainak tartanak. És bár sokan elhiszik a bibliai leírásokat, mégsem képesek összeegyeztetni a földben talált csodálatos tárgyakat a hétnapos teremtés gondolatával és azzal, hogy földünk csak hatezer éve létezik. S azért, hogy megoldják a hitetlen kutatók által eléjük helyezett kérdéseket, inkább egy olyan látásmódot fogadnak el, mely szerint a teremtés hét napja lényegében hét hosszabb, megfoghatatlan ideig tartó időszak volt, és a nap, melyen az Úr megpihent, szintén egy hosszabb periódus lehetett. Ezzel azonban teljesen értéktelenné teszik Isten szent törvényének negyedik parancsolatát. Némelyek azonnal elfogadják ezt az álláspontot, mivel így megfoszthatják erejétől a negyedik parancsolatot, és így mentesülnek az előírásaitól. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 91–92. o.

Amikor Isten erőteljes hangon kihirdette törvényét a Sínai-hegynél, a következő szavakkal vezette be a szombatot: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.” Majd rámutatott, hogy mit kell tenni hat nap alatt, és mit nem szabad tenni a hetedikén. Ezek után rávilágított arra is, hogy miért kell tiszteletben tartanunk a hétnapos ciklust, és bemutatta az első hét alatt nyilvánvalóvá vált személyes példáját is: „Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.”

Ez az érvelés gyönyörűen kibontakozik, ha megértjük, hogy a teremtéstörténet hat szó szerinti napjáról szól. Minden hét első hat napját az ember kapta munkára, hiszen Isten is ezeket a napokat használta fel teremtői munkájára. Aztán az Úr félretette a hetedik napot, a nyu-

galomnapot annak emlékoszlopaként, hogy megpihent, miután hat nap alatt befejezte alkotói művét. – *Spiritual Gifts, 3. köt., 90. o.*

A szombatnak mint a teremtés emlékünnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat. Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. A szombat tehát éppen az Úr imáadásának a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imáadásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napinak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni. Azért rendelte el a Mindenható a szombatot az Édenben, hogy állandóan emlékeztesse erre az igazságra az embert. Ameddig azért imádjuk Istent, mert Ő a Teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. – *A nagy küzdelem, 437. o.*

Május 20., szerda – Teremtés és házasság

Az Úr örült az utolsó és legnemesebb teremtményének, és az volt a szándéka, hogy a tökéletes világ tökéletes lakója legyen. Azonban nem akarta, hogy az ember egyedül éljen. Ezért így szólt: „Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt.” (1Móz 2:18)

Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki „segítőtársat” – neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amit előbb Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatta fejként Ádámot, nem taposhatta lábbal, mint alsóbbrendűt, hanem mellette kellett állnia, mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt, csont a csontjából és hús a húsából, tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban kell megennie. – *Boldog otthon, 25. o.*

Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. „Tisztességes [...] a házasság.” (Zsid 13:4) Ez volt az Úr egyik első ajándéka az embernek, és a két intézmény egyike, amit Ádám a bűnbeesés után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás; őrzi az emberiség tisztaságát

és boldogságát, kielégíti társas igényét, nemesíti testi, értelmi és erkölcsi természetét. (...)

Krisztus megtisztelte a házastársi viszonyt azzal is, hogy a közte és megváltottai közötti kapcsolat egyik jelképévé tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt mondja: „Mindenenstől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!” (Énekek 4:7) – *Boldog otthon*, 25–26. o.

Amikor a farizeusok később ismét megkérdezték Jézustól, hogy megengedhető-e a válás, Ő utalt arra, hogy Isten a házasságot már a teremtéskor elrendelte. „Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg nektek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt.” (Mt 19:8) Felidézte az édeni boldog napokat, amikor Isten mindent „igen jó”-nak nevezett. A házasság és a szombat édeni eredetű: két olyan intézmény, amely az Úr dicsőségét és az emberek üdvét szolgálja. Mikor az Alkotó a szent pár kezét összekulcsolta, így szólt: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté.” (1Móz 2:24) Így tette a házasság törvényét kötelezővé Ádám minden fiára az idők végezetéig. Amit menyeyei Atyánk jónak tart, az mindig a legnagyobb áldás és a legteljesebb kibontakozás törvénye az ember számára.

Isten minden ránk bízott adományát – így a házasságot is – eltorzította a bűn. Azonban az evangélium feladata, hogy visszaállítsa eredeti szépségében és tisztaságában. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 63–64. o.

Május 21., csütörtök – A teremtés, a bűnbeesés és a kereszt

Bukása után Sátán megpróbálta Ádám és Éva elméjét rávenni hűségük feladására... Amennyiben Isten törvényét meg lehetett volna változtatni és az ember elbukott állapotához igazítani, Ádám bűnbocsánatban részesülten maradhatott volna az Édenben, csakhogy a bűn zsoldja a halál, ezért Jézusnak kellett az ember helyébe lépnie. Ha meg lehetett volna változtatni Isten törvényét, akkor Krisztus a mennyben maradhatott volna, és nem lett volna szükség az ember megmentése érdekében hozott végtelen áldozatra. Isten törvényét azonban nem lehetett megváltoztatni, ezért önmagát adta az elbukott emberért, Ádám pedig elveszítette az Édenkertet, és utódaival együtt próbára lett téve. – *That I May Know Him*, 289. o.

Az ember bukásának híre elterjedt a mennyben, és minden hárfa elnémult. Az angyalok végtelen fájdalmukban levették a fejükről koronáikat. Az egész menny izgatottan zsongott. Tanácsot tartottak, hogy elhatározzák, mi történjen a bűnös párral. Az angyalok attól tartottak, hogy a bűnbeesett emberpár kinyújtja kezét az élet fája után is, és így halhatatlan bűnösök lesznek. Ámde Isten kijelentette, hogy a bűnösöket kiűzi Éden kertjéből. Az Úr azonnal megbízott angyalokat, hogy az élet fájához vezető utat őrizzék. Sátán jól átgondolt terve az volt, hogy Ádám és Éva engedetlenkedjenek, és miután kihívták maguk ellen Isten haragját, egyenek az élet fájának gyümölcséből is, hogy örökké éljenek bűnben és engedetlenségben, és így örökké megmaradjon a bűn a világon. De Isten kiküldte szent angyalait, hogy a bűnösöket kiűzzék az Édenkertből, és távol tartsák őket az élet fájától. E hatalmas angyalok mindegyike jobbájában tartott valamit, ami villogó kardhoz hasonlított. – *Tapasztalatok és látomások*, 148. o.

A menny tiszta és szent hely, ahová senki sem léphet be, ha nem vált nemessé, lelkivé, és nem tisztult meg. Van munkánk, amit nekünk kell elvégezni, és csak akkor leszünk erre képesek, ha Jézusból merítünk erőt. A Bibliát minden más könyvnél inkább tanulmányozzuk. Úgy kell szeretnünk, és engedünk neki, mint Isten hangjának. Lássuk és értsük meg korlátozásait és követelményeit, a parancsokat és a tiltásokat, és fogjuk fel Isten Igéjének valódi értelmét. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 133. o.

De Krisztus, aki áldozatával megfizette a bűn büntetését, nemcsak megváltja az embert, hanem vissza is adja eljátszott uralmát. Mindent, amit az első Ádám elvesztett, helyreállít a második... Isten a földet szent és boldog lények lakóhelyéül teremtette. Az Úr „alkotá a földet, és teremté azt, és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá” (Ésa 45:18). Ez a szándék megvalósul, amikor Isten hatalma által megújultan, a bűntől és bánattól megszabadultan a föld a megváltottak örök lakóhelyévé lesz. – *Pátriárkák és próféták*, 67. o.

Május 22., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A teremtés” és a „Hétnapos hét” című fejezet.

TEREMTÉS: MÓZES ELSŐ KÖNYVE AZ ALAP, 2. RÉSZ

Május 23., szombat délután

Isten a természet által beszél hozzánk. Amikor a természet gazdagságát szemléljük, az Ő hangját halljuk. Dicsőségét láthatjuk a keze által teremtett szépségekben. Közvetlenül, fátyol nélkül szemlélhetjük műveit. Az Úr mindezeket azért adta, hogy keze munkáját szemlélve róla tanuljunk. – *This Day With God*, 241. o.

Akik olvassák és kedvelik a korunkat uraló álokoskodásokat, nem ismerik Istent a maga teljes valóságában. Ellentmondanak Igéjének, a természetet magasztalják és imádják a Teremtő helyett. Noha láthatjuk Istent az általa teremtett dolgokban, ezek mégsem Őt jelentik...

A fizikai teremtés Istenről és Jézus Krisztusról, a Teremtőről tesz bizonyosságot. „Minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága.” (Jn 1:3–4) A zsoltáros is bizonyosságot tesz: „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd, amelynek hangja nem hallható.” (Zsolt 19:2–4) – *The Upward Look*, 278. o.

A világ ősi történelme, az ember teremtése és bukása felől a Biblia ismeretére vagyunk utalva. Távolsítsuk el Isten szavát, és csak azt várhatjuk el, ami a tévedés befogadásának a következménye.

Szükségünk van a föld eredetének hiteles történelmére, Lucifer bukásának és a bűn világunkba beengedésének történelmére. A Biblia nélkül a hamis elméletek megzavarnának minket. A babonáság és hazugság kényuralmának lennénk kiszolgáltatva. De mert kezünkben a világ kezdetének hiteles története, nem kell emberi találgatásokkal

és megbízhatatlan elméletekkel terhelni magunkat. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 742. o.

Ezek az emberek [akik már nem hiszik el a Teremtés könyvének leírásait] elvesztették egyszerű hitüket. Rendíthetetlenül kell hinnünk Isten szent Igéjének mennyei tekintélyében. Ne vizsgáljuk a Bibliát az emberi tudomány elképzelései szerint. Az emberi tudás megbízhatatlan vezető. A kételkedők a Bibliát gáncsoskodás céljából olvassák, és mivel nem értik igazán a tudományt, illetve a kinyilatkoztatást, a kettő között ellentmondásokat vélnek felfedezni. Pedig ha megértjük őket, tökéletes összhangot látunk közöttük. Mózes a Szentlélek vezetésével írt, és a helyes geológiai elmélet soha nem akar érvényt szerezni olyan felfedezéseknek, amelyek nem egyeztethetők össze Mózes kijelentéseivel. Minden igazság, legyen az akár a természetben, akár a kinyilatkoztatásban, minden megnyilatkozásában következetes önmagával. – *Pátriárkák és próféták*, 114. o.

Május 24., vasárnap – Lapos Föld?

A nagy küzdelem első kötetén dolgozom. Komoly, ünnepélyes érzéssel tölt el, amikor ezeket a fontos témákat szemlélem – a teremtést és a Sátán bukásától Ádám bűnbeeséséig terjedő eseményeket. Az Úr nagyon közelinek tűnik, amikor írok. Mélyen megrendít, amikor ezen a küzdelmen elmélkedem. Világosan élém tárul a sötétség hatalmának tevékenysége. Nehéz idők előtt állunk. Sátán angyalnak öltözve kísért majd, amint Krisztussal tette a pusztában. Idéz majd a Szentírásból. Ha nem rejtjük el életünket Jézus által Istenben, akkor biztos, hogy a hitelenség bilincseibe ver minket az ördög.

Nagyon rövid az idő, és amit kell, gyorsan tegyük meg. A négy angyal most még visszatartja a négy szelet. Sátán kihasználja az alkalmat mindazok ellen, akik akár kicsit is, de hitben ingadoznak. Minden ember sorra kerül a próbán. A jellem minden hibája a pusztulás eszközévé válik, ha nem győzzük le Isten Lelke segítségével. Tudom, soha nem volt ekkora szükség arra, hogy az igazság lelkülete ébressze fel népünket. Mert az ellenfél mindenkit elejt, akinek nem a Mindenható az erőssége. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 572–573. o.

Isten hatalma azonban továbbra is megnyilvánul abban, ahogy a teremtett világot fenntartja. Nem úgy van, hogy az egykor beindított nagy gépezet saját belső energiája által működik tovább, tehát magától lüktet a pulzusunk, és folyamatosan lélegzünk. Minden lélegzetvétel és minden szívdobbanás annak a bizonyítéka, hogy az Úr gondoskodik rólunk, benne élünk, mozgunk és vagyunk. A legkisebb rovartól kezdve az emberig minden teremtett lény az Ő gondviselésétől függ...

A hatalmas erő, ami az egész természetben működik, és fenntartja a világot, nem egy mindent átható elv vagy mozgató energia, ahogy egyes tudósok állítják...

Pál apostol a Szentlélek ihletésére írta a következő szavakat: „Mindenek őáltala és őreá nézve teremtettek, Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.” (Kol 1:16) A kéz, amely fenntartja az űrben a világokat, amely változatlan pályákon és szakadatlan mozgásban tart mindent Isten univerzumában, ugyanaz a kéz, amit keresztre szegeztek értünk. – *Nevelés*, 131–132. o.

Isten felszólítja az embereket, hogy tekintsenek az égre. Ismerjék fel Őt a csillagos ég csodáiból [Ésaiás 40:26. versét idézve]. Ne csupán szemléljük az eget, hanem gondolkodjunk el keze művein. Azt akarja, hogy tanulmányozzuk végtelen alkotásait, és tanuljunk meg szeretni, tisztelni Őt és neki engedelmeskedni. Az egek, a föld a kincseikkel az Úr szeretetéről, gondoskodásáról és hatalmáról beszélnek. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1145. o.

Május 25., hétfő – Teremtéstörténet az ókori irodalomban

Egyedül Isten Igéjében találhatjuk meg a teremtés hiteles leírását, és itt olvashatjuk el emberiségünk történelmét emberi előítélettől vagy büszkeségtől mentesen. Az Igében találkozhatunk az ősatyákkal és a prófétákkal, s hallhatjuk az Örökkévaló szavait. Itt szemlélhetjük a mennyei Felséget, amint megalázta magát, hogy helyettesünk és kezességünk legyen, megküzdjön a sötétség hatalmaival, és kivívja értünk a győzelmet. Mindezek tiszteletteljes tanulmányozása meglágyítja, megtisztítja és megneemesíti a szívünket, és új erővel és étellel tölti be lelünköt. – *Az én életem ma*, 107. o.

Mikor az értelmet bibliai igazságokkal raktározzuk tele, az írás elvei mély gyökeret eresztenek a lélekben, az igazsághoz igazodik választásunk és ízlésünk, egy lesz vele, és nem kívánja az elaljasító, durvává tevő, izgalmas irodalmat, mely gyöngíti az erkölcsi erőt, és rontja az Isten által hasznosságra ránk ruházott képességeket. A Biblia igazságai ellenszerként hatnak a könnyű olvasmányokban tett mérgező, burkolt célzásokra. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 96. o.

Teremtett műveinek minden egymást követő napján Isten azt állapította meg, hogy jó. De az emberről, akit Teremtője képmására alkotott, azt mondta, hogy nagyon jó. Semmi más teremtmény, akit Isten alkotott, nem váltotta ki az Úr szeretetének ekkora megnyilvánulását. S mikor a bűn miatt minden elveszett, akkor Isten szeretett Fiát adta oda a bukott emberiségért. Az Ő akarata volt, hogy az emberek ne pusztuljanak el bűneikben, hanem éljenek, hogy a világ áldására és Alkotójuk becsületére fordítsák képességeiket. Az olyan hitvalló keresztények, akik nem élnek mások javára, azok az Úr akarata helyett inkább a maguk romlott akaratát követik. A Mester majd elszámolásra hívja őket, amiért visszaéltek az áldásokkal, melyeket rájuk árasztott. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 562. o.

Isten az özönvíz előtt elhívta Noét, hogy figyelmeztesse a világot, és hogy az embereket megtérésre vezesse, így megmeneküljenek a rettenetes pusztítástól. Krisztus visszajövetelének közeledtével az Úr figyelmeztető üzenettel küldi ki szolgáit a világba, hogy készítsék fel az embereket a nagy eseményre. Embertömegek hágták át a menny törvényét, de most az Ő kegyelme által mindenkit felszólít, hogy fogadják el a szent elveket. Aki elhagyja bűneit, és Krisztusba vetett hittel tér Istenhez, annak Ő felkínálja bűnbocsánatát. – *Conflict and Courage*, 41. o.

Május 26., kedd – Mózes első könyve és a pogányság

A tanulatlan pogány a természetből tanul, és mivel nem elégszik meg a sötétséggel, keresi a világosságot: Istent, minden dolog forrását és kezdetét. A Teremtés könyve feljegyzi, hogy a Mindenható többféle módon beszélt a pogányokhoz. Ámde szembetűnő eltérés van az isteni kinyilatkoztatás és a pogányok felfogása között. A pogány filozófusok közül sokan rendelkeztek tiszta istenismerettel, viszont mivel nem a Terem-

tőt, hanem a teremtményt imádták, ismeretük elhomályosult. Az Isten keze által teremtett természetet imádták: a napot, a holdat és a csillagokat. – *The Upward Look*, 278. o.

Emberi bölcselet kijelenti, hogy a világ teremtése meghatározhatatlan, korlátlan időt vett igénybe. Vajon Isten is így nyilatkozik? Nem, Ő azt mondja: „Legyen közöttem és az Izrael fiai között örök jel ez, mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, heted napon pedig megszűnt és megnyugodott.” (...)

Mégis annak ellenére, hogy Isten beszédeit olvashatják, azok, akik állítják, hogy az Igét hirdetik, emberi elgondolásokat, feltevéseket adnak elő: emberek meghatározásait és parancsolatait. Hagyományaik által érvénytelenítik a menny törvényét. A világnak korszakokon át tartó teremtéséről szóló álbölcsélet Sátán egyik csalása. Isten érthetően beszél az emberiséghez. Nem hagyja a dolgot magára, határozatlanul, hogy emberek a saját elméleteik szerint használják fel. – *Bizonyítételek a prédikátoroknak*, 135. o.

Jézabel és szentségtelen papjai befolyásukkal arra tanították a népet, hogy a felállított bálványok istenek, akiknek titokzatos hatalmuk van a föld, a tűz és a víz alkotóelemei felett. A menny minden ajándékát – a sebes folyású patakokat, az élő vízfolyásokat, a könnyű harmatot, a záport, amelyek felüdítik a földet és nyomukban gazdagon terem a rét – a minden jó és tökéletes ajándék adója helyett Baál és Astoret kegyeinek tulajdonították. Az emberek elfelejtették, hogy a hegyek és a völgyek, a folyók és a források az élő Isten kezében vannak, és Ő irányítja a napot, az ég felhőit és minden természeti erőt. – *Próféták és királyok*, 115. o.

A pogány eszmék által Sátán hosszú időn át távol tartotta az embereket Istentől, nagy győzelmét azonban Izrael hitének megrontása által aratta. A pogányokat saját elképzeléseik foglalkoztatták, és azokat istenítették. Kihalt közülük az istenismeret, és egyre inkább lezüllettek. Izraellel is ugyanez történt. Az az elképzelés, hogy az ember a cselekedeteivel megválthatja önmagát, minden pogány vallás alapvető elve. Ezt az elvet a zsidó vallás is átvette. Sátán ültette el ezt az elgondolást bennük. Ahol pedig ezt vallják, ott nincs védőgát a bűn ellen. – *Jézus élete*, 35. o.

Május 27., szerda – Teremtés és idő

Isten az embert a saját képására teremtette. Ebben nincs semmi titokzatos. Alaptalan az a feltevés, hogy az ember lassú, fokozatos fejlődéssel alakult ki az alsóbbrendű állat- vagy növényvilágból. Ez a tanítás a Teremtő csodálatos munkáját az ember szűk, földi fogalmaihoz alacsonyítja le. Az ember olyan eltökélten tagadja Istent, mint a világegyetem korlátlan urát, hogy lefokozza saját magát, és megfosztja eredetének méltóságától. Aki a magasba helyezte a csillagvilágokat, és nagy hozzáértéssel színezte ki a mező virágait, aki betöltötte a földet és az eget hatalmának csodáival, amikor dicsőséges művének bekoronázása következett – hogy a gyönyörű föld uraként valakit a középpontba helyezzen –, olyan lényt teremtett, aki méltó a neki életet adó kézhez. Az emberiség családfája, ahogy azt az ihletett Ige megadja, nem valami fejlődő csírákig, puhatestű állatokig és négy lábúakig követi nyomon eredetét, hanem a hatalmas Teremtőig. Ádám a földből formálva is „Isten fia” volt. – *Pátriárkák és próféták*, 44. o.

Az ősatyák Ádámtól Noéig – kevés kivétellel – közel ezer évig éltek. Azóta az átlag életkor egyre csak rövidült.

Krisztus első eljövetelének idején az emberiség már annyira leromlott, hogy nemcsak az öregeket, hanem a javakorabelieket és a fiatalokat is az Üdvözítő lábához hozták a városokból, hogy gyógyítsa meg őket betegségükből. Sokan kimondhatatlan nyomorúságban dolgoztak.

A test törvényeinek megrontásával járó szenvedések és a korai halál már annyi ideje uralkodik, hogy azokat az emberiség kiszabott sorának tartják, pedig Isten nem ilyen elesettnek teremtette az embert. A dolgok ilyen állapota nem a Gondviselés, hanem az ember műve. Helytelen szokások hozták ezt létre – azoknak a törvényeknek a megsértése, amelyeket Isten az ember létének kormányzására alkotott. A természet törvényeinek szakadatlan áthágása nem más, mint az Isten törvényeinek folyamatos megszegése. – *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 117–118. o.

Azonban van egy nap, amelyet Isten kijelölt, hogy a föld történelmét lezárja. „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég.” (Mt 24:14) A prófécia gyorsan teljeseedik... Az Úr napja rohamos léptekkel közeledik. A hamis őrszemek ezt kiáltják: „minden rendben van”, azon-

ban Isten napja gyorsan közeledik. Olyan csendesen jön, hogy nem kelti fel a világot abból a halálos szunnyadásból, amelybe került... Senki ne érezze úgy, hogy nem fenyegeti a váratlanság és meglepettség veszélye. Senkinek a próféciaértelmezése se fosszon meg bennünket az események ismeretében attól a meggyőződéstől, hogy ne lenne közel a nagy nap. – *A keresztény nevelés alapjai*, 335. o.

Május 28., csütörtök – Teremtés a Szentírásban

Az ember, mint Ádám leszármazottja, semmi mást nem örökölt, csak bűnösséget és halálos ítéletet. De Krisztus közbelépett, és helytállt ott, ahol Ádám elbukott... Jézus tökéletes példája és Isten kegyelme elégséges ahhoz, hogy fiainkat és leányainkat Isten fiaivá és leányaivá neveljük. Ez nem megy másként, csak lépésről lépésre, pontról pontra, elvek és tanítások által, hogy miként adhatják szívüket és akaratukat teljesen Krisztusnak, Sátán hatalmának megtörése érdekében. – *Gyermeknevelés*, 475. o.

Ha e föld pompájában és szépségében gyönyörködünk, gondoljunk az eljövendő világra, amelyben soha semmi nyoma sem lesz a bűnnek és a halálnak, ahol a természet nem viseli majd magán az átok nyomát. Képzeljétek magatokat az üdvözültek boldog honába, és gondoljatok arra, hogy olyan dicső lesz ez az ország, hogy a legtermészetesebb képzelet sem képes lefesteni. Az a sok jó adomány, melyeket Isten a természetben ajándékozott nekünk, csak halvány tükörképe az Ő dicsőségének. Meg van írva: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Ő szeretőknek.” (1Kor 2:9)

A költők és a természettudósok sokat beszélnek a természet szépségeiről, de csak a keresztény épülhet a legteljesebb és legszebb örömmel a föld szépségein, mert ő az Atya művét ismeri fel bennük; az Ő szeretetét látja meg a virágban, a cserjében és a fákban. Senki sem értheti meg teljesen a hegy, völgy, folyó és tenger jelentőségét, aki nem látja bennük kifejezve Istennek az emberek iránti szeretetét. – *Jézushoz vezető út*, 86–87. o.

Csodálatos szépség rejlik a völgyben, a hegyszorosokat övező sziklákban, a szinte évig érő szirtekben. Aztán ott vannak a gyönyörű for-

májú levelekkel telerakott sudár fák, a fűszállak, a rügyek és virágbimbók, az erdei fák és minden élőlény – mindezek a hatalmas és élő Istenre terelik az elménk figyelmét. Minden képességünk az élő Isten létezéséről tesz bizonyosságot, és a természet nyitott könyvéből értékes leckéket tanulhatunk meg a mennyei Felségről. Ilyen tanulmányozás által fejlődik az elme, lesz egyre nemesebb és magasztosabb, és egyre többet szeretne megismerni Istenről és az Ő dicsőségéről. Szívünkben nemcsak hódolat és csodálat ébred, hanem szeretet, hit és teljes odaadás is a minden jó Adományozója iránt. Csodálatos műveit szemlélve, hatalmának bizonyítékait látva teszem fel a kérdést: „Micsoda az ember – mondom –, hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá?” (Zsolt 8:5) Mindent Ő tervezett és alkotott, hogy teremtett műveiben megláthassuk Istent. Ez arra kell, hogy késztesen bennünket, hogy az elménkben őrizzük meg Istent, szívünket pedig kiemeli az érzéki dolgokból, és a Teremtőnk iránti szeretet és hála kötelékébe helyezi. – *Our High Calling*, 250. o.

Május 29., péntek – További tanulmányozásra

A keresztyén nevelés alapjai, „Tanítóink – a keresztyén feddhetetlenség példaképei” című fejezet.

A BIBLIA ÉS A TÖRTÉNELEM

Május 30., szombat délután

A mennyei tanácsban döntés született, hogy az ember élő példát kapjon a törvény megtartására vonatkozóan. Miután Isten elhatározta ezt a nagy áldozathozatalt, az ember megmentésével kapcsolatosan semmit sem hagyott homályban, tisztázatlanul. Olyan mércét állított elénk, amely szerint alakíthatta jellemünket. A Sínai-hegyen olyan erőteljes hangon jelentette ki törvényét, hogy félelmetes magasztosságát mindenki jól hallhatta...

Isten teljes érdeklődést tanúsított az általa teremtett lények iránt, és annyira szerette a világot, hogy „az Ő egyszülött fiát adta, ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Krisztus eljött, hogy erkölcsi erőt hozzon az embernek, hogy felemelje, nemezebbé tegye és erővel ruházza fel, és az isteni természet résesévé tegye, miután elszakad a világ kívánságaitól és romlottságától. Az elbukott világok lakóinak pedig bebizonyította, hogy törvényét tiszteletben lehet tartani. Emberi testben járva megtartotta a törvényt, s ezzel megerősítést nyert Isten igazsága, amely elvárja az embertől a törvény megtartását. Az ítéletben majd az Ő élete lesz az Isten törvénye mellett felhozott megcáfolhatatlan érv. – *In Heavenly Places*, 38. o.

„Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sínai-hegyen, által adta Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten ujjával irt kőtáblákat.” (2Móz 31:18) Semmit sem lehet eltörölni a két kőtáblára írottakból. A törvény becses feljegyzéseit a bizonyság tétel szekrényébe helyezték, s még most is ott van biztonságban elrejtve az emberek előtt. Isten kijelölt időpontjában mégis elő fogja hozni e két kőtáblát, hogy bizonyság legyen az egész világ számára parancsolatainak semmibevevése és a hamis szombat bálványimádó tisztelése ellen.

Bőséges bizonyíték áll rendelkezésre Isten törvényének örökérvényű volta felől. Isten uja írta le azt, hogy soha ne lehessen kitörölni,

soha ne lehessen elpusztítani. Isten elrejtette a két kőtáblát, hogy az ítélet nagy napján pontosan úgy hozza elő, ahogy leírta. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1109. o.

Napjainkban a világ nyíltan lázad Isten ellen. Ez a nemzedék valóban elégedetlen, hálátlan, tele van külsőségekkel, hiányzik az őszintesége, miközben büszke és hitehagyó. Az emberek elhanyagolják a Bibliát és gyűlölik az igazságot. Jézusnak végig kell nézni, ahogy elutasítják törvényét, megvetik szeretetét, és küldötteihez közönnyel viszonyulnak. Szenvedései által beszélt az emberhez, de nem ismerték el azokat, az intéseit nem vették figyelembe. Az emberi lélek templomának udvara a szentségtelen üzérkedések helye lett. Önzést, irigységet és gonoszságot ápol, és kigúnyolja azokat, akik hisznek az Igében. Egyre fokozottabb megvetés mutatkozik a törvény és a rend iránt, és nyíltan lábban tiporják Jehova határozott parancsait. Isten kőtáblákra véste a Tízparancsolatot, hogy a föld minden lakója megérthesse örök és változhatatlan jellemét. – *Lift Him Up*, 141. o.

Május 31., vasárnap – Dávid, Salamon és a királyság

Izrael Dávid és Salamon uralkodásának idején érte el valódi nagyságát. Ekkor teljesedett be az Ábrahámnak adott ígéret, amit Mózes is megismételt: „Mert ha szorosan megtartjátok mind e parancsolatot, amelyet én parancsolok néktek, hogy a szerint cselekedjete; ha szeretitek az Urat, a ti Istenteket, ha minden ő útain jártok, és őhozzá ragaszkodtok: akkor kiúzi az Úr mind azokat a nemzeteket ti előletek, és úrrá lesztek nálatoknál nagyobb és erősebb nemzeteken. Minden hely, amelyet lábatok talpa megnyom, tiétek lesz, a pusztától a Libanonig, és a folyóvíztől, az Eufrátes folyóvizétől a nyugati tengerig lesz a ti határotok. Nem állhat meg senki előttetek.” (5Móz 11:22–25) – *Nevelés*, 48. o.

[Pál] Kimutatta az Ótestamentum alapján, hogy a próféciák és a zsidók várározása szerint a Messiásnak Ábrahámtól és Dávidtól kellett származnia. Majd bebizonyította, hogy Jézus Ábrahám pátriárkától és a királyi dalnoktól származott. Azután felolvasta a próféták bizonyosságait a megígért Messiás jellemére és működésére vonatkozólag, valamint fogadtatását és az iránta tanúsított bánásmódot itt a földön. Azután pedig kimutatta, hogy ezek a jövendölések mind beteljesed-

tek Jézus Krisztus életében, működésében és halálában. – *Az apostolok története*, 247. o.

Nagy volt Dávid bukása, de mély a bűnbánata is. Szeretete izzó és hite erős volt. Neki sokat bocsátott meg Isten, ezért „igen szeretett” (Lk 7:47). Dávid zsoltárai a bűnbe süllyedt és önmagát elítélő ember tapasztalatait, a legbensőségesebb hitet és az Istennel való mély összeköttetést tükrözik. Élettörténete hirdeti, hogy a bűn csak szégyent és fájdalmat hozhat az emberre, Isten szeretete és irgalma pedig a legmélyebb mélységbe is elér. A bűnbánó lelket a hit emeli fel az istenfiúságban való részesedés magasságába. Minden biztosíték és ígélet közül, amelyet a Szentírás tartalmaz, az tesz a leghatásosabban bizonyosságot Istenről, ami az emberek iránt gyakorolt hűségéről, igazságáról, irgalmasságáról szól. (...)

Ragyogóak az ígérek, amelyeket Isten Dávidnak és házának adott. Olyan ígérek ezek, amelyek az örökkévalóságra mutatnak előre és Krisztusban találják meg beteljesedésüket. Az Úr ezt mondja: „megesküdtem Dávidnak, az én szolgálómnak... Akivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt... És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre. Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kősziklája! Én meg elsőszülöttemmé teszem őt és feljebbvalóvá a föld királyainál. Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ővele. És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait.” (Zsolt 89:4–30) – *Próféták és királyok*, 754–755. o.

Június 1., hétfő – Ézsaiás, Ezékiás és Szanhéríb

Júda földjét letarolta a megszálló hadsereg, de Isten megígérte, hogy csoda útján gondoskodik a nép szükségleteiről...

Azért ezt mondta az Úr Asszíria királyáról: „... Pajzsa leszek ennek a városnak, és megszabadítom önmagamért, meg szolgálóimért, Dávidért” (2Kir 19:29–34)...

Azon az éjszakán jött a szabadulás. „... eljött az Úr angyala, és levágott az asszír táborban száznyolcvanezer embert” (2Kir 19:35). Megölt

„minden vitéz harcost, fejedelmet és vezért” az asszír táborban (2Krón 32:21).

A Jeruzsálem elfoglalására küldött sereg rettenetes megítélésének híre csakhamar eljutott Szanhéribhez, aki még mindig az Egyiptomból Júdába vezető utat őrizte. Az asszír király rémülten elrohant, és „megszégyenülve tért vissza országába” (2Krón 32:21). Uralkodása nem tartott sokáig. A jövendölés szerint, amely hirtelen halálát jelezte, saját családtagjai gyilkolták meg...

A héberek Istene diadalmaskodott a büszke asszíron. Jahve megvédte méltóságát a környező népek előtt. Jeruzsálemben a nép szíve szent örömmel telt meg. Buzgón esedeztek szabadulásért, és könnyek között vallották meg bűneiket. Nagy ínségükben Isten szabadító hatalmában bíztak, és a Mindenható nem hagyta őket cserben. A templom udvara most az ének, az ünnepélyes dicsőítés hangjától visszhangzott. – *Proféták és királyok*, 360–361. o.

Isten akarata és szándéka nem az, hogy gyermekeit gondok, terhek nyomják. De az Úr nem csal meg bennünket. Nem mondja: „Ne féljete; életetek útján nincs semmi veszély.” Tudja, hogy veszedelmek és megpróbáltatások várnak ránk, és ehhez mérten bánik velünk. Nem szándéka népét kivenni a bűnnel és bajjal telt világból, de rámutat arra a segítségre, amelyben sohasem csalódhatunk. Így imádkozik tanítványaiért: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17:15) „E világon nyomorúságtok lesz; de bízzatok: én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) – *Jézushoz vezető út*, 122. o.

Keresztény életünk gyakran tele van veszedelmekkel és olyan kötelességekkel, amelyeket felettébb nehéz vagy szinte lehetetlen teljesítenünk. Képzeletünk sokszor küszöbön álló romlásokat, sőt halált láttat meg velünk. Isten hangja azonban tisztán csendül a fülünkbe: „Indulj előre!” Még akkor is engedelmeskednünk kell ennek a parancsnak, mikor nem látunk át a lelki vagy testi szemeink előtt leereszkedett sötétségen, és a hideg hullámokat már érezzük a lábunk körül. Azok az akadályok, amelyek meg akarják gátolni előrehaladásunkat, sohasem tűnnek el előlünk, ha a lelkünk ingadozik vagy kételkedik... A hitetlenség ezt suttogja fülünkbe: „Várjunk addig, amíg az akadályok el nem tűnnek és világosan látjuk azt az utat, amelyen járnunk kell!” A hit előre

öszönöz, mert mindent hisz, mindent remél. – *Pátriárkák és próféták*, 290. o.

Június 2., kedd – Dániel, Nabukodonozor és Babilon

Dániel és társai... tisztelettudóak, előzékenyek és jószágosak voltak, a szelídség és alázat ajándékával rendelkeztek. És amikor próbára lettek téve, teljes mértékben a feddhetetlenség, az igazság oldalára álltak. Nem a szeszélyek vezérelték őket, hanem a bölcsesség. Úgy döntöttek, hogy mivel a hús korábban sem tartozott az étrendjükhöz, a jövőben sem fogják fogyasztani. Mivel az Isten szolgálatában állóknak meg volt tiltva a bor fogyasztása, elhatározták, hogy nem nyúlnak az italhoz sem...

Dániel és barátai nem tudhatták, mi lesz a döntésük következménye. Nem tudták, hogy még az életüket is kockáztatják, mégis eltökélt szándékuk volt a szigorú mértékletesség szoros útján maradni Babilon züllött udvarában... Nemes szokásaik végül a javukra váltak. Ügyüket Isten kezébe helyezték, és mindenben önmegtágadást, mértékletességet tanúsítottak. Az Úr pedig együtt munkálkodott Dániellel és társaival. – *In Heavenly Places*, 261. o.

A legfontosabb kötelességünk Isten és embertársaink iránt: képezni magunkat. Minden Isten által ránk bízott képességet a tökéletesség legmagasabb szintjéig kell fejlesztenünk, hogy az adottságainkhoz mérten a lehető legnagyobb jót végezhessük... Nem engedhetjük, hogy a testünk vagy az értelmünk akár csak egyetlen funkciója is elsorvadjon vagy megnyomorodjon a túlhajszolt munka miatt, vagy azért, mert visszaélünk élő gépezetünk bármely részével. Ha mégis megtennénk, egészen biztosak lehetünk abban, hogy ez nem marad következmények nélkül. – *Gyermeknevelés*, 395. o.

Ha a szív igazán megtér, akkor Krisztus segítségével szakít régi szokásaival és jellemhibáival, és számára minden újjá lesz. Akik azt vallják, hogy Krisztus szolgálói, komoly elhatározást kell hozniuk, mint Dániel a babiloni udvarban. Tudta, hogy az Úr a pajzsa és erőssége, s hogy védelmet nyer a jövőre nézve is. A züllött környezet látványai és hangjai nem tudták elvonni a figyelmét, nem tudták kísértésbe ejteni. Amikor szolgálati kötelességei folytán jelen kellett lennie a féktelen tivornyákon és

a bálványimádáson, szokása szerint csendben imádkozott, s így Isten ereje megőrizte őt. Az Istenhez emelt elme mindig és minden körülmények között a javunkat szolgálja. Engedjük meg, hogy a világ Megváltójának csodálása váljon lelkünk gyakorlatává... Segedelmünk Őbenne van, aki hatalommal teljes. Az életét adta azért, hogy minden lélek erőt meríthessen. – *That I May Know Him*, 247. o.

Június 3., szerda – A történelmi Jézus

A zsidó nemzetet annak bizonyosságául őrizte meg Isten, hogy Jézus Krisztusnak Ábrahám magvából, Dávid családjából kellett megszületnie; ám ez a nép mégsem ismerte fel, hogy az Üdvözítő eljövetele már a küszöbön van. A templomban napról napra elvégezték az Isten Bárányára mutató reggeli és esti áldozatokat, de még ott sem készültek fogadására. A nemzet papjai és tanítói mit sem tudtak arról, hogy minden idők legnagyobb eseményének az ideje érkezett el...

Amint egykor Isten a világbirodalom trónjára ültette Cyrust, hogy szabadon bocsássa az Úr foglyait, ugyanúgy használta föl most Augustus császárt szándéka véghezvitelére, hogy Jézus anyja Betlehembe juthasson. Mária Dávid leszármazottja, és Dávid Fiának a Dávid városában kellett megszületnie... De királyi családjuk városában senki sem ismeri fel Józsefet és Máriát, nem részesülnek megbecsülésben. Fáradtan, hontalanul róják a szűk utcákat a város kapujától kezdve a keleti végéig, azonban hiába keresnek éjszakai pihenőhelyet. Végül egy egyszerű épületben találnak szállást, ahová a jószágokat szokták beterelni. Itt születik meg a világ Megváltója. – *Jézus élete*, 44. o.

Kajafás a szadduceusokhoz tartozott. Néhányan éppen ezek közül voltak Jézus legelkeseredettebb ellenségei. Kajafás híjával volt a jellemzőnek, és teljes mértékben olyan kemény, szívtelen és lelkiismeretlen volt, mint Annás. Nem hagyott semmi eszközt kipróbálatlanul Jézus megsemmisítése céljából...

Kajafás ellenfelének tekintette Jézust. Az a tény, hogy a nép nagy buzgósággal törekedett Jézus beszédének a meghallgatására, és nyilvánvalóan készek voltak tanításainak elfogadására, keserű féltékenységet ébresztett fel a főpap szívében. Most azonban, mikor Kajafás a fogolyra tekintett, nem tudta elnyomni azt a csodálkozást, amit Jézus nemes és méltóságteljes magatartása keltett benne. Az a meggyőző-

dés kerítette hatalmába, hogy ennek az embernek isteni eredete kell hogy legyen. A következő pillanatban azonban megvetően üzte ki ezt a gondolatot elméjéből. Közvetlenül ezután megszólalt és gúnyos hangon megparancsolta Jézusnak, hajtsa végre egyik hatalmas csodáját előttük. Szavait azonban mintha nem is hallotta volna az Üdvözítő. – *Jézus élete, 703–704. o.*

Kajafást a szenvedélyével vegyes meggyőződése vezette el annak megtételére, amit megtett. Dühös volt magára, mert majdnem elhitte Krisztus szavait, és ahelyett, hogy az igazság mély értelmezése közben szíve mélyéig megalázkodott volna, s bevallotta volna, hogy bizony Jézus a Messiás, határozott ellenállása jeléül inkább megszagatta papi köntösét. Ez a cselekedete nagyon jelentős volt. Kajafás alig-alig fogta fel az értelmét. Ezzel a cselekedetével, amelyet a bírók befolyásolása és Krisztus elítéltetése céljából követett el, a főpap valójában önmagát ítélte el. Isten törvénye szerint alkalmatlanná tette magát a papságra. Sajat magára mondta ki a halálos ítéletet. – *Jézus élete, 708. o.*

Június 4., csütörtök – Hit és történelem

Hinni azt jelenti, hogy bízunk Istenben, hisszük, hogy Ő szeret, és tudja, mi válik a javunkra. Nem a saját utunkat járjuk, hanem az Ő útját választjuk. Hozzá nem értésünk helyett a hit az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyett az Ő erejét, bűnös voltunk helyett pedig az Ő feddhetetlenségét kapja. Életünk és mi magunk is az Ővé. A hit elismeri Őt, mint jogos Urát, és ebből áldás származik. Nagyobb hangsúlyt fektet az igazságra, a helyes magatartásra és a tisztaságra, és ezeket tartja a sikeres élet kulcsainak. Minden jó szándék és minden magasztos vágy isteni ajándék. A hit Istentől kapja azt az életet, amely igazi és hatékony növekedést eredményezhet. Amikor hitről beszélünk, az elménkben határozott választóvonalat kell húznunk. Lehet hinni igazi hit nélkül is... Csak abban van cselekedetek által munkálkodó és lelket megtisztító hit, aki-ben nem csak Isten Igéje iránti hit él, hanem engedelmesség is az Ő akara-ta iránt, és ahol az ember teljesen átadja szívét Őnéki, és szeretettel viszonyul Urához. Az ilyen hit által újul meg a szív az Ő képmására. – *The Faith I Live By, 90. o.*

Az Istennel szoros kapcsolatban állók talán nem sikeresek a földi élet dolgaiban; gyakran súlyos próba éri, szenvedés, szerencsétlenség,

nyomorúság sújthatja őket. Józsefet megrágalmazták, üldözték, mert megőrizte erényét és becsületességét. Dávidot, Isten e választott hírnökét, ragadozó vadként üldözték gonosz ellenségei. Dánielt az oroszlánok vermébe lökték, mert igaz és tántoríthatatlan volt Isten iránti hűségében. Jóbot megfosztotta világi javaitól, s úgy sújtotta le testében, hogy rokonai és barátai irtóztak tőle. Mégis megtartotta feddhetetlenségét és Isten iránti hűségét... Pált bebörtönözték, megbotozták, megkövezték, s végül kivégezték, mert hűséges hírnök volt, hogy elvigye az örömeztet a pogányokhoz. A szeretett Jánost Pátmosz szigetére száműzték, „az Isten szaváért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért”.

Az isteni hatalom ereje általi emberi állhatatosság példái tanúságok a világnak Isten ígéretei hűségéről – az Úr maradandó jelenlétéről és fenntartó kegyelméről. Amint a világ ezen alázatos embereket nézi, nem tudják, milyen az erkölcsi értékük az Isten szemében. A hit cselekedete nyugodt lélekkel megbízni Istenben a legsötétebb órában, bármilyen súlyosan próbálva, s viharverten azt érezni, azt tudni, hogy mennyei Atyánk áll a kormányznál. Egyedül a hit szeme tud túltekinteni az idő és érzékek világán, egyedül a hit szeme képes nagyra tartani az örök gazdagság értékét. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 525. o.

Népünknek meg kellene bizonyosodnia afelől, hogy Isten Lelke munkálkodik fölöttünk minden nap. Szeretet által munkálkodó hittel kell rendelkezünk. Az ilyen hit Istentől származik. Szolgálatunkba az önzés egyetlen szálát sem szabad beleszőni. Ha hitünk olyan szeretet által munkálkodik, amely megnyilatkozott Jézus életében, akkor maradandó lesz, és az engedelmes akarat erős kötelékével fog rendelkezni. Ámde Krisztus nem lakozhat bennünk, ha énünk nem halt meg, mivel így nem rendelkezhetünk szeretet által munkálkodó és lelket megújító hittel. – *That I May Know Him*, 226. o.

Június 5., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „Dávid és Góliát” című fejezet.

A BIBLIA ÉS A PRÓFÉCIÁK

Június 6., szombat délután

Krisztus figyelmeztette tanítványait, mi vár rájuk, az evangélium örömmüzenetének hirdetőire. Tudta, milyen szenvedések állnak előttük, milyen megpróbáltatásokat és nehézségeket kell elviselniük. Nem titkolta el, mivel kell szembeszállniuk, nehogy a váratlanul érkező nehézségek megingassák a hitüket: „Előre megmondom, mielőtt megtörténik – mondta –, hogy amikor megtörténik, higgyetek.” A bajok beköszöntésével hitüknek erősödni, nem gyengülni kellett. Így szóltak egymáshoz: Megmondta előre, hogy ez lesz, s azt is, hogy mit tegyünk a bajok leküzdésére. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 235. o.

Júdás felett kimondatott jajszavával Krisztus a tanítványaival kapcsolatos kegyelmi szándékát is nyilvánvalóvá tette. Így közölte velük Messiássága megkoronázó bizonyítékát. „Megmondom néktek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok.” (Jn 13:19) Ha Jézus hallgatott volna, mintha nem lenne tudatában annak, hogy mi lesz vele, akkor a tanítványok azt gondolhatták volna, hogy Mesterük nem rendelkezett isteni előrelátással, és meglepődve, elárulva került a gyilkos csöcselék kezébe. Egy évvel előbb Jézus megmondta tanítványainak, hogy tizenkettejüket választotta ki magának, de közülük az egyik ördög volt. Most Júdáshoz intézett szavai bizonyították, hogy árulása teljesen ismert volt Mestere előtt, és egyben megerősítették Krisztus igazi követőinek a hitét megaláztatásának ideje alatt. Mikor pedig Júdásnak el kellett jutnia élete szörnyű végéhez, akkor eszükbe jutott az a jajkiáltás, amelyet Jézus mondott ki az áruló felett.

Az Üdvözítőnek még egy másik szándéka is volt. Nem vonta meg szolgálatát attól, akiről tudta, hogy áruló. A tanítványok nem értették meg Jézus szavait, amelyeket a lábmosásnál mondott el: „Nem vagytok mindnyájan tiszták” (Jn 13:11), sem azokat a szavakat, amelyeket az asztalnál jelentett ki: „Aki velem ette a kenyeret; a sarkát emelte fel

ellenem” (Jn 13:18). Később azonban, mikor Jézus szavainak az értelme világossá lett előttük, akkor felismerték Isten végtelen türelmét és irgalmasságát, amelyet Ő a legfájdalmasabban tévelygő iránt is tanúsít. – *Jézus élete*, 655. o.

Az Üdvözítő kigúnyolása alkalmával azok a férfiak, akik állították, hogy a prófécia értelmezői, azokat a szavakat ismételték, amelyeket a jövendölés szerint ez alkalommal majd kimondanak. Vakságukban azonban nem vették észre, hogy a próféciát teljesítették be. Azok, akik gúnyolódva kimondták ezeket a szavakat: „Bízott az Istenben; mentse meg most őt, ha akarja, mert azt mondta: Isten fia vagyok” (Mt 27:43), nem sejtették, hogy bizonyágtévésük az eljövendő korszakok folyamán ismételen elhangzik majd. Ámbár a szavakat gúnyolódva mondták ki, azok később arra ösztönöztek embereket, hogy úgy kutassák át az írásokat, mint ahogy előzőleg sohasem tették. A bölcs emberek hallották Isten szavait, kutattak az írásokban, elmélkedtek és imádkoztak. Voltak olyanok, akik soha nem nyugodtak meg addig, míg a Szentírás egyes helyeit más helyekkel összehasonlítva meg nem látták Krisztus küldetésének az értelmét. – *Jézus élete*, 749. o.

Június 7., vasárnap – A történetiség és a prófécia

Van történelemtanulás, amelyet ne kárhoztassunk. A szent történelem a prófétaiskolák tárgya volt. Mikor Isten nemzetekkel való bánásmódját tanulmányozták, az Úr lába nyomát számlálták. Isten nemzetekkel való bánásmódja ma is gondolkoztasson el minket. A történelemben ismerjük fel a jövendölés beteljesedését. A nagy hitújítások történelmében a gondviselés tevékenységét tanulmányozhatjuk. A nemzetek felsorakoztatásából megértjük az események menetelését a nagy küzdelem végső összecsapása felé. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 307. o.

Akad az Írásban nehezen érthető, amit a tanulatlanok és a hitetlen ingadozók vesztükre fordítanak el – mondja Péter. Lehet, hogy a földi életben nem tudunk megmagyarázni minden szövegrészt; a gyakorlati igazságok közt mégis egy pont sincs, mely homályba burkolózna. Amikor Isten gondviselése elérkezettnek látja az időt, hogy próbára tegye a világot a mának szóló igazsággal, akkor Szentlelke készíti az embereket, hogy imával és böjttel kutassák az írásokat, míg láncszemet lánc-

szem után meg nem lelnek, és tökéletes füzérré nem kapcsolnak össze. Az üdvösséget érintő minden tényt annyira világossá tesz, hogy senki-nek sem kell tévedésbe esnie, sem a sötétben botorkálnia.

Amint nyomon követtük a jövendölés láncolatát, világosan felismer-tük és magyarázatot találtunk a napjainknak kijelentett igazság felől. Ezért is vagyunk felelősek az előjogokért, amelyeknek örvendezünk, és a világosságért, amely ösvényünkre ragyog. Az elmúlt nemzedékek a rájuk tündöklő fényért voltak felelősek. Isten akkor a Szentírás más pontjaira terelte figyelmüket, őket ezek tették próbára. Azokat az igaz-ságokat, melyeket mi értünk, nem értették meg. Nem felelősek hát a világosságért, amelyben nem részesültek. Volt ugyan Bibliájuk, mint nekünk, de a különleges igazságok kibontakozásának ideje, amelyek a történelem záróeseményeit érintik, e mai, utolsó nemzedékek életében jött el. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 692. o.

Mivel sokféle stílusú írás és téma található a Bibliában, ezért bár-mennyire is különböző tudásszinttel és személyiséggel rendelkezünk is mi, emberek, mindannyian találhatunk benne az érdeklődésünknek megfelelő dolgokat. Lapjain ott találjuk a legrégebbi korok történelmét, a leginkább valóság-hű életrajzokat, az államigazgatás kormányzati alapelveit, a család összetartásának elveit; olyan tanításokat, amilyen-eket emberi bölcsesség sosem fogalmazott meg. A legmélyebb filo-zófiát, a legszebb, legemelkedettebb, legszenvédélyesebb és legmegha-tóbb költészeti remekeket tartalmazza. A Biblia írásai mérhetetlenül értékesebbek bármely földi szerző művénél, még ha a művészeti érté-két vesszük is alapul, de magasztos központi gondolatát tekintve vég-telenül nagyobb a hatása és határozottabb az értéke. Ennek fényében minden témaköre új jelentőséggel bír. A legegyszerűbben kifejezett igazságokban is olyan alapelvek rejlenek, amelyek magasak, mint az ég, és magukba foglalják az örökkévalóságot is. – *Nevelés*, 125. o.

Június 8., hétfő – Az év-nap elv

Krisztus beszédeinek fő mondanivalója ez volt: „Betölt az idő, és elkö-zelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangélium-ban.” (Mk 1:15) Ezáltal az evangéliumi üzenet, melyet maga a Megváltó hozott, a próféciaikon alapult. Az „idő”, amelyről azt mondja, betölt, a Gábrriel arkangyal által Dánielnek megadott időszakot jelenti. „Hetven

hét – mondta az angyal – szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtessék a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozassék az örök igazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkenettessék a Szentek szente.” (Dán 9:24) A jövendölésekben egy nap egy évet jelent (Lásd: 4Móz 14:34; Ezék 4:6). A hetven hét vagy négyszázkilencven nap négyszázkilencven évnek felel meg. Meg van adva ennek az időszaknak a kiindulópontja: „Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újjáépítettése felől való szózat keletkezésétől a Messiásfejedelemig hét hét és hatvankét hét van” (Dán 9:25), hatvankilenc hét vagy négyszáznolcvanhárom év. A Jeruzsálem helyreállítására és újjáépítésére vonatkozó parancsot Artaxerxes Longimanus rendelete véglegesítette (Lásd: Ezsd 6:14; 7:1, 9), ez Kr. e. 457 őszen lépett hatályba. Ettől az időtől számítva négyszáznolcvanhárom év Kr. u. 27 őszéig tart. A prófécia szerint ennek az időszaknak a Messiásig, a Felkentig kell tartania. Kr. u. 27-ben Jézust keresztségekor felkenete a Szentlélek, s ezután hamarosan elkezdődött szolgálata. Ekkor hirdette az üzenetet: „Betölt az idő” (Mk 1:15). – *Jézus élete*, 233. o.

A világ Megváltója által kinyilatkoztatott igazságok azoknak adatnak, akik úgy kutatják azokat, mint a rejtett kincset. Dániel már időse ember volt. Életének javarészét egy fényes, pogány királyi udvarban töltötte, ahol a nagy birodalom ügyeivel kellett foglalkoznia. Mégis időt szakít arra, hogy magát Isten előtt megalázva a Mindenható tanácsát kutassa. És kérésére feleletképpen világosságot nyert a magasból azok számára, akik az utolsó napokban élnek. Milyen komolysággal kell keresnünk tehát az Urat, hogy értelmet ajándékozzon mennyei igazságainak felfogására. – *Megszentelt élet*, 50. o.

A világtörténelem záróeseményeinek idején élünk. A jövendölések gyors egymásutánban teljesednek be. A próbaidő órái sebesen peregnek. Nincs vesztegetni való időnk, egyetlen perc se! Ne találjanak ör-helyükön aludva. Senki se mondja szívében vagy tetteivel: „Halogatja Urunk az Ő eljövetelét.” A figyelmeztetés komoly szavaival hirdessük Krisztus közeli eljövetelét. Készítsük az embereket mindenfelé, hogy tartsanak bűnbánatot és meneküljenek a közelgő harag elől. Rázzuk fel őket, hogy azonnal kezdjék az előkészületet, mert nem tudjuk, mi következik. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 252. o.

Június 9., kedd – A kis szarv azonosítása

A keresztény korszak első századai során a Krisztus és népe ellen indított harcban Sátán fő ügyvivője a Római Birodalom volt. E birodalomban a pogány vallások uralkodtak. Így míg a sárkány elsősorban Sátánt személyesíti meg, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma.

A 13. fejezetben (1–10 vers) egy másik fenevadról esik szó. Ez a fenevad a „párduchoz” hasonló, és a sárkány neki „adá az ő erejét... és az ő királyi székét és nagy hatalmát”. Ez a szimbólum, ahogy azt a legtöbb protestáns is hiszi, a pápaságot jelképezi, amely az ősi Római Birodalom egykori erejét, helyét és tekintélyét örökölte. János a leopárdszerű fenevadról ezt mondja: „Adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája... Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az Ő nevét és az Ő sátorát, és azokat, akik a mennyben laknak. Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.” Ez a prófécia, amely majdnem azonos a Dániel könyve 7. fejezetében foglalt kis szarv jellemzésével, tagadhatatlanul a pápaságra mutat. – *A nagy küzdelem*, 438–439. o.

A római egyház ma makulátlan arcot mutat a világnak, és mentegeti iszonyú kegyetlenkedéseit. Keresztény köntöst öltött magára, de nem változott meg. A pápaság a letűnt korszakokban vallott elvei mellett ma is kitart. A legsötétebb időkben kigondolt tanításait ma is vallja. Senki ne hagyja magát megtéveszteni! A pápaságnak a protestánsok ma tisztelettel adóznak, de ugyanaz, mint amely a reformáció idején uralta a világot, amikor Isten emberei életüket kockára téve lerántották a leplet gonoszságáról... Lelkülete nem kevésbé kemény és uralkodó ma sem, mint amikor elfojtotta az emberi szabadságot, és megölte a Magasságos szentjeit.

A pápaság hitehagyó lett. Tehát pontosan az történt, amit a prófécia előrevetített (2Thessz 2:3–4). Politikájához tartozik, hogy olyan jelleget ölt, amellyel a legjobban elérheti célját. – *A nagy küzdelem*, 571. o.

Megértük az ezekben a versekben megjövendőlt időket. A vég ideje eljött, a próféták látomásairól lehullt a pecsét, ünnepélyes felhívásaik az Úr dicsőséges, küszöbön álló eljövételére irányítják figyelmünket.

A zsidók félreértelmezték, helytelenül magyarázták Isten szavát, ezért nem ismerték fel az Ő látogatásának idejét. A választott nép a neki

szabatott kegyelem utolsó drága éveit – Krisztus és apostolai szolgálatának éveit – az Úr követének elpusztítását célzó mesterkedésekkel töltötte. Földi becsvágyakkal foglalatoskodtak, a lelki országot hiába ajánlották fel nekik. Ugyanígy van ez ma is. E világ királysága betölti az emberek gondolatait, és nem veszik észre a jövendölések gyors teljességét, sem annak jeleit, hogy Isten országa rohamosan közeledik. – *Jézus élete*, 235. o.

Június 10., szerda – A vizsgálati ítélet

Miller Vilmos követte azt a szabályt, hogy a Szentírás saját magát magyarazza, és megtudta, hogy a szimbolikus próféciában egy nap egy évet jelent (4Móz 14:34; Ezék 4:6). Láta, hogy a 2300 profetikus nap, illetve szó szerinti év időszaka átlépi a zsidók korszakának határát, tehát nem vonatkozhat ennek a korszaknak a szenthelyére. Miller elfogadta azt az általános nézetet, hogy a keresztény korszakban a föld a szenthely, ezért a szenthely Dániel 8:14. versében megjövendölt megtisztítása alatt azt értette, hogy a föld Krisztus második eljövetelekor tűz által megtisztul. Ha tehát a 2300 nap kiindulási pontja megtalálható – gondolta –, akkor a második advent időpontját könnyen meg lehet állapítani. – *A nagy küzdelem*, 324. o.

A pap szolgálata, amit a templom első helyiségében, a szenthelyet a külső udvartól ajtóként elválasztó „kárpítón belül” egész évben végzett, jelképezi azt a szolgálatot, amelyet Krisztus a mennybemenetelekor megkezdett. A mindennapi szolgálatban a papnak az volt a feladata, hogy bemutassa Istennek a bűnázdozat vérét, és tömjént füstölögtesen, amely Izrael imájával együtt szállt fel. Így viszi Krisztus is a saját vérét az Atya elé a bűnösökért, és bemutatja – saját igaz voltának jó illatával együtt – a bűnbánó hívők imáit is. Ez a szolgálat folyt a mennyi templom első helyiségében...

Ez a szolgálat tizenhét évszázadon át folyt a templom első helyiségében. Krisztus a bűnbánó hívők érdekében vérére hivatkozott. Kiszközölte számukra az Atya bocsánatát és pártfogását, de bűneik még bent maradtak a mennyi könyvekben. A jelképes szolgálat év végi engesztelési munkájához hasonlóan Krisztus is a megváltási munkájának befejezése előtt engesztelési szolgálatot végez a mennyben, hogy a bűnöket eltávolítsa. Ez a szolgálat kezdődött el a 2300 nap végén.

Ekkor, miként Dániel próféta megjövendölte, Főpapunk belépett a szentek szentjébe, hogy ennek az ünnepélyes munkának az utolsó szakaszát – a templom megtisztítását – elvégezze...

S miként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennyétől, a mennyei szentély az ott nyilvántartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztul. A mennyei templom megtisztítása előtt azonban a feljegyzések könyvét megvizsgálva meg kell állapítani, hogy ki részesülhet – bűnbánata és Krisztusba vetett hite nyomán – az engesztelés áldásaiban. A szentély megtisztítása tehát egyben vizsgálat is – azaz ítékezés. Ennek a munkának le kell zárulnia, mielőtt Krisztus eljön, hogy népét megváltsa, mert amikor eljön, a jutalmat is hozza, hogy mindenkinek cselekedetei szerint fizessen (Jel 22:12). – *A nagy küzdelem*, 420–421. o.

Június 11., csütörtök – Tipológia a próféciában

A Biblia tartalmazza azokat az alapelveket, amelyeket az embereknek meg kell érteniük ahhoz, hogy Isten akarata szerint járhassanak már ebben az életben és majd az örök életben. Ezeket az elveket bárki megértheti. Aki azzal a lelküllettel olvassa a Bibliát, hogy értékeli a tanítását, az egyetlen szakaszt sem tanulmányozhat úgy, hogy ne nyerne belőle életadó gondolatot. A legértékesebb üzeneteket azonban nem lehet úgy elnyerni, ha csak időnként vagy össze-vissza olvassuk a Szentírást. Az igazság összefüggő rendszere nem úgy található benne, hogy azt gyors vagy felületes olvasással felfedezhetnénk. A sok-sok kincs mélyen a felszín alatt rejtőzik, és csak szorgalmas, kitartó kutatással lehet megtalálni. A nagy egésznek alkotó igazságokat meg kell keresni és össze kell gyűjteni, „...itt egy kicsi, ott egy kicsi” (Ésa 28:10) – mondja az Írás.

Amikor ezeket megtaláljuk és összeillesztjük, azt tapasztaljuk, hogy teljes mértékig illeszkednek egymáshoz. Minden evangélium kiegészíti a másikat, minden prófécia magyarázatul szolgál egy másikra, minden igazság egy másik elvnek a továbbgondolása. A zsidó gazdasági rendszer típusairól is világos leírást találunk az evangéliumban. Az Isten Igéjében található összes alapelvnek megvan a maga helye, minden ténynek fontos jelentősége van. Az egész rendszer terve és kivitelezése szerzőjének bölcsességéről tanúskodik. Egy ilyen átfogó egész kigondolása és megvalósítása csakis a mindenható, végtelen Istentől származhat. – *Nevelés*, 123. o.

Tanulmányozásuk folyamán [az adventisták] megtudták, hogy a földi szenthely – amelyet Mózes Isten parancsára, a hegyen mutatott minta szerint épített – „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal” (Zsid 9:9). Megtudták, hogy két szentély volt, amelyek a „mennyei dolgoknak ábrázolatai voltak” (Zsid 9:23), és Krisztus, a mi nagy főpapunk a „szenthelynek és amaz igazi sátor-nak szolgálja, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 8:2), és „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:24). – *A megváltás története*, 376. o.

Jeruzsálem pusztulása annak a végső romlásnak volt az előképe, amely később maga alá temeti a világot. A város pusztulásával részben beteljesedett jövendölések közvetlenül vonatkoznak az utolsó napokra is. Ma is nagy horderejű, komoly események előtt állunk, olyan válság küszöbén, amelyet sohasem látott a világ. Számunkra ugyanúgy, mint az első tanítványok számára, biztatóan csendül a megnyugtató szó, hogy Isten uralkodik mindenekfelett. A rövidesen bekövetkező események sor- és időrendje Alkotónk kezében nyugszik. A menny Ura a saját hatáskörében tartja mind a nemzetek sorsát, mind egyházának ügyét. Az isteni tanító azt üzeni a terve megvalósításában közreműködő minden emberi eszköznek, amit egykor Círus királynak mondott: „Felőveztelek téged, bár nem ismertél” (Ésa 45:5). – *Gondolatok a Hegyibeszéd-ről*, 120. o.

Június 12., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, 2. köt., 1003. o.; *A megváltás története*: „Salamon templomában” című fejezet.

12.

NEHEZEBB IGESZAKASZOK MEGFEJTÉSE

Június 13., szombat délután

Az ember vallásos tapasztalatának természetéről azon könyvek jellege árulkodik, amelyeket szabadidejében olvas. Ha az ifjak egészséges elmével és szilárd keresztény elvekkel akarnak rendelkezni, akkor az Ige által közösségben kell élniük Istennel. A Biblia megmutatja a Krisztus által felkínált szabadulás útját, és útjelzőként szolgál az emelkedett és jobb életvitel felé. A legérdekesebb történeteket és életrajzokat mutatja be, amelyeket valaha emberek írtak. Akinek a képzelőerejét nem rontotta meg a fikció által született irodalom, az a Bibliát a legérdekesebb könyvnek fogja találni. – *The Youth's Instructor*, 1902. október 9.

Ha Isten Igéjétől elfordulunk, és csakis Isten Lelkét nélkülöző emberek írásait olvassuk, akkor az értelmünk nem fejlődik; nem fogja fel az örök igazságok mélységes, átfogó elveit, és csupán a megszokott dolgok megértésére válik alkalmassá; a végtelen dolgok utáni vágya csökken, a képességei beszűkülnek, és egy bizonyos idő után képtelenek tágulni. – *Krisztus példázatai*, 41. o.

Krisztus első eljövetele előtt és az esemény bekövetkeztekor is furcsa elméletekkel álltak elő a vallási tanítók, és olyan mértékben keverték az igazságot a hazugsággal, hogy tanításaik teljesen megtévesztőek voltak, és a lelkeket elszakították az Úrtól, miközben látszatra Isten igazi imádóinak tűntek. Az utolsó napokban hasonló állapotok lesznek majd a társadalomban, és akik eltávolodnak a hittől, különböző emberi véleményeket kevernek a hitükhöz. Kritizálni fogják a Bibliát. Vajon a gyülekezetek szolgálattevői nem ugyanezt teszik, azt állítva, hogy a Szentírás következetlen és ellentmondásos? A baj az, hogy az emberek

ugyanúgy járnak el, mint Krisztus idejében – emberi tanokat hirdetnek. A vallási vezetők abban a helyzetben vannak, mint a farizeusok, akikhez így szólt Jézus: „nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát” (Mt 22:29). Szavai olyan emberekhez szóltak, akiket a nép tanítóinak tartottak, és az Írásokat magyarázva tanítottak másokat. – *This Day Whit God, 164. o.*

Azok közül, akik a korunknak szóló igazságot hirdetik, egyesek olyan kevés bibliai ismerettel rendelkeznek, hogy nehezükre esik egy szöveget a Szentírásból, emlékezetből helyesen idézni. Ügyetlen viselkedésükkel, tévedéseikkel bűnt követnek el Isten ellen. Elferdítik az Írást, és olyan szövegekre hivatkoznak, amelyek nem is szerepelnek a Bibliában.

Némelyek úgy vélik, hogy a műveltség vagy az Írás alapos ismerete csekély jelentőséggel bír, ha az ember egyébként a Szentlélek birtokában van. Isten azonban soha nem adja a Szentlelket a tudatlanság szentesítésére. Megszánja és megáldja azokat, akiknek helyzete olyan, hogy lehetetlen megszerezniük a képzést – néha leereszkedik, hogy erejével kipótolja gyengeségeiket. Mindazonáltal kötelességük, hogy Igéjét kutassák. A tudományos ismeret hiánya nem mentség a Bibliatanulmányozás elhanyagolására, mert az isteni Igék elég világosak ahhoz, hogy még a legtudatlanabbak is megértsék. – *Az evangélium szolgálói, 105. o.*

Június 14., vasárnap – A látszólagos ellentmondások lehetséges okai

A zsidóknak a rendelkezésére állt az Írás, ami Krisztusról tett bizonyosságot, mégsem voltak képesek felfedezni Őt a Szentírásban. Bár nekünk is a rendelkezésünkre áll mind az Ó-, mind az Újtestamentum, az emberek félremagyarázzák az Írásokat, hogy ezzel megkerülhessék az igazságot. Írásmagyarázatukkal a farizeusokhoz hasonlóan emberi szokásokat és hagyományokat tanítanak Isten parancsai helyett. Krisztus korában a vallási vezetők olyan sok emberi elgondolást állítottak a nép elé, hogy Jézus tanításai teljesen szembehelyezkedtek elméleteikkel és gyakorlatukkal. A Hegyibeszédben Jézus gyakorlatilag ellentmondott az írástudók és farizeusok öngazult tanításainak. Ezek az emberek hamis képet mutattak be Istenről; azt hirdették, Ő kegyetlen kényúr, aki képtelen az irgalomra, szánalomra és szeretetre. Egyre csak a sza-

bályokat és a hagyományokat hajtogatták, amelyek állításuk szerint Istentől származnak, miközben azzal próbáltak tekintélyt szerezni a szabályrendszernek, hogy kijelentették: „Így szól az Úr.” Azt állították, hogy ismerik és imádják az igaz Istent, holott helytelenül képviselték Őt. Pedig a Fiú által bemutatott isteni jellem hatalmas ajándékot jelentett a világ számára. Jézus Krisztus mindent megtett annak érdekében, hogy eltávolítsa Sátán szándékosan hamis tanításait, és az emberben helyreállítsa az Isten szeretete iránti bizalmat. Azt tanította az embernek, hogy a világegyetem mindenható Urát a következő névvel illesse: „Mi Atyánk.” Ez a név mutatja be Isten viszonyulását hozzánk, és ha őszinte emberi szívből származik, akkor kellemes zeneként hangzik a Mindenható előtt. Krisztus egy új és élő úton át vezet a mennyei trón elé, hogy bemutassa Isten atyai szeretetét irántunk. – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1894. szeptember 11.

Sátán képes arra, hogy kétségeket sugalljon az Isten küldte bizonyítételekkel szemben. Sokan erélynek tartják, az értelem jelének, ha hitetlenek, kételkedők és a szavak értelmének kiforgatói. Aki kételkedni akar, bőségesen talál rá alkalmat. Istennek nem szándéka, hogy eltávolítsa a kétely utolsó árnyékát is. Bizonyítékot ad, amelyet körültekintően, alázatos és tanítható szívvel kell megvizsgálnunk. Mindenki döntsön a bizonyíték súlya szerint. Az őszinte gondolkodású embernek Isten elég bizonyítékot szolgáltat, de aki elfordul a érvektől, mert véges értelme nem foghat fel néhány dolgot, az a hitelenség, a kérdéseken rágódás, a kételyek hideg légkörében marad, a hite pedig hajótörést szenved. – *Bizonyítételek*, 5. köt., 675. o.

Akik közömbösen és fél szívvel dolgoznak, azok sohasem aratnak sikert. Fiataloknak és öregeknek olvasniuk kell Isten Igéit, de ne csak olvassák, hanem komoly szorgalommal, áhítattal, hittel mélyedjenek el kutatásában. Akkor megtalálják a rejtett kincset, mert az Úr meglevelelti az értelmüket. – *Üzenet az ifjúságnak*, 259. o.

Június 15., hétfő – Őszintén és körültekintően álljunk a nehézségekhez!

Légy óvatos, amikor magyarázod a Szentírást! Olvasd nyitott szívvel, és légy kész befogadni Isten Igéjét, s akkor olyan mennyei világosság

árad rád, amely még az egyszerű embernek is megértést kínál. Nem a gyenge felfogású személyekről van itt szó, hanem arról, aki nem képzelet magát bölcsőbbnek és tehetségesebbnek annál, ami valójában, és aki nem sajtáságos és független módon próbál az igazi ismeretnél magasabb szintű tudásra eljutni. – *This Day Whit God*, 43. o.

A Szentlélek irányítása nélkül mindig az a veszély fenyeget, hogy nagyot csavarunk a Szentíráson, vagy pedig félremagyarázzuk azt. Sokan olvassák a Bibliát, még sincs semmi hasznuk belőle. Sőt, sok esetben ártalmukra válik. Ha tiszteletlenül és ima nélkül nyitjuk meg Isten szavát, ha a gondolataink és szeretetünk nem csügg Istenen vagy nincs összhangban vele, akkor kétely felhői be az értelmünket. A Biblia ilyképpen való tanulmányozása csak a kételkedő bölcseletet növeli. Az ellenség veszi át a gondolatok fölött a vezető szerepet, és felemás magyarázatokat sugall.

Ha valaki nem törekszik szóban és tettben Istennel összhangban élni, akkor, ha még annyira tanult ember is, könnyűszerrel melléfoghat, a magyarázatai pedig megbízhatatlanok lesznek. De ha őszintén keressük Isten akarát, akkor a Szentlélek életünk elveivé teszi az Ige szabályait, felírja azokat lelkünk tábláira. Csak azok remélhetik a Lélek további felvilágosítását, akik követik a már elnyert fényt. Erről beszélt Krisztus: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akarát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-é, vagy én magamtól szólok?” (Jn 7:17) – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 104–105. o.

Az igazság megértésének világossága egyenes arányban lesz Isten szavának megértésével. Aki imával, erős figyelemmel olvassa a Szentírást, világos felfogást és megbízható ítélőképességet fog nyerni, mintha csak Istenhez fordulásával magasabb szellemi színvonalra jutott volna.

Olvassuk figyelemmel! Nem biztonságos úgy fordulnunk el a Szentírástól, hogy csupán hanyagul olvassuk szent oldalait... Fegyelmezzük értelmünket az elé állított magas feladatra, s tanulmányozzuk határozott érdeklődéssel, hogy meg tudjuk érteni isteni igazságát. Akik ezt cselekszik, meglepetten tapasztalják, hogy milyen sokat képes felfogni az ész.

Az emlékezet fegyelmezése segíti az értelmet. Az értelmet fegyelmezni kell. Ne hagyjuk elkalandozni. Neveljük rá, hogy a Szentíráson és nemes, felemelő tárgyakon időzzön. Szentírásszövegeket, egész feje-

zeteket kívülről is meg lehet tanulni és elismételni, amikor Sátán betör a kísértéseivel. Ésaiás 58. fejezete nagyon alkalmas erre a célra. Falazzuk körül lelkünket Isten Lelke ihletésének korlátozásaival és utasításaival. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 95. o.

Június 16., kedd – Alázattal kezeljük a nehézségeket!

Isten Igéje igazság, világosság és lábaink ösvényének szövéténeke (vö. Zsolt 119:105), hogy minden léptünket Isten városának kapui felé terelje. Ezért tett Sátán olyan ádáz erőfeszítéseket, hogy elzárja az Úr megváltottai elől a részükre mutatott utat. Nem tehetjük azt, hogy elképzeléseinket a Bibliához visszük, majd olyan középpontot formálunk azokból, amely körül az igazságnak kell forognia. Az elgondolásainkat le kell tennünk, amikor kutatni kezdjük, és alázatos, szelíd szívvel, Krisztusban elrejtett énnel, őszinte imával Istentől kell bölcsességet kérnünk. Éreznünk kell, hogy szükséges megismernünk Isten kinyilatkoztatott akaratát, mivel személyes, örök jólétünket érinti. A Biblia olyan könyvtár, amely által megismerhetjük az örök élethez vezető utat. Minden egyéb dolognál jobban kell vágyakoznunk arra, hogy megismerhessük Isten akaratát és útjait (vö. Zsolt 25:4–5). Ne azzal a céllal kutassuk az Írást, hogy olyan szövegrészeket találjunk, amelyekkel saját elméleteinket bizonyítjuk, mivel Isten Igéje kijelenti, hogy ez nem más, mint az Írások elcsúrése-csavarása a saját vesztünkre (vö. 2Pt 3:15–16). Minden előítélettől meg kell szabadulnunk, és imádságos lélekkel közelítve jöjjünk Isten Igéjének kutatására. – *A keresztény nevelés alapjai*, 307. o.

Isten azt akarja, hogy az ember vegye igénybe érvelő készségét. Mint semmi más tudomány, a Biblia tanulmányozása megerősíti és magasztossá teszi a gondolkodást. Ez a lehető legkitűnőbb szellemi és lelki gyakorlat az ember számára. Másrészt őrizkedjünk az ész istenítésétől, mert emberi gyöngeségeknek és nyomorúságnak alávetett.

Ha nem akarjuk, hogy a Szentírás ködös legyen előttünk, és még a legegyszerűbb igazságokat sem értsük teljesen, akkor tegyünk szert gyermeki egyszerűsége és hitre, tanítható lelkületre, s kérjük a Szentlélek segítségét. Isten hatalmának és bölcsességének tudata, tehetlenségünk belátása – mivel képtelenek vagyunk felfogni a Mindenható nagyságát – késztesen minket alázatra. Úgy nyissuk ki az Igét, mintha

Isten jelenlétébe lépünk, szent félelemmel és tisztelettel. Ismerjük el a felsőbbrendű lény tekintélyét. Szívünk, értelmünk hajoljon meg a mindenható VAGYOK előtt.

Ha elismerjük gyarló voltunkat és teljes függőségünket Istentől, csak akkor fogunk növekedni az igazi ismeretben. Aki úgy közeledik a Bibliához, hogy imádkozó lelkülettel fogadja el tanításait, és tanulmányozni szeretné az Igében elhangzó isteni kijelentéseket, az mennyei világosságot nyer. Számos dolog tűnik nehezen érthetőnek és homályosnak, de ezeket Isten egyszerűen érthetővé teszi azok számára, akik szeretnének megértést nyerni. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 703–704. o.

Június 17., szerda – Eltökélttség és türelem

Aki az isteni igazságokat kezeli, a legünnepélyesebb és legszentebb munkára vállalkozott, mivel kutatásai során helyes világosságot és ismeretet kell szereznie azért, hogy továbbadhassa azokat az igazságot még nem ismerőknek. A nevelés lényegében olyan gondolatok elsajátítása, amelyek világosságot és igazságot jelentenek. Aki szorgalommal és türelemmel tanulmányozza a Szentírást, és félretesz minden előítéletet, az igazi ismeretre fog szert tenni. Ámde nagyon könnyű félremagyarázni a Szentírást, első látszatra helyesen hangsúlyozni bizonyos szakaszokat, amelyek azonban alaposabb tanulmányozás során hamisnak bizonyulnak. A Szentírás megértése érdekében, ha szöveget szöveggel vet össze, az igazság igazi keresője megtalálja azt a kulcsot, amely megnyitja az isteni Ige megértésének tárházát. És akkor rájön, hogy korábbi elképzelései nem állják ki a próbát, és ha továbbra is azokra hagyatkozik, akkor tulajdonképpen hazugságot kever az igazsághoz. – *This Day Whit God*, 43. o.

Előfordul, hogy értelmes, művelt emberek nem értik a Szentírás egy-egy részét, ugyanakkor tanulatlan emberek, akiknek gondolkodása gyengének és csiszolatlanak látszik, felfogják igazságait. Erőt és vigasztalást találnak olyan részekben, amelyeket az okosok titokzatosnak tartanak, vagy mint lényegtelenet mellőznek. Miért van ez így? Megmagyarázták nekem, hogy az utóbbiak nem támaszkodnak a maguk eszére, hanem a fényforráshoz fordulnak. Ahhoz, aki a Szentírást ihlette. Alázatos szívvel kérik és kapják a bölcsességet. A Bibliában még mindig az igazság bányáira lelhetünk. Aki őszintén keres, rájuk

bukkanhat. Krisztus mezőn elrejtett kincshez hasonlította az igazságot. Nem a felszínen hever, utána kell ásnunk. S a felfedezés sikere nem annyira szellemi képességünktől függ, hanem szívünk alázatától és a hittől, amellyel megragadjuk Isten segítségét. – *A Szentlélek eljő reátok*, 103. o.

Isten szeretné megismertetni igazságait mindazokkal, akik vallják, hogy hiszik az Igében rejlő tanításokat. Kitartó hűségük gazdag jutalomban részesül: „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének.” (Dn 7:27)

Éppen ezért ne szűnjünk meg jót cselekedni. Szívünket vessük alá teljes mértékben a nagy misszionárius Orvos igei tanításainak. Olyan erővel fogjuk tudni hirdetni Krisztus ismeretét, amilyen mértékben hisszük az üzenetet. Isten munkatársaivá kell válnunk, és mindenkor az Úr munkáját végeznünk...

A Mestert szolgálva kell élnünk. Isten szolgálói vagyunk. Krisztus egyházának tagjai a folyamatos szolgálat és a Példaképük iránti teljes engedelmesség mintáját mutassák be. – *Sons and Daughters of God*, 265. o.

Június 18., csütörtök – A nehezen érthető szakaszokkal óvatosan és imádságos szívvel bánjunk!

Mindannyian tanulmányozzátok az Igét! Senki se terhelje meg annyira a szívét, hogy már ne legyen képes figyelemmel kísérni Krisztus értékes tanításait...

Isten Igéjét még fele mértékben sem értik meg. Ha mindenki lelki bőjtöt hirdetne, kitartó imával tanulmányozná az Igét, és csak olyan könyveket olvasna, amelyek segítenek még jobban megérteni az Írást, akkor Isten népe sokkal jobb egészségnek és lelkiezőnek örülhetne, sokkal több ismerettel és lelki megértéssel rendelkezne. Szükség keresnünk Istent, és meg kell találnunk Őt lelkünk számára. Szükséges a szívünkben őriznünk Őt, mint állandó vendégünket és kísézőnket. Sosem szabad elszakadnunk tőle.

Minden lélek nagy előjoga, hogy Krisztusban egyesülhet Istennel. Ennek érdekében azonban szelídnék és alázatosnak kell lennünk. Továbbá pedig legyünk engedelmesek és nyitottak a tanulásra. Sorolassunk mi is azok közé, akik komoly imával és a tanultak hűséges gya-

korlásával biztosítják maguknak a szeretet által munkálkodó és lelket megújító hitet. – *This Day Whit God*, 150. o.

Engedjétek, hogy az Ige legyen a vezérelvetek! Megtanít benneteket választékos és nagylelkű viselkedésre, valamint hibátlan ítélőképességre. Tanulmányozzátok az Igét! Amikor nem tudjátok, mitévők legyetek, keressétek az Igében azokat az utasításokat, amelyek a ti esetetekre érvényesek. Kérjétek az Úr vezetését. Sose tegyetek olyat, amit tilt Isten Igéje, ellenben igyekezzetek mindenkor az elvárásai szerint járni. „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam.” (Jn 5:39) – *The Upward Look*, 87. o.

Akik csupán ellentmondásokat keresnek a Szentírásban, sohasem nyerhetnek lelki meglátást. Ferde nézeteik következtében a legegyszerűbb és legvilágosabb dolgokban is okot találnak a kételkedésre és hitetlenségre. Aki viszont tisztelettel tekint Isten Igéjére, és igyekszik engedelmeskedni az Úrnak, annak az élete teljesen megváltozik. Hódolattal és csodálattal tekint a felfedezett igazságok magasztos jellegére. A hasonló emberek vonzódnak egymáshoz és értékelik egymást. A szentség szentséggel társul, a hit pedig hittel. Az alázatos szív és az őszinte, kutató elme számára a Biblia tele van világossággal és tudománnyal. Akik ilyen lelkiületben közelednek az Írásokhoz, a próféták és az apostolok társaságába lépnek. Lelkiületük pedig hasonló Krisztushoz, és vágyakoznak egységben lenni Ővele. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 705. o.

Az otthonban, a gyülekezetben és a misszióterületen egyaránt imára van szükség. A komoly ima hatékonysága kevésbé ismert. Ha a gyülekezet hűségesen imádkozna, akkor nem lenne elmarasztható annyi mindenben, mert a hűséges ima gazdag áldásokat eredményez.

Amikor a gyülekezet ráébred szent elhívására, akkor majd sokkal több odaadó és gyümölcsöző ima megy fel a mennybe, amely azt kéri, hogy a Szentlélek mutassa meg Isten népének a lelkek megmentésére irányuló kötelességét. Biztos ígéretünk van arra nézve, hogy Isten minden kereső lelket magához von. – *Szemelvények*, 1. köt., 116. o.

Június 19., péntek – További tanulmányozásra

A keresztény nevelés alapjai: „Igazi nevelés” című fejezet; Üzenet az ifjúságnak: „Kitartó törekvés a Bibliatanulásban” című fejezet.

ISTEN IGÉJE SZERINT ÉLNI

Június 20., szombat délután

János is, Júdás is Krisztus hitvalló követőit képviselik. Mind a két tanítványnak egyforma alkalma volt, hogy szemlélje és kövesse az isteni mintaképet. Egyformán szoros kapcsolatban éltek Jézussal; kiváltságuk volt, hogy tanításait hallgathatták. Mindkettőnek a jelleme igen fogyatékos volt, de hozzáférkőzhettek az isteni kegyelemhez, amely tulajdonságaikat átalakíthatja. Mialatt azonban egyikük alázatos szívvel tanult Jézustól, a másik kimutatta, hogy nem cselekvője, csupán hallgatója az Igének. Egyikük naponként meghalt „én”-jének, legyőzte a bűnt, és az igazság megszentelte életét; viszont a másik – mivel ellenállt a kegyelem átformáló erejének – önző vágyainak engedett, tehát teljesen Sátán rabszolgájává vált.

Ahogy János életéből kitűnik, a jellem ilyen átalakulása mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóvá válik hozzá, akit imád. – *Az apostolok története*, 558–559. o.

Aki nem csak hallgatója, hanem betöltője is Jézus Krisztus szavainak, annak jellemén meglátszik a Szentlélek munkája. A Lélek belsőre gyakorolt hatása a külsőn, a magatartáson is megmutatkozik. A keresztyén emberek élete Krisztussal együtt el van rejtve Istenben, aki a magáénak vallja őket: „Ti vagytok az én tanúim.” Arról tesznek bizonyosságot, hogy Isten ereje munkálkodik a szívükben, és alakítja magatartásukat. Cselekedeteik annak bizonyítékai, hogy Lelke munkálkodik az emberi lélekben, és a körülöttük levők meggyőződhetnek arról, hogy ezek az emberek Jézus Krisztus példáját követik. Az Istennel kapcsolatban levő ember a Szentlélek erejének csatornája... A belső, lelki élet a magatartásban is megmutatkozik. – *In Heavenly Places*, 22. o.

Sokan azok közül, akik Krisztus nevét hívják segítségül, ahelyett, hogy Mesterük nyomdokait követnék, a saját szalmalángjuk szikráinak fényében járnak. Jellemük nem igazodott ahhoz, amit Jézus Krisztus bemutatott az Isten iránti őszinte és tiszta szeretetre, valamint az elbukott ember iránti szeretetre vonatkozóan. Nem hiszik Isten szavát, és nem is azonosulnak Jézus érdekeivel. Nem vált szokásukká beszélgetni Mesterükkel, nem kérnek tőle tanácsot és vezetést annak érdekében, hogy megtanulják, hogyan kell jól meghatározott, keresztény életet élni. – *Lift Him Up*, 124. o.

Június 21., vasárnap – Isten élő Igéje és a Szentlélek

Isten Lelke az embernek adott erők és képességek által munkálkodik. Önmagunktól nincs erőnk, hogy szándékainkat, vágyainkat és hajlamainkat összhangba hozzuk Isten akaratával. Ha azonban készek vagyunk arra, hogy „készségesekké tegyen bennünket”, akkor az Üdvözítő elvégzi helyettünk; „lerontja az okoskodásokat és minden magaslattot, amely Isten ismerete ellen emeltetett”, és foglyul ejt „minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak” (2Kor 10:5).

Aki erős, kiegyensúlyozott jellemet akar építeni, és minden tekintetben biztos alapon álló kereszténnyé óhajt válni, annak késznek kell lennie, hogy Krisztusért mindent odaáldozzon, mindent megtegyen, mert az Üdvözítő nem fogadhat el megosztott szolgálatot. Naponta kell megtanulnia az alázatos odaadás jelentőségét. Isten Igéjében kell kutatnia, lényegét meg kell értenie, és engedelmeskednie előírásainak. Csakis így juthat el a keresztényi tökéletességre. Napról napra Isten munkálkodik vele, csiszolja jellemét, amelynek meg kell állnia a végső próba órájában. Viszont a hívő napról napra bizonyosságot tesz emberek és angyalok előtt, hogy mit tehet az evangélium az elesett emberekért. – *Az apostolok története*, 482–483. o.

Isten munkatársai az akarata iránti teljes engedelmességben éljenek. Veszélyes a Mindenható ellen munkálkodni. De sajnos az ember szeretne a maga módján dolgozni, saját belátása szerint megvalósítani az isteni tervet. Azonban nem érvényesíthetjük saját akaratunkat és nem járhatjuk a saját utunkat. Isten dolgozzon bennünk, általunk és mellettünk. Legyünk agyag a kezében, hogy átformálhasson hasonlatosságára.

Szívünket teljes mértékben szenteljük meg Őelőtte. Ne próbáljuk a saját utunkat járni, saját akaratainkat követni. Isten azért adta igazságát, hogy megszenteljen, csiszolja és nemesebbé tegye teljes lényünket. – *This Day Whit God*, 65. o.

Isten zászlóvivőiként a keresztyéneknek el kell különülniük a világtól, hogy életükben megmutatkozzon Krisztus átformáló kegyelmi munkájának a hatása. Arra hívtak, hogy maradjanak Jézus mellett, és legyenek a világ, az angyalok és az emberek előtt az örök lakhelyek ékes képviselői. Kínálják fel a világnak az élet Igéjét, figyelmeztessék az embereket, és mutassanak rá az isteni törvények kötelező voltára. Isten óhaja az, hogy szolgálói mindenekelőtt a világ törvényeinél magasabb rendű isteni törvénynek engedelmeskedjenek, mivel a törvény jellemének a kifejeződése...

Az Úr a Szentlelkét fogja árasztani mindazokra, akik készek együtt munkálkodni Ővele, hogy ápolhassák tehetségeiket és ajándékaikat a magasztos élet érdekében. – *That I May Know Him*, 305. o.

Június 22., hétfő – Tanuljunk Jézustól!

Aki tisztában van gyengeségével, az a magáénál nagyobb hatalomban bíz. És amikor Istenre tekint, Sátánnak már semmi hatalma sem lehet fölötte. Aki azonban önmagában bíz, könnyen vereséget szenved. Ne feledjük, hogy ha nem figyelünk az isteni figyelmeztetésekre, akkor bukás vár ránk. Krisztus nem őrzi meg a sebektől azokat, akik szükségtelenül is az ellenség területére lépnek. Az önelégült embert – aki úgy jár el, mintha Istennél is jobban tudná, hogy mi a teendője – hagyja előrehaladni feltételezett erejével. Ennek azonban szenvedés lesz a következménye, de akár veszteség és halál is. Az ellenség a küzdelemben a gyenge pontokat keresi, és ott indít elkeseredett támadást. A keresztyének nem szabad megengednie, hogy védelmi rendszerében gyenge pontok létezzenek. Olyan erősítésekből építsen maga köré védőfalat, amelyeket a Szentírás kínál fel mindazoknak, akik Isten akaratát cselekszik. A megkísértett lélek győzelmet arat, ha annak példáját követi, aki a következő szavakkal válaszolt a kísértőnek: „Meg van írva.” És biztonságban lehet az „Így szól az Úr” kijelentés védelme alatt is. – *Our High Calling*, 307. o.

Sátán ezekkel az ihletett szavakkal jött: „Mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, hogy megőrizzenek téged; és: kezükben hordoznak téged, hogy valamiképp meg ne üssed lábadat a kőbe.” (Lk 4:10–11) Sátán azt kívánta, hogy Jézus vakmerően bízzon Isten kegyelmében, és kockára tegye életét küldetésének elvégzése előtt. Remélte, hogy kudarcot fog szenvedni, de e terv sokkal mélyebb alapú volt annál, hogy Sátán legyőzhette vagy megghiúsíthatta volna.

Krisztus példaképe minden kereszténynek. Amikor kísértés veszi körül őket, vagy jogaikat kétségbe vonják, azt türelmesen kell elviselniük. Ne gondolják, joguk van ahhoz, hogy az Úrhoz kiáltanak, mutassa meg hatalmát, hogy kivívják a győzelmet ellenségeik felett, hacsak az az Úr dicsőségét nem szolgálja. Ha Jézus levetette volna magát a templom ormáról, nem dicsőítette volna Atyját, mert senki sem látta volna tettét, csak Sátán és Isten angyalai. Jézust kísértette az a gondolat, hogy megmutassa hatalmát legelkeseredettebb ellenségének, de ezzel leereszkedett volna ahhoz, akinek a legyőzésére jött. – *A megváltás története*, 199. o.

A világegyetem láthatta az élet Fejedelme által választott fegyvereket, a Szentírás szavait: „Meg van írva”. De a világ fejedelmének fegyvereit is: a hazugságot és az ámtást. Láta az élet Urát, amint az igazság, az őszinteség és a tisztesség útjára lép, miközben e világ ura ravaszsgal, titokban használja erejét, és botrányt, ellenségeskedést, bosszúállást gerjeszt. A világegyetem lakói láthatták azt, aki az igazság zászlóvivőjeként mindent, még az életét is feláldozta azért, hogy az igazságon ne essen csorba, amíg a lázadás zászlóvivője továbbra is vádakkal illeti az igazság Istenét. – *Reflecting Christ*, 60. o.

Június 23., kedd – Jézus vagy a Szentírás?

Krisztus kijelentette, hogy az Ótestamentum igazságai éppen olyan érvényesek, mint az újtestamentumi igazságok. A világ Megváltója volt már a világ keletkezésekor, és ugyanaz ma is. Mielőtt emberi testet öltött, és lejött a földünkre, az evangéliumot emberek hirdették: Ádám, Sét, Énok, Metuséla és Noé. Kánaánban Ábrahám terjesztette ugyanazt az üzenetet, Lót pedig Sodomában, majd a hívők nemzedékről nemzedékre hirdették az eljövendőt...

Amikor Jézus bemutatta a tanítványoknak a feltámadására utaló igazságokat, „elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik Őfelőle megíratnak” (Lk 24:27). Az igazság új eseményeinek ragyogó fénye megdicsőítette a régi igazságokat. Lényegében, aki elutasítja vagy figyelmen kívül hagyja az új igazságokat, az nem ismeri a régieket sem. Számára nem életerőt, csupán élettelen külsőségeket jelentenek. – *Lift Him Up, 306. o.*

A Jézusban levő igazságot csupán tapasztalni lehet, de megmagyarázni soha. Magassága, szélessége és mélysége felülmúlja értelmünket. Képzeletünket a végsőkig feszíthetjük, akkor is csak elmosódott körvonalait láthatjuk Krisztus megmagyarázhatatlan szeretetének, amely olyan magas, mint az ég, de lehajolt a földre, hogy Isten képmását belevése az emberbe.

Megérthetjük azonban mindazt, amit Isten könyörületességéből el tudunk viselni. Jézus irgalmassága kitárulkozik az alázatos, bűnbánó lélek előtt. Irgalmasságát annyira értjük meg, amennyire értékeljük értünk hozott áldozatát. Ha alázatos szívvel kutatjuk Igéjét, a megváltás magasztos mondanivalója kitárulkozik előttünk. Szemlélődésünk közben fénye csak nő, és miközben vágyakozunk megérteni, egyre magasabb lesz, és egyre mélyül.

Az életünk váljon eggyé Krisztuséval! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és igyunk a forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ha állandóan az Urat nézzük, és hálaadó, dicsőítő szívünket hozzá emeljük, hívő életünk mindig élénk lesz. Imáinkban Istennel beszélgetünk, mint barát a baráttal, és Ő maga mondja el nekünk titkait. Gyakran elfog bennünket valamilyen kellemes, boldog érzés: Jézus jelenlétének tudata. Sokszor átforrósodik a szívünk, amikor közeledik hozzánk, hogy beszélgessen velünk, mint ahogy Énokkal társalgott. Amikor a hívő ember életében mindez valósággá válik, az élete olyan egyszerűségről, alázatosságról, szelidségről és szerénységről tanúskodik, amelyből társai megláthatják, hogy Jézussal volt, és tőle tanult. – *Krisztus példázatai, 129. o.*

Június 24., szerda – Csendes idő Isten Igéje mellett

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzése, de legyen állandóan békés, bizalommal tele. Reményetek

nem önmagatokban, hanem Jézusban van. Gyengeségeteket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége. Azért ne magatokra, hanem Krisztusra tekintetek! Foglalkozzanak gondolataitok a szeretetével és jellemének tökéletességével! Jézus önmehtagadása, alázatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen a tárgya elmélkedéseteknek. Csak akkor alakulhatunk át képmására, ha Őt szeretjük, a példáit követjük, és teljesen rábízunk magunkat.

Krisztus ezen szavaival: „Maradjatok énbennem...”, a nyugalom, az állhatatosság és a bizalom gondolatát akarja kifejezni. Ilyen meghívással fordul hozzánk: „Jöjjetek énhozzám...”, én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28). A zsoltáros szavai ugyanezt a gondolatot fejezik ki: „Csillapodjál le az Úrban és várjad őt...” (Zsolt 37:7). Ésaiás próféta a következőkről biztosít bennünket: „Csöndességben és reménységben” lesz erősségetek (Ésa 30:15). Ezt a nyugalmat korántsem a tétlenségben találjuk, mert hisz magában a meghívásban benne foglaltatik már a felszólítás a munkára: „Vegyétek fel az én igámat... és nyugalmat találtok” (Mt 11:29). A szív, amely állandóan Krisztusban leli nyugalmát, folytonosan és komolyan fog Krisztusért munkálkodni. – *Jézushoz vezető út*, 70–71. o.

Gyakran, mikor szorult helyzetbe kerültek, egész éjjeleket töltöttek buzgó, gyötrelmes imával, könnyek között, Isten segítségéért és azért könyörögve, hogy Igéjére fény derüljön. Amikor megjött a fény, és visszaszorította a fellegeket, milyen öröm és hálás boldogság szállt az aggódó, komoly keresőkre! Isten iránti hálánk olyan teljes volt, mint a világosságért elrebegett buzgó, éhező kiáltásunk. Néha éjjel nem bírunk aludni, mert a szívünk túlcordult az Úr iránti hálától és szeretettől. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 326. o.

A Megváltó teljesen mások szolgálatára szentelte életét, de szükségét érezte annak, hogy olykor szakadatlan munkálkodásával és az emberek bajainak kezelésével felhagyva Atyja felé forduljon, nála megpihenjen, és zavartalanul beszélgessen vele. Amikor az Őt követő tömeg eltávozott, kiment a hegyekbe, és ott, ahol egyedül volt Istennel, imában öntötte ki a szívét: e szenvedő, bűnös, szegény emberekért imádkozott.

Amikor Jézus Krisztus azt mondta a tanítványoknak, hogy „az aratni való sok, de a munkás kevés”, nem szakadatlan munkálkodásra sür-

gette őket, hanem erre: „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába” (Mt 9:38). Kimerült munkásaihoz ma is olyan szánakozva szól, mint első tanítványaihoz egykor: „Jertek el csupán ti magatok... és pihenjete meg egy kevésé.” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 58. o.

Június 25., csütörtök – Memorizálás és éneklés

Az értelemnek élő, növekvő érdeke legyen a bibliai igazságokkal való feltöltekezés. Az így nyert drága ismeret gátat emel a lélek körül. Bár kísértések támadják, mégis szilárd bizalmuk lesz Jézusban a róla való ismeret által, aki dicsőségre és erényre hívta el őket. – *Tanácsok a szombatiskolai munkához*, 36. o.

Attól fogva, hogy szülei Jézust a templomban találták, az életútja rejtély volt számukra. Nem szállt vitába, példája mégis állandó lecke volt. Úgy tűnt, hogy elkülönül az emberektől. Akkor voltak boldog órái, ha egyedül maradt a természettel és Istennel. Valahányszor megengedték, munkahelyéről a mezőkre ment, hogy a zöld völgyekben elmélkedjen, és közösségben legyen Istennel a hegyoldalban vagy az erdő fái között. A hajnal gyakran félreeső helyen találta, elmélkedve, az Írásokat kutatva vagy imádkozva. E csendes órák után visszatért otthonába, hogy végezze kötelességeit, és példát adjon a türelmes munkára. – *Jézus élete*, 89. o.

Isten bármilyen kedélyállapotot, bármilyen magatartást szelíddé és kereszténnyé tud változtatni. A hit gyakorlása által teljesen elszakadhattok mindattól, ami nincs összhangban akaratával, és ezzel a mennyet lehozzátok földi életetekbe. Ha így jártok el, akkor minden lépéseitek örömteli lesz. Amikor majd az ellenség megpróbál homályt borítani a lélekre, énekeljete és beszéljete a hitről, s meglátjátok, hogy a fény visszatér hozzátok.

Rajtunk múlik, hogy a nehézségeknek vagy az örömeknek engedünk szabad utat. Ha megengedjük, hogy a nehézségek és a földi hiábavalóságok miatt nyomasztó gondolatok legyenek úrrá rajtunk, a szívünk hitetlenséggel, szomorúsággal és borúlátással telik meg. Ha azonban gondolataink és érzelmeink a mennyiek felé irányulnak, Isten hangja szólítja meg a szívünket, s így elmaradnak a kételyek, a gonosz gondo-

latok szertefoszlanak, és helyüket átveszik az Üdvözítőt dicsőítő szavak. Akik Isten nagy adományainak örvendeznek, és még a legapróbb ajándékaira is odafigyelnek, örömmel övezik fel derekukat, és szívük az Úrnak énekel. Akkor örömet lelnek a munkában, s így szilárdan megállnak majd a küldetésben. Szelíd vérmérséklettel és bizakodó lélekkel fognak rendelkezni. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 233–234. o.

„Beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak.” (Eféz 5:19) A dicsőítő ének mennyei légkört idéz, és amikor a menny megérinti a földet, akkor zene és ének csendül. Az újonnan teremtett földön, ahol minden szép és tökéletes volt, Isten jóváhagyó tekintete láttára „együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozóan” (Jób 38:7). És az emberek szíve a mennyel összhangban Isten jóságára válaszolva dicsőítő éneket énekelt. – *The Faith I Live By*, 242. o.

Június 26., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Az ima: magasztos kiváltságunk” című fejezet.

